

NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

JULIA QUINN

EDITURA MIRON[®]

ÎN CĂUTAREA UNUI SOT

CÎND ZÎMBEA ȘI CÎND O SĂRUTA
RESTUL LUMII PUR ȘI SIMPLU NU MAI EXISTA

To Sir Phillip, with Love
by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JULIA QUINN

ÎN CĂUTAREA
UNUI SOT

5

Traducere:
Dagmar H. Popescu

PROLOG

Februarie, 1823
Gloucestershire, England

A fost o adevărată ironie faptul că s-a întâmplat într-o zi atât de însorită.

Prima zi cu soare din, câte oare - șase săptămîni cu cer cenușiu, uneori însoțit de cîțiva fulgi de zăpadă sau de ploaie? Pînă și Phillip, care se considera insensibil la capriciile vremii, își simțise sufletul mai ușor, zîmbetul mai larg. Ieșise afară. Trebuia să iasă. Nimeni nu putea rămîne înăuntru, cînd soarele își etala întreaga lui splendoare.

Cu atît mai pușin, în mijlocul unei ierni atît de cenușii.

Chiar și acum, la mai bine de o lună de atunci, încă nu putea să creadă că soarele avusese temeritatea să-l sfideze în asemenea hal.

Și cum de fusese atît de orb încît să nu se fi așteptat la asta? Trăise alături de Marina din ziua căsătoriei lor. Opt ani lungi de viață, ca să cunoști o femeie. Ar fi trebuit să se aștepte. Dar de fapt...

Ei bine, de fapt se așteptase la asta. Refuzase doar să recunoască faptul că se așteptase. Poate că

nu încerca decît să se amăgească, să se protejeze, chiar. Să se ascundă de ce era evident, sperînd că dacă nu se gîndea la asta, acei lucru nu se va întîmpla niciodată.

Dar s-a întîmplat. Și într-o zi însorită, pe deasupra. Ce bolnăvicios simt al umorului trebuie să fi avut și Dumnezeu.

Se uită în jos la paharul lui cu whiskey care, în mod absolut inexplicabil, era gol. Probabil că el băuse porcăria aia, dar nu-și amintea cînd și cum. Nu se simțea amețit, cel puțin nu atît de amețit pe cît ar fi trebuit. Sau poate nu atît de amețit pe cît ar fi vrut.

Se uită afară pe geam, la soarele care aluneca jos de tot, la orizont. Astăzi fusese o alfă zi însorită. Asta și explica, probabil, starea lui de melancolie. Cel puțin așa spera el. Vroia o explicație, avea nevoie de una, pentru această cumplită oboseală care părea să pună stăpînire pe el.

Melancolia îl terifia.

Mai mult ca orice. Mai mult decît focul, mai mult decît războiul, decît însuși iadul. Gîndui de a se scufunda în tristețe, de a fi ca ea...

Marina fusese meiancolică. Marina își petrecuse toată viața, sau cel puțin toată viața știută de el, în melancolie. Nu-și putea aminti sunetul rîsului ei și de fapt nu era sigur că o auzise măcar o dată, rîzînd.

Fusese o zi însorită și

Își închise ochii cu putere, nesigur dacă acest gest era merit să-i împrăpăteze memoria sau să i-o disperseze.

Fusese o zi însorită și ...

- Sir Phillip, ați fi crezut că o să-i mai simțiți mîngîierea pe piele?

Phillip Crane își întoarse fața spre soare, închizînd ochii și lăsînd căldura să i se împrăștie pe piele. Murmură:

- Este perfect. Sau ar fi, dacă n-ar fi atît de al naibii de frig.

Miles Carter, secretarul lui, chicoti:

- Nu este chiar așa de frig. Lacul nici n-a înghețat anul acesta. Doar cîteva petice de gheață.

Phillip își întoarse nefericit fața de la soare și deschise ochii.

- Totuși nu e primăvară.

- Dacă vă așteptați la primăvară, domnule, probabil că ar trebui să consultați un calendar.

Phillip îi aruncă o privire piezișă.

- Te plătesc cumva pentru o asemenea impertinență?

- Desigur. Și chiar destul de bine, domnule.

Phillip zîmbi, în timp ce amîndoi bărbații se opriră să se mai bucure cîteva momente de soare.

- Credeam că cenușii cerului vă este indiferent, spuse Miles de dragul conversației, în timp ce-și reluau drumul spre sera lui Phillip.

- Îmi este, spuse Phillip pășind cu încrederea unui atlet înnăscut. Dar faptul că nu-mi pasă de un cer acoperit, nu înseamnă că nu prefer soarele. Phillip se opri, gîndindu-se puțin.

- Nu uita să-i spui bonei Millsby să scoată copiii afară, astăzi. Sigur, să-i îmbrace gros, să le pună căciulite, dar și fețele lor au puțină nevoie de soare. Au stat prea multă vreme închiși în casă.

- Ca noi toți, spuse încet Miles.

Phillip zîmbi.

- într-adevăr.

Se uită peste umăr, spre seră. Probabil c-ar trebui să ocupe de corespondență, dar îl așteptau cîteva

semințe pe care trebuia să le sorteze și nu vedea de ce nu se putea ocupa împreună cu Miles de afacerile sale, peste o oră sau două.

- Hai, du-te acum. Găsește-o pe bona Millsby. Noi doi putem lucra mai târziu. Și tu oricum urăști să intri în seră.

- Dar nu și în perioada asta a anului. Căldura ei este mai curînd binevenită, spuse Miles.

Phillip își arcui o sprînceană, făcînd un semn cu capul spre Romney Hali.

- Vrei să spui că în ancestrala mea casă este curent?

- În toate casele ancestrale este curent.

- Aici cam ai dreptate, spuse Phillip zîmbind. Îl angajase în urmă cu șase luni ea să-l ajute la munții de hîrtoage de tot felul care păreau să se acumuleze ca urmare a administrării micii lui proprietăți. Miles era cît se poate de bun. Tînăr, dar bun. Și simțul umorului său părea binevenit într-o casă unde rîsul nu era niciodată în exces. Servitorii nu îndrăzneau niciodată să glumească cu el iar Marina... mă rog, era de ia sine înțeleș că Marina nici nu rîdea și nici nu glumea vreodată.

Copiii îl făceau să rîdă uneori pe Phillip, dar acesta era un alt fel de umor și în plus, de cele mai multe ori nici nu știa ce să le spună. Încercase, dar se simțea prea stîngaci, prea mare, prea puternic, dacă așa ceva era posibil. După care se pomenea pur și simplu expediindu-i, spunîndu-le să se întoarcă înapoi la bona lor.

Era mal simplu așa.

- Haide, du-te, spuse Phillip expediindu-l pe Miles, să îndeplinească o sarcină care probabil că îi revenea lui. Încă nu-și văzuse copiii astăzi și se gîndea că poate ar trebui, dar nu vroia să strice ziua

de astăzi spunînd ceva sever, așa cum părea să facă în mod inevitabil.

O să îi prindă din urmă cînd își vor face plimbarea în aer liber, împreună cu bona Millsby. Da, asta era o idee bună. Atunci le va arăta cine știe ce plantă și le va vorbi despre ea și totul va rămîne cît se poate de simplu și de benign.

Phillip intră în seră și închise ușa în urma lui, inspirînd cu plăcere aerul umed. Studiase botanica la Cambridge, terminase primul și probabil că ar fi îmbrățișat cariera academică, dacă fratele lui mai mare nu ar fi murit la Waterloo, împingîndu-l pe al doilea născut, Phillip, în rolul de proprietar și nobil de țară.

Își spunea că putea fi și mai rău. Ar fi putut fi proprietar și nobil de oraș, în fond. Cel puțin aici se putea ocupa de cercetările lui într-o relativă liniște.

Se aplecă asupra mesei de lucru, examinîndu-și ultimul proiect — o specie de mazăre care să aibă boabe mai mari, în păstăi. Dar pînă acum nu prea avusese noroc. E drept, această ultimă șarjă nu se zbîrcise, dar se îngălbenise în schimb, ceea ce nu era rezultatul așteptat.

Phillip se încruntă, apoi își permise un ușor zîmbet în timp ce se ducea în partea din spate a serei să-și ia lucrurile. Niciodată nu suferea prea mult cînd experimentele lui nu aveau rezultatul scontat. Convingerea sa era că graba nu a fost niciodată mama invențiilor.

Accidentele. Numai și numai accidentele. Sigur, nici un om de știință nu ar fi recunoscut acest lucru, dar cele mai mari invenții au fost făcute în timp ce vreun savant încerca să rezolve o cu totul și cu totul altă problemă.

Rîse în timp ce împingea în lături mazărea zbîrcită.

-înapoi la muncă. înapoi la muncă. Se aplecă asupra colecției lui de semințe, răsfirîndu-le ca să le poată examina pe toate. Avea nevoie de cea potrivită pentru ...

Se uită în sus și afară, prin geamul proaspăt spălat. O mișcare pe cîmp îi atrăsese atenția. O străfulgerare de roșu.

Roșu. Phillip zîmbi, scuturînd din cap. Marina trebuia să fie. Roșul era culoarea ei favorită, ceea ce el considerase întotdeauna ciudat. Oricine ar fi petrecut o vreme cu ea, s-ar fi gîndit cu siguranță că o culoare sobră, ternă, i s-ar fi potrivit mai bine.

O urmări dispărînd în pădurice, apoi își reluă lucrul. Rar i se întîmpla Marinei să se aventureze afară. În ultimele zile nici măcar din camera ei nu mai ieșise. Phillip era fericit să o vadă afară, în soare. Poate că asta îi va restaura starea de spirit. Nu complet, desigur. Phillip era convins că nici măcar soarele nu ar reuși asta. Dar poate că totuși o zi luminoasă, caldă, o va ține afară cîteva ceasuri, îi va aduce un vag zîmbet pe buze.

Numai Dumnezeu știe ce bine le-ar face acest lucru copiilor. Ei își vizitau mama, în camera ei, aproape în fiecare seară, dar asta nu era suficient.

Iar Phillip știa că acest gol nu era cîtuși de puțin umplut de el.

Oftă, simțînd o undă de vinovăție. El nu era tatăl de care aveau ei nevoie, știa asta. Încerca să-și spună că făcea tot ce putea, că reușise în ceea ce era singurul lui țel, în rolul lui de părinte - acela că el *nu* se comporta așa cum se comportase tatăl lui.

Și totuși știa că nu era suficient.

Cu mișcări hotărîte, se retrase de la masa de lucru. Semințele mai puteau aștepta. Și copiii lui mai puteau aștepta, desigur, dar asta nu însemna că

trebuiau să aștepte. Și el ar trebui să fie acela care să-i scoată în mijlocul naturii, nu bona Millsby, care nu deosebea un copac cu frunze căzătoare de un conifer și care ar fi în stare să le spună că untrandafir este o părăluță și ...

Se uită din nou afară pe fereastră, amintindu-și că era februarie. Bona Millsby nu va reuși să găsească nici o floare în sezonul ăsta dar asta nu era un pretext pentru el să nu-și plimbe copiii în mijlocul naturii. Făcea parte din activitățile copiilor în care el excela cu adevărat și n-ar trebui să-și decline această responsabilitate.

Leși afară din seră dar se opri ia nici o treime a distanței pînă la Romney Hali. Dacă tot se va ocupa de copii, ar trebui să-i ducă la mama lor. Ei tînjeau după compania ei, chiar dacă ea nu făcea altceva decît să-i mîngîie ușor pe cap. Da, trebuiau să se ducă după Marina. Asta ar fi fost chiar mai bine decît o oarecare plimbare în natură.

Dar știa din experiență că nu trebuia să facă presupuneri privind starea de spirit a Marinei. Simplul fapt că se aventurase afară nu însemna că se și simțea mai bine. Iar el ura să fie văzută de copii într-o astfel de dispoziție.

Phillip se întoarse în loc și se îndreptă spre crîngul unde o văzuse pe Marina dispărînd doar cu cîteva minute în urmă. Mergea cu o viteză de aproape două ori mai mare ca a Marinei; nu îi va lua mult să o prindă din urmă și să se asigure de dispoziția ei. Se putea întoarce înainte ca bona Millsby să iasă cu copiii.

Mergea prin pădurice, urmînd cu ușurință poteca făcută de Marina. Pămîntul era umed și Marina trebuie să-și fi pus ghete grele, pentru că urmele ei erau adînci, clare. Duceau în josul pantei line, afară din pădurice, spre o porțiune cu iarbă.

- La naiba, bombăni Phillip, cuvîntul pierzîndu-se în vînt. Era imposibil să-i mai vadă urmele, în iarbă, îşi duse mîna streăşină la ochi şi privi orizontul, căutînd o scînteiere de roşu.

Nu, în apropierea cabanei abandonate, nu, pe cîmpul semănat de Phillip cu seminţe experimentale, nu, pe bolovanul acela uriaş, pe care se căţăraseră el de atîtea ori în copilărie. Se întoarse spre nord, făcînd ochii mici cînd în sfîrşit o întrezări. Se ducea spre lac.

Lacul.

Buzele lui Phillip se deschiseră în timp ce el se uita în jos la silueta ei îndreptîndu-se încet către marginea apei. Phillip înghţă; nu, mai curînd rămase... suspendat, în timp ce mintea lui înregistra priveliştea stranie. Marina nu înota. Mai curînd el habar n-avea dacă ştia sau nu să înoate. Presupunea că era conştientă de faptul că acolo jos se afla un lac, dar el nu-şi amintea să o mai fi văzut ducîndu-se vreodată într- acolo, nu în cei opt ani de cînd erau căsătoriţi. Phillip o porni în direcţia ei, picioarele lui înţelegînd într-un fel ceea ce mintea lui refuza să accepte. Mergea tot mai repede, dar era totuşi încă prea departe ca să poată face altceva decît să o strige.

Dar chiar dacă l-a auzit, Marina nu lăsă să se vadă asta, continuîndu-şi mersul încet şi constant, spre adîncimi.

- Marina! strigă el, alergînd acum. Mai avea încă un minut bun pînă la ea, chiar alergînd cît putea de repede.

- Marina!

Marina atinse punctul unde fundul lacului dispărea, apoi dispăru şi ea sub suprafaţa cenuşie ca metalul unei arme, pelerina ei roşie plutind cîteva secunde la

suprafața apei, înainte de a fi aspirată dedesubt, după ea.

Phillip îi strigă din nou numele, deși ea nu-l mai putea auzi. Phillip se împiedica și aluneca în timp ce cobora panta colinei care ducea spre lac, dar avu prezența de spirit să-și scoată haina și cizmele, înainte de a se arunca în apa rece ca gheața. Marina se afla sub apă doar de un minut; mintea lui înțelegea că probabil nu era suficient ca să se scufunde, dar fiecare secundă consumată de el căutînd-o, era o secundă spre moartea ei.

Phillip înotase în lacul acesta de nenumărate ori, știa exact unde dispărea fundul apei și atinse punctul critic cu mișcări iuți, egale, abia simțind reticența apei, prin hainele lui îngreunate.

O putea găsi. *Trebuia* să o găsească.
înainte de a fi prea târziu.

Se scufundă, scrutînd cu ochii apa mohorîtă. Probabil că Marina stîrnise cu picioarele nisipul de pe fund, ca și el de altfel, pentru că apa era tulbure, mîlul învîrtindu-se în jurul lui ca niște nori pufoși, opaci, îngreunîndu-i vederea.

Pînă la urmă Marina fu salvată de capriciul ei coloristic și Phillip înotă cu putere, coborînd spre fundul apei unde îi văzuse pelerina roșie plutind în apă ca o pisicuță languroasă. Nu se luptă cu el în timp ce o trăgea în sus, spre suprafață; firește, își pierduse deja conștiința și nu mai era decît o greutate fără viață în brațele sale.

Țîșniră afară la aer și Phillip inspiră prelung, ca să-și umple plămîinii care-l ardeau. O clipă nu putu face nimic altceva decît să respire, trupul lui știind că trebuia să se salveze pe sine înainte de a putea salva pe altcineva. După care o trase spre mal, atent

să o mențină cu fața în sus, chiar dacă ea părea să nu mai respire.

Ajunseră în sfârșit la marginea apei și Phillip o trase în sus pe fișia îngustă de pământ și pietricele, care separa apa de iarbă. Se aplecă frenetic deasupra feței ei, să-i simtă aerul respirației, dar nimic nu ieșea printre buze.

Nu știa ce să facă, nu se gândise niciodată că va trebui să salveze pe cineva de la înec, așa încât făcu ce crezu că este mai logic și o ridică în poala lui, cu fața în jos, bătînd-o puternic pe spate. Ua început nu se întîmplă nimic, dar după cea de a patra lovitură puternică, Marina tuși și din gura ei erupse un șuvoi de apă mîloasă.

O întoarse repede cu fața în sus.

- Marina? Marina? o striga el imperios, pălmuind-o ușor peste obraji.

Marina tuși din nou, cu trupul cuprins de un tremur spasmodic. Apoi începu să tragă aer în piept, plămîinii ei forțîndu-se să trăiască, deși sufletul dorise altceva.

- Marina, Slavă Domnului, spuse Phillip cu vocea tremurîndu-i de ușurare.

Nu o iubise, niciodată nu o iubise cu adevărat, dar era soția lui și era mama copiilor lui și era, adînc de tot, sub neclintita ei manta de tristețe și disperare, un om bun, delicat. Poate că nu o iubise, dar nici nu-i dorea moartea.

Marina clipi, cu ochii privind în gol. După care, în sfârșit, păru să înțeleagă unde era, cine era și spuse șoptit:

- Nu.

- Trebuie să te duc înapoi în casă, spuse el aspru, uluit cît de mult îl înfuriase acest singur cuvînt.

Nu.

Cum îndrăzneala ea să-și refuze salvarea? Era în stare să renunțe la viață pentru simplul fapt că era tristă? Oare melancolia ei conta mai mult decît cei doi copii ai lor? În balanța vieții, o stare proastă de dispoziție cîntărea mai mult decît nevoia copiilor de a avea o mamă?

- Te duc acasă, spuse el rece, ridicînd-o în brațe fără urmă de blîndețe. Acum respira și era clar în posesia facultăților ei, chiar așa derutate cum erau acestea. Nu era cazul să o trateze ca pe o floare delicată.

Marina plîngea în tăcere.

- Nu. Te rog, nu. Nu vreau... Nu ...

- Acum mergi acasă, decise el urcînd greu colina, indiferent la vîntul rece care-i transforma în gheață hainele ude. Indiferent chiar la solul pietros care-i intra în tălpile fără pantofi.

- Nu pot, șopti ea cu ceea ce părea a fi ultimul ei dram de energie.

Și în timp ce-și purta greutatea spre casă, Phillip se minuna cît de nimerite erau aceste două cuvinte.

Nu pot.

Într-un fel, păreau să însumeze întreaga ei viață.

La asfințit, deveni clar că febra va reuși acolo unde lacul ratase.

Phillip o adusese acasă pe Marina cît putuse el mai repede și cu ajutorul doamnei Hurley, menajera lui, o dezbrăcase de hainele înghețate și încercaseră să o încălzească sub o plapumă cu puf de gîscă, piesa centrală a trusoului ei, în urmă cu opt ani.

- Ce s-a întîmplat? întrebuse speriată doamna Hurley văzîndu-l intrînd cu ea în brațe, prin ușa de la bucătărie. Phillip evitase intrarea principală, unde puteau fi văzuți de copii, iar în plus, ușa de la bucătărie era mai aproape cu vreo opt metri buni.

- A căzut în lac, îi spuse el sec.

Doamna Hurley îi aruncă o privire care era în același timp dubioasă și plină de înțelegere și Phillip știu că ea știa adevărul. Lucrase pentru familia Crane de când se căsătoriseră; cunoștea stările Marinei.

O dată Marina în pat, doamna Hurley îl expediase afară din cameră, insistând să se schimbe de hainele ude, înainte de a muri și el. Dar se întorsese totuși la căpățiul Marinei. Acesta era locul lui ca soț, își spunea el vinovat, un loc pe care-l evitase în ultimii ani.

Era deprimant să fii alături de Marina. Era *dur*.

Dar acum nu era momentul să seklezică de obligațiile lui, așa încât a rămas alături de ea toată ziua, pînă tîrziu în noapte. îi ștergea fruntea cînd începea să transpire, încerca să-i toarne pe gît supă calduță, cînd era liniștită.

îi spunea să lupte, deși știa că vorbele lui cădeau în urechi surde.

Trei zile mai tîrziu, murea.

Se întîmplase așa cum vroise ea, dar asta nu însemna pentru el o alinare, cînd trebui să-și privească în față copiii, gemenii care abia împliniseră șapte ani și să le explice că mama lor plecase. Stătea în camera lor, cu trupul lui prea mare pentru scaunele micuțe. Dar se așezase, oricum, chircit ca un covrig, forțîndu-se să nu le ocolească privirea în timp ce-și smulgea cuvintele din gură.

Copiii spusese puține, ceea ce nu îi caracteriza. Dar nu păruseră surprinși, ceea ce Phillip găsisse tulburător.

- îmi ...îmi pare rău, spusese el sugrumat, odată ajuns la sfîrșitul cuvîntării. îi iubea atît de mult, deși îi dezamăgise în atîtea privințe. El aproape că nu știa cum să le fie tată; cum, Dumnezeuule, putea să preia acum și rolul de mamă?

- Nu este vina ta, spusese Oliver privind-și stînjenerator de intens tatăl în ochi, cu ochii lui castanii. A căzut în lac, da? înseamnă că nu ai împins-o tu.

Phillip dădu doar din cap, neștiind cum să răspundă.

- Este fericită acum? întrebuse Amanda încetișor.

- Așa cred. Acum vă poate supraveghea tot timpul de acolo de sus, din ceruri, așa încît trebuie să fie fericită.

Gemenii părură să se gîndească o bună bucată de timp la aceste cuvinte.-

- Sper să fie fericită, spusese Oliver în final, cu vocea mai convinsă decît expresia. Poate că acum nu o să mai plîngă.

Phillip simțise că-i rămîne respirația în gît. Nu știuse că gemenii o auzeau pe Marina plîngînd. Ea părea să se scufunde tot mai jos în tristețe, pe măsură ce ziua înainta în noapte; camera copiilor se afla chiar deasupra ei, dar Phijlip crezuse întotdeauna că aceștia dormeau deja, cînd mama lor începea să plîngă.

Amanda încuviința cuvintele fratelui, căpșorul ei blond bălăgănindu-se în sus și în jos.

- Dacă este fericită acum, atunci îmi pare bine că s-a dus, spusese ea.

- Nu s-a dus. A murit, i-o tăie Oliver.

- Nu, s-a dus, insistase Amanda.

- Este același lucru. Dar acum cred că este fericită, spusese Phillip plat, dorindu-și să fi avut altceva să le spună, decît adevărul.

Dar da, acesta era adevărul. În fond, asta își dorise Marina. Poate că era singurul lucru pe care și-l dorise ea de multă vreme.

Amanda și Oliver rămaseră multă vreme tăcuți, cu ochii în pămînt, cu picioarele bălăgănindu-se în aer, cocoțați în patul lui Oliver. Păreau atît de mici așa

cum stăteau acolo, pe un pat prea mare pentru ei. Phillip se încruntă. De ce nu observase asta niciodată pînă atunci? Nu puteau avea paturi mai scunde? Puteau să cadă din pat, nu?

Sau poate că erau deja prea mari pentru așa ceva. Poate că nu mai cădeau din pat. Poate că nu căzuseră niciodată.

Poate că el era, cu adevărat, un tată abominabil. Poate că ar fi trebuit să știe toate lucrurile astea.

Poate... Poate... închise ochii și oftă. Poate că ar trebui să înceteze să se mai gîndească atîta și să încerce pur și simplu să fie fericit așa cum era.

- O să pleci? îl întrebuse Amanda ridicîndu-și privirea spre el.

Se uită în ochii ei atît de albaștri, atît de ochii mamei ei.

- Nu, șoptise el cu convingere, îngenunchind în fața ei și luîndu-i mînuțele într-ale lui. Păreau atît de mici, atît de fragile în palma lui.

- Nu, repetase el. Nu plec nicăieri. Niciodată nu o să plec...

Phillip se uită în jos la paharul lui cu whiskey. Era din nou gol. Ciudat cum se putea goli un pahar, chiar dacă fusese umplut de patru ori.

Ura să-și amintească. Nu știa ce fusese mai rău. Scufundarea în apă, sau momentul în care doamna Hurley se întorsese spre el, întrebîndu-l:

- S-a dus?

Sau copiii lui, tristețea de pe chipurile lor, teama din ochii lor.

Duse paharul la buze, lăsînd să i se prelingă în gură ultimele picături. Cea mai groaznică parte era, evident, cea legată de copii. Le spusese că nu va pleca niciodată și nu plecase - dar simpla lui

prezență nu era suficientă. Copiii aveau nevoie de mai mult. Aveau nevoie de cineva care să știe cum să vorbească cu ei și care să-i înțeleagă și care să-i fteică să fie cuminți și să se poarte frumos.

Și cum era clar că nu le putea găsi un alt tată, presupuse că ar trebui să se gîndească să le găsească o mamă. Sigur, era prea devreme. Nu se putea recăsători decît după trecerea perioadei obligatorii de doliu, dar asta nu însemna că nu putea să caute.

Oftă, prăbușindu-se mai mult în fotoliul lui. A avea nevoie de o nevestă. Aproape orice fel de nevestă. Nu-i păsa cum ar arăta. Nu-i păsa dacă avea sau nu bani. Nu-i păsa dacă putea face socoteli în capul ei sau dacă vorbea franceza sau dacă știa să călărească.

Nu trebuia decît să fie veselă.

Cerea el oare prea mult de la o soție? Un zîmbet, cei puțin o dată pe zi. Poate chiar sunetul rîsului ei?

Și trebuia să iubească copiii. Sau măcar să se prefacă atît de bine încît ei să nu știe niciodată.

În fond nu cerea prea mult, nu?

- Sir Phillip?

Phillip își ridică privirea, înjurîndu-se în gînd că lăsase întredeschisă ușa de la birou. Miles Carter, secretarul lui, își strecurase capul prin crăpătură și se uita la el.

- Ce este?

- O scrisoare, domnule, spuse Miles, venind spre el cu un plic. De la Londra.

Phillip se uită în jos la plicul din mîină, ridicîndu-și o sprinceană cînd văzu scrisul înclinat, evident feminin, îi făcu lui Miles un semn cu capul să plece, luă apoi cuțitul de corespondență și îl trecu pe sub ceară. Din plic ieși o singură foaie de hîrtie. Phillip o frecă între degete. De cea mai bună calitate. Scumpă. Și grea,

totodată, un semn clar că expeditorul nu trebuia să facă economie, ca să scadă costurile de francare.

Întoarse apoi foaia și citi:

Bruton Street Nr.5
Londra

Sir Phillip Crane,

Vă scriu ca să vă prezint condoleanțe pentru pierderea soției dumneavoastră, draga mea verișoară Marina. Deși au trecut mulți ani de când am văzut-o ultima oară pe Marina, îmi amintesc cu drag de ea și am fost foarte mîhnită aflînd de dispariția ei.

Vă rog, nu ezitați să-mi scrieți, dacă există ceva ce pot face ca să vă ușurez durerea, în aceste momente grele.

*A dumneavoastră,
Domnișoara Eloise Bridgerton.*

Phillip își frecă ochii. Bridgerton... Bridgerton. Avea Marina verișoare Bridgerton? Trebuia să fi avut, de vreme ce una dintre ele îi trimisese acum o scrisoare.

Oftă, apoi se surprinse întinzîndu-se spre pana și hîrtia lui de scris. Primise foarte puține și scurte scrisori de condoleanțe pentru moartea Marinei. Părea că majoritatea prietenelor și a familiei o uitaseră, de la căsătoria ei. Presupunea că nu trebuia să fie nici deranjat și nici surprins. Marina își părăsea rar dormitorul; era ușor să uiți pe cineva pe care nu-l vedeai niciodată.

Domnișoara Bridgerton merita un răspuns. Chiar dacă era vorba sau nu de simplă curtoazie (iar Phillip era convins că nu cunoștea eticheta completă în cazul dispariției soției cuiva) părea totuși gestul corect.

Și astfel, răsuflînd greu, începu să scrie.

CAPITOLUL 1

Mai, 1824

*Undeva pe drumul dintre
Londra și Gloucestershire.*

Miezul nopții

Dragă Domnișoară Bridgerton,

*Vă mulțumesc pentru amabilele cuvinte, pentru pierderea soției mele. A fost un gest de atenție să vă rupeți din timp ca să îi scrieți unui domn pe care nu l-ați cunoscut niciodată. Vă ofer această floare presată, în chip de mulțumire. Nu este decît un simplu toporaș roșu (*Silene dioica*) dar care dă strălucire câmpiilor de aici din Gloucestershire și care într-adevăr pare să fi apărut mai devreme, anul acesta.*

Era floarea de cîmp preferată a Marinei.

Aidv,

Sir Phillip Crane

Eloise Bridgerton netezi în poală hîrtia șifonată. Nu prea era lumină ca să vadă cuvintele, chiar dacă luna strălucea prin ferestrele trăsorii, dar asta nici nu conta. Învățase pe dinafară toată scrisoarea iar deli-

cata floare presată, care era de fapt mai curînd roz decît roșie, stătea bine protejată între paginile unei cărți pe care o sustrăsese ea din biblioteca fratelui.

Nu fusese foarte surprinsă cînd primise un răspuns de la Sir Phillip. Bunele maniere dictau asta, chiar dacă însăși mama Eloisei, în mod categoric arbitrul suprem al bunelor maniere, spunea că Eloise își lua puțin cam prea în serios corespondența.

Desigur, era un lucru obișnuit pentru tinerele doamne cu statutul social al Eloisei, să-și piardă cîteva ore pe săptămîină făcînd corespondență, dar Eloise căzuse de mult în obiceiul de a-și acorda acest timp, zilnic. Adora să scrie depeșe, mai ales celor pe care nu-i mai văzuse de ani de zile (îi plăcuse întotdeauna să-și imagineze surpriza acestora cînd vor deschide plicul), așa încît își scotea pana și hîrtia pentru aproape toate ocaziile - nașteri, decese, orice eveniment care presupunea felicitări sau condoleanțe.

Nu era sigură de ce continua să-și trimită misivele, petrecînd atît de mult timp scriind scrisori oricărui dintre frații ei care nu se aflau la Londra în momentul respectiv sau concepînd ușor scurte note vreunei rude îndepărtate, stînd la secretele ei.

Și cu toate că fiecare îi trimitea înapoi cîteva cuvinte - în fond era o Bridgerton și cine vroia să ofenseze un Bridgerton ? - nimeni pînă acum nu indusese un cadou, nici măcar ceva atît de umil ca o floare.

Eloise închise ochii, imaginîndu-și delicatele petale roz. Era greu de imaginat un bărbat umblînd cu o floare atît de fragilă. Cei patru frați ai ei erau cu toții niște bărbați mari, puternici, cu umeri largi și imîni mari, care cu siguranță că ar fi distrus biata floare în clipa următoare.

Eloise fusese intrigată de răspunsul lui Sir Phillip, mii ales de faptul că folosise latina și îi răspunsese imediat.

Dragă Sir Phillip,

Vă mulțumesc enorm pentru fermecătoarea floare presată. A fost o surpriză atât de minunată, când a zburat din plic. Și totodată o amintire atât de prețioasă a dragei mele Marina.

Nu m-am putut împiedica să nu vă remarc ușurința în folosirea denumirii științifice a florii. Sînteți cumva botanist?

A dvs,

Dra Eloise Bridgerton

Era o viclenie să-și sfîrșească scrisoarea cu o întrebare. Acum bietul om va fi obligat să-i răspundă.

Iar el nu a dezamăgit-o. Nu trecuseră decît zece zile și Eloise primise răspunsul.

Dragă Domnișoară Bridgerton,

Sigur, sînt botanist, am studiat la Cambridge, deși în prezent nu am nici o legătură cu universitatea sau cu munca științifică de acolo. Eu fac experimente aici, ia Romney Hali, în propria mea seră.

Aveți cumva și dumneavoastră legături cu activitatea științifică?

Ai dv,

Sir Phillip Crane

Era ceva palpitant în această corespondență; poate simpla încîntare de a fi găsit pe cineva străin

de ea, dar care părea dornic să poarte un dialog în scris. Indiferent ce era, Eloise îi răspunse imediat.

Dragă Sir Phillip,

Dumnezeule Mare, nu, eu nu am o minte științifică, din păcate, deși calculele sînt o glumă pentru mine. Interesul meu este înclinat mai curînd spre aspectele umaniste; poate ați observat că îmi face plăcere să scriu scrisori.

*A dv cu prietenie,
Eloise Bridgerton*

Eloise nu fusese sigură dacă să se semneze sau nu atît de familiar, dar decisese să riște. Sir Phillip savura corespondența cu aceeași plăcere ca și ea, era clar; altfel nu și-ar fi terminat scrisoarea cu o întrebare, nu?

Peste paisprezece zile primi răspunsul.

Draga mea Dră Bridgerton,

Ah, dar este un fel de prietenie, nu? Mărturisesc că trăiesc într-o oarecare izolare aici la țară și dacă nu poți avea un chip zîmbitor în fața ta, ia micul-dejun, te poți bucura cel puțin de o scrisoare amabilă, nu credeți?

Am inclus în plic o altă floare pentru dumneavoastră. Este o Geranium pratense, mai cunoscută sub numele de pălăria-cucuiui.

*Calde salutări,
Phillip Crane*

Eloise își amintea bine ziua aceea. Stătea în fotoliul ei, cel din fața ferestrei dormitorului și se uita

do o eternitate la floarea purpurie, presată cu grijă, încerca el oare să o *curteze*? Prin corespondență?

Și apoi, într-o bună zi, primise o scrisoare care era total diferită de toate celelalte.

Draga mea Dră Bridgerton,

Noi doi corespondăm deja de o bună bucată de vreme și cu toate că nu ne-am întîlnit niciodată, am sentimentul că vă cunosc. Sper că și dumneavoastră simțiți la fel.

Iertați-mă dacă sînt atît de direct, dar vă scriu ca să vă invit să mă vizitați aici, la Romney Hali. Speranța mea este că după o adecvată perioadă de timp, am putea decide că ne potrivim și că veți consimți să fiți soția mea.

Firește, veți fi corespunzător însoțită. Dacă îmi acceptați invitația, voi face imediat aranjamente să o aduc aici la Romney Hali pe mătușa mea, văduvă.

Cu speranța sinceră că vă veți gîndi la propunerea mea,

*Al dvs, ca întotdeauna,
Phillip Crane*

Eloise ascunsese imediat scrisoarea în sertar, incapabilă să se gîndească măcar la propunerea lui. Vroia să se căsătorească cu o persoană pe care nici măcar *nu o cunoștea*?

Nu, sincer vorbind, acest lucru nu era chiar adevărat. Se cunoșteau unul pe celălalt. Își spusese mai multe într-un an de zile de corespondență decît își spun unii soți într-o viață întreagă împreună.

Dar totuși, nu se văzuseră niciodată.

Eloise se gîndi la toate propunerile de căsătorie pe care le primise și le declinase de-a lungul anilor. Cîte să fi fost, oare? Cel puțin șase. Acum nici măcar nu-și mai putea aminti de ce le refuzase pe unele dintre ele. Sincer, fără motiv, exceptînd faptul că ei nu erau...

Perfecti.

Cerea oare prea mult?

Eloise scutură din cap, convinsă că putea părea prostuță și răsfățată. Nu, nu avea nevoie de cineva perfect. Avea doar nevoie de cineva perfect pentru ea.

Știa ce vorbeau matroanele din societate despre ea. Era prea pretențioasă, mai rău decît prostuță. O să sfîrșească fată bătrînă - nu, nu mai spuneau asta. Spuneau că *era* deja fată bătrînă, ceea ce era perfect adevărat. Nimeni nu ajungea la vîrsta de douăzeci și opt de ani fără să audă șoptindu-se astfel în spatele ei.

Sau chiar să i-o arunce direct în față.

Dar adevărul nostim era că Eloisei nu-i păsa de situația ei. Sau cel puțin nu-i păsase pînă acum.

Niciodată nu se gîndise că o să rămînă fată bătrînă și mai mult, îi plăcea viața ei. Avea cea mai minunată familie pe care și-o putea imagina cineva - șapte frați și surori în total, botezați alfabetic, ceea ce o plasa chiar în mijloc, cu litera E, față de cei patru frați mai mari și trei mai mici. Mama ei era o încîntare și chiar încetase să o mai îmboldească pe Eloise să se mărite. Eloise continua să dețină un loc proeminent în societate; familia Bridgerton era universal adorată și respectată (și ocazional, temută) iar personalitatea luminoasă și nestăpînită a Eloisei o făcea să fie o companie plăcută, fată bătrînă sau nu.

Dar în ultima vreme...

Oftă, simțindu-se dintr-o dată mai bătrînă decît cei douăzeci și opt de ani ai ei. În ultima vreme nu se mai

înmîșise atît de luminoasă. În ultima vreme începuse
mvși spună că poate acele matroane ciudate aveau
i li optate și că *nu* o să-și găsească niciodată un soț.
Poate că alesese prea mult, fusese prea decisă să
utmeze exemplul celor patru frați și surori mai mari,
toți descoperind o adîncă și pasionată dragoste pen-
tru perechea lor (chiar dacă nu de la bun început).

Poate că un mariaj bazat pe respect reciproc și
camaraderie era mai bun decît nimic.

Dar era greu să discute cu cineva aceste sen-
ilmente. Mama ei petrecuse atîția ani insistînd ca ea
sa își găsească un soț; oricît de mult ar fi iubit-o
Eloise, îi era greu să înghită gălușca și să recu-
noască acum că ar fi trebuit să o asculte. Frații ei
oricum nu ar fi avut cum să o ajute. Anthony, cel mai
mare, și-ar fi asumat poate responsabilitatea de a se
ocupa personal să-i găsească un soț și să-l facă pe
bietul om să se supună. Benedict era prea visător și
în plus aproape că nici nu mai călca prin Londra,
preferînd pacea de la țară. Cît despre Colin - ei bine,
el era o cu totul și cu totul altă poveste, meritînd
efectiv un capitol special.

Își spusese că ar trebui poate să discute cu Daphne,
dar de cîte ori se ducea în vizită la ea, sora ei mai
mare era atît de total fericită, atît de fericit de
îndrăgostită de soțul ei și de viața ei ca mamă a patru
copii. Cum putea cineva ca ea să dea un sfat cuiva în
situația Eloisei? Iar Francesca era departe, aproape
la capătul lumii, acolo în Scoția. În plus, Eloise nici nu
credea că era corect să o încarce cu problemele ei
prostești. Francesca rămăsese văduvă de la două-
zeci și trei de ani, Dumnezeule Mare. Temerile și
grijile Eloisei păreau minore, în comparație cu asta.

Și poate că toate acestea la un loc explicau plă-
cerea vinovată pe care o găsea în corespondența ei

cu Sir Phillip. Bridgerton era o familie mare, veselă și zgomotoasă. Era aproape imposibil să păstrezi un secret, mai ales față de surorile ei, dintre care cea mai mică - Hyacinth - ar fi putut probabil câștiga războiul împotriva lui Napoleon în jumătate de timp, dacă Majestatea Sa ar fi cooptat-o în serviciul de spionaj.

Într-un mod ciudat, Sir Phillip era al ei. Singurul lucru pe care nu trebuia să-l împartă cu nimeni. Scrisorile lui stăteau legate cu o fundă purpurie, ascunse la fundul sertarului din mijloc al birouașului ei, vîrte sub teancurile de hîrtie de scris de care avea nevoie pentru nenumăratele ei scrisori.

Era secretul ei. Al ei.

Și pentru că nu-l cunosștea, pătuse să și-l creeze în minte, folosindu-i scrisorile drept schelet, pe care-l îmbrăcase așa cum considera ea potrivit. Dacă a existat vreodată un bărbat perfect, atunci în mod sigur acesta trebuia să fie Sir Phillip Crane din imaginația ei.

Iar acum vroia să o cunoască? Să o cunoască! Era nebun? Și să ruineze ceea ce trebuia să rămînă o curte perfectă?

Dar apoi s-a produs imposibilul. Penelope Featherington, cea mai bună prietenă a Eloisei de mai bine de zece ani, se măritase. Mai mult, se măritase cu Colin. Fratele Eloisei!

Dacă luna s-ar fi prăbușit brusc de pe cer și ar fi aterizat în grădina ei, Eloise nu ar fi fost mai surprinsă.

Eloise era fericită pentru Penelope. Sincer. Și era fericită și pentru Colin. Cei doi erau preferații ei și Eloise era înnebunită că își găsiseră fericirea. Nimeni nu ar fi meritat mai mult.

Dar asta nu însemna că prin căsătoria lor nu însaseră un gol în viața ei.

Adevărul era că de câte ori se gîndea la viitorul ei do fată bătrînă, încercînd să se convingă că asta era eo-și dorea cu adevărat, Penelope se afla întotdeauna acolo, fată bătrînă alături de ea. Era acceptabil - aproape îndrăzneț - să ai douăzeci și opt de ani și să fii nemăritată, cîtă vreme Penelope avea și oa douăzeci și opt de ani și era tot nemăritată. Nu că nu ar fi vrut ca Penelope să-și găsească un soț; numai că niciodată nu i se păruse posibil acest lucru. *Eloise* știa că Penelope era minunată și bună și deșteaptă și plină de umor, doar că bărbații din societate păreau să nu observe asta. În toți anii ei de societate - unsprezece în total - Penelope nu primise nici măcar o singură cerere în căsătorie. Nici măcar o vagă urmă de interes.

Intr-un fel, *Eloise* contase pe ea să rămînă acolo unde era și ce era - și în primul rînd, prietena ei. Companioana ei în viața de fată bătrînă.

Dar acum Penelope îl avea pe *Coiin* și *Eloise* putea vedea că formau împreună un lucru minunat. Iar ea era singură. Singură în mijlocul mulțimii londoneze, în mijlocul unei familii mari și iubitoare.

Era greu de imaginat un loc unde să te simți mai singur.

Brusc, îndrăzneța cerere în căsătorie a lui *Sir Phillip* - ascunsă la fundul legăturii ei cu scrisori, la fundul sertarului din mijloc, încuiată într-o casetă recent cumpărată, pentru ca *Eloise* să nu fie tentată să o citească de șase ori pe zi - părea chiar mai mult decît intrigantă.

Tot mai intrigantă pe zi ce trecea, pe măsură ce ea devenea tot mai neliniștită, mai nemulțumită de

modul de viață pe care trebuia să recunoască că și-l alesese.

Și iată că într-o bună zi, după ce se dusese în vizită la Penelope doar ca să i se spună de către valet că Domnul și Doamna Bridgerton nu puteau primi vizitatori (cu o intonație a cărei semnificație o înțelese pînă și Eloise), luă o decizie. Era timpul să-și ia viața în propriile ei mîini, era timpul să-și controleze destinul, mai curînd decît să participe la bal după bal, în vana speranță că în fața ei se va materializa brusc bărbatul perfect, chiar dacă. nu mai exista cineva necunoscut în toată Londra, după\in deceniu întreg în societate, timp în care îi cunoscuse pe toți cei apropiați ca vîrstă, dispuși să se însoare.

Își spuse că asta nu însemna că va trebui să se mărite cu Sir Phillip; va investiga doar ceea ce părea să fie o excelentă posibilitate. Dacă nu se potriveau, nu vor fi obligați să se căsătorească; în fond nu-i făcuse nici un fel de promisiuni.

Dar dacă ceva o caracteriza pe Eloise, era faptul că atunci cînd lua o decizie, acționa imediat în sensul ei. Nu, reflectă ea cu o impresionantă (cel puțin după părerea ei) onestitate față de sine însăși, existau *două* lucruri care îi marcau fiecare decizie - îi plăcea să acționeze repede și era tenace. Penelope spusese odată despre ea că semăna cu un cîine cu un os în bot.

Și Penelope nu glumise.

Odată ce Eloise își înfigea colții într-o idee, nici măcar întreaga forță reunită a familiei Bridgerton nu o putea îndepărta de scopul ei. (Iar familia Bridgerton reprezenta, desigur, o forță puternică). Probabil că doar ghinionul făcea ca țelurile ei să nu se intersecteze niciodată cu cele ale familiei, cel puțin nu cînd era vorba de ceva important.

Eloise știa că familia nu o va încuraja niciodată să -to ducă orbește la o întâlnire cu un bărbat necunoscut. Anthony ar fi cerut probabil ca Sir Phillip să vină la Londra și să cunoască întreaga familie ca un tot iar Eloise nu-și putea imagina un scenariu mai bun decât îndepărteze orice pretendent. Bărbații care o curtaseră înainte, erau cel puțin familiarizați cu atmosfera londoneză și știau măcar în ce se băgau; bietul Sir Phillip care - după cum mărturisise singur în scrisori - nu mai pusese piciorul în Londra de pe vremea școlii și nu luase niciodată parte la viața socială de aici, ar fi fost total prins în cursă.

Deci singura variantă era aceea de a călători ea la Gloucestershire, lucru pe care, - ajunsese ea la concluzia asta după câteva zile de gândire, trebuia să-l facă în secret. Dacă familia i-ar fi cunoscut planurile, ar fi fost cât se poate de posibil să îi interzică acest lucru. Eloise era un oponent puternic și poate că ar fi învins pînă la urmă, dar ar fi fost o bătălie lungă și dureroasă. Iar dacă pînă la urmă ei ar fi consimțit, cu sau fără luptă, ar fi insistat totuși să fie însoțită de cel puțin două persoane de rangul ei.

Eloise se cutremură. Cele două persoane ar fi fost cu siguranță mama ei și Hyacinth. Dumnezeu Mare, nimeni nu s-ar fi putut îndrăgosti, cu cele două în apropiere. Nimeni nu ar fi putut ajunge măcar la un atașament oarecare dar durabil, lucru pe care Eloise îl considera necesar.

Decise că își va organiza fuga cu ocazia balului surorii ei Daphne. Balul avea să fie o mare ocazie, cu cohorte de invitați și exact cantitatea necesară de gălăgie și confuzie care să-i facă neobservată absența pentru cel puțin șase ore, poate chiar mai mult. Mama ei insistase întotdeauna asupra punctualității - chiar mai devreme, dacă se putea - cînd un membru

ai familiei găzduia un eveniment social, deci vor ajunge la Daphne cu siguranță nu mai târziu de ora opt. Dacă se va strecura mai devreme, iar balul se va termina spre dimineață... ei bine, va fi aproape de răsăritul zilei când i se va observa lipsa, iar ea se va afla deja la jumătatea drumului spre Gloucestershire.

Și chiar dacă nu la jumătatea lui, oricum suficient de departe ca să nu le fie prea ușor să îi ia urma.

Pînă la urmă totul se dovedise înfricoșător de ușor. Întreaga familie era distrasă de un mare eveniment pe care Colin plănuia să-l anunțe, așa încît tot ce avu ea de făcut a fost să se scuze față de doamnele aflate în salonul de odihnă, să se strecoare în spate și să parcurgă pe jos mica distanță pînă acasă, unde își ascunsese bagajele în fundul grădinii. De acolo nu trebuia decît să meargă pînă la colț, unde aranjase să o aștepte o trăsură închiriată.

Dumnezeule Mare, dacă ar fi știut că era atît de ușor să-și croiască propriul ei drum în viață, ar fi făcut-o cu ani în urmă.

Și iat-o acum îndreptîndu-se spre Gloucestershire, spre destinul ei, presupunea - sau spera, chiar dacă nu știa exact care era acesta - doar cu cîteva schimburi și un teanc de scrisori scrise ei de către un bărbat pe care nu-l cunoscuse pînă atunci.

Un bărbat pe care spera că-l va putea iubi.

Era palpitant.

Nu, era terifiant.

Își spuse că era probabil cea mai mare nebunie pe care o făcuse în viața ei și trebuia să recunoască că făcuse ceva nebunii.

Sau putea fi singura ei șansă la fericire.

Eloise se strîmbă. Devenea ciudată. Ceea ce era un semn rău. Trebuia să trateze această aventură cu tot pragmatismul cu care încercase mereu să ia

Incizii. Mai avea încă timp de întoarcere. De fapt, ce știa ea despre acest bărbat? E drept, el spusese destule, de-a lungul unui an de corespondență ...

Avea treizeci de ani, cu doi ani mai mult ca ea.

Urmase la Cambridge și studiasse botanica.

Fusese căsătorit timp de opt ani cu verișoara ei de nradul patru, Marina, ceea ce însemna că se căsătorise la douăzeci și unu de ani.

Avea părul castaniu.

Avea toți dinții în gură.

Era baronet.

Trăia la Romney Hali, o structură din piatră construită în secolul al optsprezecelea, în apropiere de Tedbury, Gloucestershire.

Îi plăcea să citească tratate științifice și poezie, dar nu romane și în mod categoric, nu filozofie.

Îi plăcea ploaia.

Culoarea lui preferată era verdele.

Nu călătorise niciodată în afara Angliei.

Nu-i plăcea peștele.

Eloise se luptă cu un hohot de râs nervos. Nu-i plăcea *peștele*? Asta știa ea despre el?

- În mod clar o bază serioasă pentru o căsătorie, mormăi ea încercînd să-și ignore panica din glas. Dar el ce știa despre ea? Ce-l putuse determina să ceară în căsătorie o femeie total necunoscută?

Încercă să-și amintească ce îi scrisese despre ea...

Avea douăzeci și opt de ani.

Avea părul castaniu (efectiv de culoarea castanei) și avea toți dinții în gură.

Venea dintr-o familie numeroasă și iubitoare.

Fratele ei era viconte.

Tatăl ei murise cînd ea era doar un copil, doborât, în mod de neînțeles, de înțepătura unei umile albine.

Avea tendința de a vorbi prea mult (Doamne, Dumnezeu, chiar îi scrisese asta?)

Îi plăcea să citească poezie și romane dar în nici un caz tratate științifice sau filozofie.

Călătorise în Scoția, dar atîta tot.

Culoarea ei preferată era purpuriul.

Nu-i plăcea carnea de oaie.

Fu cuprinsă de o altă mică izbucnire de rîs nervos. Astfel pusă problema, își spuse ea fără urmă de sarcasm, părea să fie o partidă bună.

Se uită pe fereastră, ca și cum asta i-ar fi oferit un indiciu asupra locului în care se aflau, pe drumul de la Londra spre Tetbury.

Dealuri verzi la nesfîrșit. Putea să fie în Wales.

Încruntîndu-se, se uită în jos la hîrtia din poala ei și împături la loc scrisoarea lui Sir Phillip. Punînd-o înapoi în pachetul legat cu panglică pe care-l păstra în valiză, începu să bată cu degetele în coapse, într-un gest nervos.

Avea motive să fie nervoasă.

În fond își părăsise căminul și tot ce îi era familiar.

Călătorea traversînd pe jumătate Anglia, fără ca nimeni să știe.

Nimeni.

Nici măcar Sir Phillip.

Pentru că în graba ei de a părăsi Londra, neglijase să-l anunțe că va veni. Nu că ar fi *uitat*, mai curînd... amînase asta pînă cînd fusese prea tîrziu.

Dacă i-ar fi spus, atunci ar fi fost legată de acest pian. Dar așa, mai avea posibilitatea să se răzgîndească în orice clipă. Își spuse că asta era pentru că îi plăcea să aibă variante și opțiuni, dar adevărul era că pur și simplu era terifiată și că se temuse să nu-și piardă total curajul.

În plus, el era acela care solicitase întâlnirea. Va fi lămurit să o vadă.

— Va fi, oare?

Phillip se ridică din pat și dădu draperiile într-o parte, făcînd loc unei alte zile perfecte, însorite.

Se duse în camera lui de toaletă ca să-și caute niște haine, pentru că de mult renunțase la servitorii care obișnuiau să îndeplinească asemenea îndatoriri. Nu-și putea explica, dar după moartea Marinei nu mai vroia pe nimeni care să se năpustească în dormitorul lui, să-i dea draperiile în lături și să-i aleagă hainele.

Îl concediase chiar și pe Miles Carter, care se străduise atît de mult să-i devină prieten după dispariția Marinei. Dar tînărul secretar reușise doar să îl facă să se simtă mai rău, așa că se dispensase de el, împreună cu salariul pe șase luni și o superbă scrisoare de referințe,

—
își petrecuse căsnicia cu Marina așteptînd pe cineva cu care să poată discuta, de vreme ce ea era atît de des absentă, dar acum că ea nu mai era, nu-și mai dorea decît propria lui companie.

Probabil că făcuse vreo referință la asta, într-una din scrisorile lui către misterioasa Eloise Bridgerton, pentru că îi trimisese propunerea lui pentru o nu-chiar-căsătorie-dar-poate-ceva-care-să-ducă-la-asta, acum peste o lună, iar tăcerea ei fusese absolută, mai ales că de obicei îi răspundea cu o fermecătoare grabă.

Se încruntă. Misterioasa Eloise Bridgeerton *nu* era chiar atît de misterioasă. Părea chiar deschisă și sinceră în scrisorile ei și dominată de o dispoziție pozitiv *luminoasă*, ceea ce de fapt era tot ce-și dorea el acum de la o soție.

Își puse o cămașă de lucru; plănuia să-și petreacă cea mai mare parte a zilei în seră, cu mâinile pînă la coate în pămînt. Era dezamăgit că domnișoara Bridgerton decisese evident că era un fel de lunatic care trebuia evitat cu orice preț. Ea păruse soluția perfectă la problemele lui. Avea nevoie cu disperare de o mamă pentru Amanda și Oliver, doar că ei deveniseră atît de imposibil de stăpînit încît nu-și putea imagina o femeie care să accepte de bună voie să se căsătorească cu el și să se trezească astfel legată pe viață sau cel puțin pînă cînd vor ajunge la majorat), de doi mici diavoli.

Domnișoara Bridgerton avea totuși douăzeci și opt de ani; evident, o fată bătrînă. Și corespondase mai bine de un an cu un străin absolut; precis era ușor disperată, nu? Nu ar aprecia ea oare șansa de a-și găsi un bărbat? El avea o casă, o avere respectabilă și nu avea decît treizeci de ani. La ce altceva mai mult se putea aștepta?

Vîrîndu-și picioarele în pantalonii de lînă aspră, mormăi cîteva cuvinte de enervare. Evident că ea vroia ceva mai mult, altfel ar fi avut curtoazia cel puțin să-i răspundă și să îl refuze.

BUM!

Phillip se uită în sus la tavan și se strîmbă. Romney Hali era o casă veche și solidă și foarte bine construită și dacă tavanul lui bubuia, înseamnă că cei mici scăpaseră (împinseseră? tîrîseră?) ceva foarte greu.

BUM!

Se înfioră. De data asta bufinitura fusese și mai puternică. Dar bona era sus cu ei și ea se descurca întotdeauna mai bine decît el. Dacă reușea să-și pune ghetetele în mai puțin de un minut, putea ieși din

...a înainte ca ei să strice mai multe, iar astfel putea
ptolinde că nimic din toate acestea nu se întâmplase.

vSe întinse după ghete. Da, o idee excelentă. Nu
iude, nu știe.

Își puse celelalte haine cu o viteză impresionantă
și se năpusti afară în hol, înainiînd cu pași repezi
npre scară.

- Sir Phillip! Sir Phillip!

La naiba. Valetul era după el.

- Sir Phillip!

- Fir-ar să fie, mormăi el. Nu avea cum să ignore
iflcnetele, decît dacă nu vroia să suporte tortura de a
li asaltat de servitori, preocupați de subita sa pierdere
a auzului.

- Da, Gunning? spuse el întorcîndu-se încet.

- Sir Phillip. Avem un oaspete, spuse Gunning
dregîndu-și glasul.

- Un oaspete? Aceasta să fi fost sursa ah a...

- A zgomotului? se oferi Gunning îndatoritor.

- Da.

- Nu. Valetul își dresese glasul. Trebuie să fi fost
copiii.

-Înțeleg, spuse Phillip. Ce prostie din partea mea
să fi sperat altceva.

- Nu cred că au spart ceva, sir.

- Asta ar fi o ușurare și o schimbare.

- Desigur, sir, dar trebuie să vă gîndiți la oaspete.

Phillip mîrîi. Cine naiba putea veni în vizită la această
oră matinală? Deși el nu se aștepta la oaspeți nici
măcar în orele rezonabile.

Gunning încercă să zîmbească, dar se vedea că
își pierduse obiceiul.

- Obișnuiam să avem oaspeți, vă amintiți?

Asta era problema cu valeții care lucrau în familie înainte de nașterea cuiva. Aveau tendința de a fi sarcastici.

- Cine este musafirul?

- Nu sînt foarte sigur, sir.

- Nu ești sigur? întrebă Phillip nevenindu-i să creadă.

- Nu am întreat.

- Dar nu asta se presupune c-ar trebui să facă un valet...

- Să întrebe, sir?

- Da, stabili Phillip, întrebîndu-se dată Gunning nu încerca cumva să vadă cît de roșu la față poate deveni stăpînul lui, fără să facă un atac de apoplexie și să se prăbușească la pămînt.

- M-am gîndit să vă las pe dumneavoastră să întrebați, sir.

- Te-ai gîndit să mă lași pe mine să întreb. Phillip pronunțase cuvintele ca pe o afirmație, înțelegînd inutilitatea de a mai pune întrebări.

- Da, sir. în fond doamna a venit să vă vadă pe dumneavoastră.

- Ca toți oaspeții noștri, dar asta nu te-a oprit niciodată să te asiguri mai întîi de indentitatea lor.

- Sir, știți, de fapt...

- Sînt cît se poate de sigur, încercă Phillip să-l întreprupă.

- Noi nu avem oaspeți, sir, termină Gunning, cîști-gînd în mod evident bătălia schimbului de cuvinte.

Phillip deschise gura să puncteze că ei aveau oaspeți și că unul se afla chiar acum, jos; dar la ce bun?

- Rine. Cobor, spuse el cît se poate de iritat.

Gunning zîmbi cu toată fața.

- Excelont, sir.

Phillip se holbă șocat la valet,

- Gunning, nu te simți bine?

- Ba da, sir, De ce mă întrebați?

Nu părea prea politicoasă să sublinieze că zîmbetul larg al lui Gunning îl făcea să semene cu un cal, așa încît, luînd-o în jos pe scări, Phillip mormăi doar un „Nu-i nimic,”

Un musafir? Cine putea fi? De aproape un an nimeni nu venise să-l viziteze, de cînd vecinii își terminaseră vizitele obligatorii de condoleanțe. Se gîndea că nu avea pentru ce să-i condamne că stăteau deoparte; ultima oară cînd venise cineva să-l viziteze, Oliver și Amânda întinseseră gem de căpșuni pe fotolii.

Lady Winslet plecase atunci într-o stare de nervi mai mult decît nesănătoasă pentru cineva de vîrsta ei.

Phillip se încruntă coborînd scara și luînd-o spre holul de intrare. Era o ea, da? Nu spusese Gunning că vizitatorul era o doamnă?

Cine naiba...

Se opri scurt; mai exact, se împiedică.

Pentru că femeia care stătea în holul lui era tînără și chiar drăguță și cînd se uită în sus și îi întîlni privirea, văzu că avea cei mai mari, mai dureros de frumoși ochi cenușii din cîți văzuse el vreodată.

Se putea îneca în ochii aceia.

Ori Phillip nu folosea ușor, așa cum și-ar fi putut închipui oricine, cuvîntul *a se îneca*.

CAPITOLUL 2

... și apoi, sînt sigură că nu te vâ surprinde să afli că am vorbit prea mult. Pur și simplu nu mă puteam opri. Cred că așa mi se întîmplă cînd sînt nervoasă. Nu pot decît spera că pe măsură ce voi înainta în vîrstă, voi fi tot mai puțin nervoasă.

- *din scrisoarea Eioisei Bridgerton către fratele ei Colin, cu ocazia debutului Eioisei în societatea londoneză.*

Apoi ea deschise gura.

- Sîr Phillip? întrebă ea și înainte chiar de a-i lăsa lui șansa să încline din cap aprobator, continuă cu viteza fulgerului:

- îmi pare atît de rău că am venit neanunțată, dar chiar nu am avut altă posibilitate și ca să fiu cinstită, dacă v-aș fi scris, scrisoarea ar fi ajuns probabil după mine, ceea ce ar fi făcut scrisoarea inutilă, așa cum sînt sigură că sînteți de acord și...

Phillip clipi, convins că se presupunea că ar fi trebuit să urmărească ce spunea ea, doar că nu mai reușea să sesizeze unde i se termina un cuvînt și unde începea celălalt.

- ... o călătorie lungă și mă tem că nici n-am prea dormit și trebuie să vă rog să-mi scuzați felul în care arăt...

Îl amețea. Ar fi oare nepoliticos dacă s-ar așeza?

- ...nu mi-am adus prea multe, dar n-am avut ce face și...

E clar că treaba asta durase prea mult, fără nici un semn că s-ar sfârși vreodată. Dacă îi permitea să mai vorbească o clipă doar, era sigur că urechea lui internă va suferi un dezechilibru sau poate că ea nu va mai avea aer și se va prăbuși și se va lovi cu capul de pardoseală. Oricum, unul dintre ei va avea de suferit.

- Doamnă, spuse el dregîndu-și glasul.

Chiar dacă l-a auzit, nu a dat semne, continuînd să spună ceva despre trăsura care se pare că o depusese la intrare.

- Doamnă, repetă el, puțin mai tare de data asta.

- ...dar apoi eu am... Se uită în sus, clipind spre ei cu ochii aceia cenușii, devastatori și o clipă se simți înfricoșător de nesigur pe el.

- Da? Întrebă ea.

Acum că îi captase atenția, uitase parcă de ce și-o dori.

- Ăă... Cine sînteți? Întrebă el.

Ea îl privi cîteva secunde bune, cu buzele despărțite a surpriză și în sfîrșit îi răspunse:

- Eloise Bridgeton, firește.

Eloise era convinsă că vorbea prea mult și știa că vorbea prea mult, dar asta era tendința ei cînd era nervoasă, dar în timp ce se amăgea cu gîndul că rar era nervoasă, i se părea că acum era momentul să-și exploreze emoțiile și în plus, Sir Phillip - dacă acesta era într-adevăr ursul acela de om, cel care stătea în

fața ei acum - nu era *cîtuși de puțin* ceea ce se așteptase ea.

- *Dumneavoastră* sînteți Eioise Bridgerton?

Eloise se uită în sus la chipul lui rămas mască și simți primele valuri de enervare.

- Ei bine, chiar așa. Cine altcineva aș putea fi?

- N-aș putea spune.

- *Dumneavoastră* m-ați invitat, sublinie ea.

- Iar *dumneavoastră* nu mi-ați răspuns la invitație, ripostă el.

Eloise înghiți. Aici marcase el un punct. Unul chiar foarte mare, dacă era să fie cinstită, ceea ce ea nu avea de gînd. Oricum, nu acum.

- Încă nu am avut ocazia, se aventură ea, după care, citind pe chipul lui că aceasta nu era o explicație suficientă, adăugă:

- Așa cum am menționat mai devreme.

Se uită la ea destui de mult ca să o facă să se simtă stînjinită, cu ochii lui negri de nepătruns, după care spuse:

- Nu am înțeles un cuvînt din tot ce ați spus.

Eloise simți cum gura ei formează un oval de ...surpriză? Nu, de enervare.

- Nu m-ați ascultat? întrebă ea.

- Am încercat.

Eloise își făcu gura pungă.

- Foarte bine atunci, spuse ea numărînd în gînd pînă la cinci - în latină - înainte de a adăuga:

- Scuzele mele. Îmi pare rău că am sosit neanunțată. A fost o cumplită dovadă de proastă-creștere din partea mea.

El rămase tăcut vreme de trei secunde - Eioise le numărăse și pe acestea - înainte de a spune:

- Vă accept scuzele.

Ea își drese glasul.

- Și firește - tuși el uitîndu-se în jur ca și cum ar fi căutat pe cineva care să-l salveze de ea - sînt încîntat de prezența dumneavoastră aici.

Ar fi fost probabil nepoliticos să sublinieze că pare *orice* altceva în afară de încîntat, așa că Eloise ramase doar acolo, uitîndu-se la maxiliarul lui drept, în timp ce încerca să decidă ce *ar fi putut* spune fără să îl jignească.

Eloise își spuse că era o situație tristă - ea care în general avea ceva de spus în orice ocazie - acum nu reușea să se gîndească la nimic.

Din fericire salvă el tăcerea stînjenoare care amenința să urce spre proporții monumentale, întrebînd-o:

- Acesta este tot bagajul dumneavoastră?

Eloise își îndreptă umerii, încîntată să alunece spre o topică banală, prin comparație.

- Da. Nu am... Dar se întrepruse. Chiar era nevoie să îi spună că fugise de acasă în toiul nopții? Un lucru care nu părea să-i facă o reclamă prea bună, nici ei și nici familiei ei. Nu știa prea bine de ce, dar nu vroia ca el să știe că fugise de acasă. Și chiar dacă întîlnirea cu Sir Phillip nu se dovedise pînă atunci a fi cîtuși de puțin romantică și fascinantă, încă nu era pregătită să renunțe.

Mai ales cînd asta însemna să se întoarcă înapoi la familia ei, cu coada între picioare.

- Asta este tot ce am, spuse ea scurt.

- Bine. Eu...ăăă... Se uită în jurul lui, de data asta puțin disperat, ceea ce Eloise nu găsi deloc flatant.

- Gunning! tună el.

Valetul apăru atît de repede încît precis că trăsese cu urechea.

- Da, sir?

- Noi ...ah ...trebuie să-i pregătești o cameră domnișoarei Bridgerton.

- Am pregătit-o deja, îl asigură Gunning.

Obrajii lui Sir Phillip se colorară ușor.

- Bine, mormăi el. O să stea aici... O privi chiorfș.

- Paisprezece zile, se oferi ea, sperînd că aceasta era perioada corectă de timp.

- Paisprezece zile, repetă Sir Phillip ca și cum valetul nu i-ar fi auzit răspunsul. Vom face tot posibilul ca să se simtă bine, firește.

- Desigur, îl asigură valetul.

- Bine, spuse Sir Phillip, părănd în continuare oarecum stînjenit de întreaga situație. Sau dacă nu chiar stînjenit, cel puțin obosit, ceea ce putea fi și mai rău.

Eloise era dezamăgită. Și-l imaginase ca pe un bărbat plin de farmec, mai curînd ca pe fratele ei Colin, care avea un zîmbet fermecător și care știa ce să spună în orice situație, stînjenitoare sau dimpotrivă.

Sir Phillip însă arăta ca și cum ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decît aici, ceea ce Eloise nu găsea încurajator, de vreme ce acest loc o includea acum și pe ea. Iar el ar fi trebuit totuși să facă un efort cît de cît ca să o cunoască și să decidă dacă ar putea fi o soție acceptabilă pentru el.

Iar eforturile lui ar fi fost bine să fie pozitive, pentru că, dacă într-adevăr primele ei impresii erau ceva mai aproape de realitate, Eloise ar fi înclinat să se îndoiască de faptul că el ar putea fi un soț acceptabil.

Eloise îi zîmbi printre dinții încleștați.

- Nu vreți să luați loc? se rățoi el.

- Ar fi extraordinar, mulțumesc.

El se uită în jur, inexpresiv, lăsîndu-i Eloisei impresia că nu prea-și cunoștea casa.

- Aici, în salon, mormăi el, arătînd spre o uşă din capătul celălalt al holului.

Gunning tuşi.

Sir Phillip se uită la el şi se încruntă.

- Poate că intenţionaţi să comandaţi răcoritoare şi gustări, sir, întrebă valetul plin de solitudine.

- Ăă, da, desigur, replică Sir Phillip, dregîndu-şi glasul. Desigur. Ăă ...poate...

- O tavă cu ceai, poate? Cu briose? sugeră Gunning.

- Excelent, mormăi Sir Phillip.

- Sau poate domnişoarei Bridgeton îi este foame, continuă valetul. Aş putea pregăti un mic dejun mai bogat.

Sir Phillip îşi întoarse privirea spre Eloise.

- Briosele sînt suficiente, spuse ea, deşi *îi era* foame.

Eloise îi permise lui Sir Phillip să o ia de braţ şi să o conducă în salon, unde ea se așeză pe o sofa acoperită cu satin cu dulgi bleu. Încăperea era ordonată și curată, dar mobilierul era vechi. Întreaga casă avea un aer vag de delăsare, ca și cum proprietarul ar fi rămas fără bani sau poate pur și simplu nu-i păsa.

Eloise tindea să creadă că ultima variantă era și cea reală. Se gîndi că poate Sir Phillip o ducea prost cu banii, dar împrejurimile erau magnifice și văzuse suficient din seră, din trăsura care o adusese aici, ca să își dea seama că erau într-o stare excelentă. Avînd în vedere că Sir Phillip era botanist, acest lucru putea explica grija deosebită acordată exteriorului, în timp ce interiorul era lăsat la voia întîmplărilor.

În mod evident, avea nevoie de o soție.

Își puse mîinile în poală, apoi îl privi așezîndu-se vizavi de ea, într-un fotoliu dimensionat pentru cineva mult mai mic decît el.

Arăta cât se poate de inconfortabil (și Eloise avea destui frați ca să-și dea seama de asta), lăsînd impresia că simțea o nevoie disperată de a înjura, dar Eloise decise că era vina lui că alesese acel fotoliu și îi zîmbi în ceea ce spera că era un mod politicos și încurajator, așteptîndu-l pe el să înceapă conversația.

El își drese glasul.

Ea se aplecă în față.

El își drese din nou glasul.

Ea tuși.

El își drese încă odată glasul.

- Vreți puțin ceai? îl întrebă ea în sfîrșit, incapabilă să mai suporte chiar și gîndul că ar putea urma un nou *hmm*.

El o privi recunoscător, deși Eloise nu era sigură dacă se referea la oferta ei de ceai sau la faptul că rupsese tăcerea.

- Da, ar fi minunat, spuse el.

Eloise deschise gura să-i răspundă, apoi își aminti că se afla în casa *lui* și nu era treaba ei să-i ofere ceai. Ca să nu mai spună că și el ar fi trebuit să-și amintească acest lucru.

- Da. Da, sînt sigură că o să vină cît de repede.

- Da, conveni el sucindu-se în fotoliu.

- îmi pare rău că am apărut neanunțată, spuse ea încet, deși știa că se repeta. Dar trebuia să spună ceva; Sir Phillip o fi fost el obișnuit cu pauzele stînjenitoare, dar Eloise era genul căruia îi plăcea să umple tăcerea.

- Este în ordine, spuse el.

- De fapt nu este, replică ea. A fost cumplit de lipsit de maniere din partea mea să procedez astfel și îmi cer scuze.

El păru deconcertat de franchețea ei.

- Mulțumesc, spuse el încet. Dar vă asigur, nu nste nici o problemă. Am fost doar...

- Surprins, se oferi ea.

-Da.

Eloise încuviință din cap.

- Da, desigur, oricine ar fi fost. Ar fi trebuit să mă fîndesc la asta și în mod sincer îmi pare rău pentru Inconvenientul creat.

El deschise gura dar o închise la loc, uitîndu-se în schimb afară pe fereastră.

- Este o zi însorită, spuse el.

- Da, este, confirmă Eloise.

El ridică din umeri.

- Dar cred că tot va ploua, la noapte.

Nu era prea sigură cum să răspundă la asta, așa că dădu doar din cap, studiindu-l pe furiș în timp ce el continua să se uite afară pe fereastră. Era mai mare decît și-l imaginase, cu un aer mai puțin rafinat, mai puțin urban. Scrisorile lui fuseseră atît de încîntătoare și de frumos scrise; și-l imaginase mai... șlefuit. Mai zvelt, poate, mai puțin mușchiulos. Arăta ca și cum ar fi lucrat afară ca un lucrător, mai ales în pantalonii ăștia aspri și în cămașă fără cravată. Și chiar dacă îi scrisese că avea părui castaniu, ea și-l imaginase întotdeauna blond închis, arătînd mai curînd ca un poet(de ce își imaginase ea întotdeauna poeții cu părul blond, nu știa). Dar părul lui era exact cum îl descrisese e! - castaniu, poate o idee mai închis, de fapt aproape de brunei și părînd ușor nesupus. Avea ochii căprui, aproape în aceeași nuanță cu părui, atît de întunecați încît păreau de necitit.

Eloise se încruntă. Ura oamenii pe care nu îi putea descifra imediat.

- Ați călătorit toată noaptea? o întrebă el politico.

-Da.

- Trebuie să fiți obosită.

Ea confirmă din cap.

- Da, destul.

El se sculă, arătînd galant spre ușă.

- Ați prefera să vă odihniți? Nu vreau să vă rețin aici, dacă de fapt ați prefera să dormiți.

Eloise era epuizată, dar îi era și cumplit de foame.

- Aș prefera să mănînc ceva mai întii, după care o să vă accept cu recunoștință ospitalitatea și o să mă odihnesc.

El încuviință din cap și se așeză la loc, încercînd să se strîngă din nou în fotoliul ridicol de mic, după care, mormăind ceva în barbă, se întoarse spre ea cu un ușor mai audibil „Scuzați-mă” și se mută într-un alt fotoliu, mai mare.

- Îmi cer scuze, spuse el odată așezat.

Eloise dădu doar din cap spre el, întrebîndu-se dacă se aflase vreodată într-o situație mai stînjitoare.

El își drese glasul.

- Ăă... ați avut o călătorie plăcută?

- Desigur, răspuse ea acordîndu-i mental credit pentru faptul că încerca cel puțin să întrețină conversația. Cum un gest frumos merită un altul, își aduse și ea contribuția.

- Aveți o casă frumoasă.

La asta el ridică o sprinceană, aruncîndu-i o privire care spunea că nu crede cîtuși de puțin falsa ei încercare de a-l flata.

- Împrejurimile sînt magnifice, adăugă ea repede. Cine ar fi crezut că el chiar știa că mobila lui era obosită? Bărbații nu observă niciodată asemenea lucruri.

- Mulțumesc, spuse el. Sînt botanist, după cum știți, așa încît îmi petrec mult timp afară.

- Plănuiați pentru astăzi să lucrați afară?

El îi răspunse afirmativ.

Eloise îi oferi un zîmbet șovăielnic.

- îmi pare rău că v-am stricat programul.

- Nu face nimic, vă asigur.

- Dar...

- Chiar nu trebuie să vă scuzați mereu, i-o tăie el.

Pentru nimic.

După care urmă din nou tăcerea aceea cumplită, cu amîndoi uitîndu-se tînjind spre ușă, așteptîndu-l pe Gunning să se întoarcă salvator, cu tava cu ceai.

Eloise începu să bată cu palmele pe perna canapelei, într-un fel pe Care mama ei l-ar fi calificat nemanierat. Se uită la Sir Phillip și fu într-un fel recunoscătoare să constate că și el făcea la fel. Apoi el îi surprinse privirea și-și contorsionă fața într-un semizîmbet iritant, în timp ce privirea lui cobora spre mîinile ei neliniștite.

Eloise se potoli instantaneu.

Se uită în sus la el, provocîndu-l mută - implo-rîndu-l ? - să *spună* ceva. Orice..

El nu spuse.

Asta o omora. Trebuia să rupă tăcerea. Starea asta nu era naturală. Era cumplită. Oamenii trebuiau să *vorbească*. Asta era ...

Deschise gura, mînată de o disperare pe care nu o înțelegea, de fapt.

-Eu...

Dar înainte să-și poată continua o propoziție pe care intenționa să și-o construiască pe parcurs, aerul fu străpuns de un strigăt care-ți îngheța sîngele în vine.

Eloise sări în picioare.

- Ce-a fost...

- Copiii mei, spuse Sir Phillip scoțînd un oftat disperat.

- Aveți copii?

Sir Phillip observă că ea stătea în picioare și se sculă și el, vădit obosit.

- Desigur.

Eloise căscă gura la el.

- N-ați spus niciodată că aveți copii.

Sir Phillip făcu ochii mei,

- E o problemă asta? Întrebă el destul de tăios.

- Firește că nu e! spuse ea înțepată. Ador copiii. Am mai mulți nepoți și nepoate decît pot număra și vă asigur că sînt mătușa lor peferată. Dar asta nu scuză faptul că nu ați menționat existența lor;

- Imposibil, spuse el scuturînd din cap. Precis că v-a scăpat din vedere.

- Acesta nu este genul de lucru care să-mi fi scăpat din vedere, izbucni ea pe un ton de sus.

El ridică din umeri, concediindu-i clar protestul.

- Niciodată nu ați menționat acest lucru și vă pot dovedi.

El își încrucișă mîinile, privind-o neîncrezător.

Eloise se duse la ușă.

- Unde este valiza mea?

- Acolo unde ați lăsat-o, presupun, spuse el privind-o condescendent. Sau poate mai curînd în camera dumneavoastră. Servitorii mei nu sînt chiar în halul ăsta de inactivi.

Se întoarse încruntată spre el.

- Am adus cu mine toate scrisorile și vă pot asigura că în nici una din ele nu este menționat cuvîntul „copii.”

Buzele lui Phillip se desfăcură a uimire.

- Mi-ați păstrat scrisorile?

- Normal. Dumneavoastră nu le-ați păstrat pe ale mele ?

Sir Phillip o privi cu ochii pe jumătate închiși.

-Ăăă..

Eloise căscă gura.

- Nu le-ați păstrat?

Phillip nu a înțeles niciodată femeile și jumătate din timp aproape că-și dorea să lase deoparte toate aprecierile medicale curente și să declare că femeile orau o cu totul și cu totul altă specie. Accepta fără n/itare că rar știa ce trebuia să le spună, dar de data asta era convins că o dăduse rău de tot în bară.

– Sînt sigur că mai am cîteva, încercă el.

Maxiliarul ei se încleștă într-un mod de-a dreptul furios.

- Majoritatea lor, sînt sigur, adăugă el grăbit.

Arăta bătaioasă. Eloise Bridgerton, constata el acum, avea o voință teribilă. Sir Phillip spuse, încercînd să-și croiască drum în sus, din puțul fără fund în care se afundase:

- Nu că le-aș fi aruncat. Doar că nu știu exact unde le-am pus.

O privi curios cum își recăpăta controlul asupra miniei, apoi expiră o dată, cu putere. Ochii, totuși, rămăseseră de un cenușiu de furtună.

- Foarte bine. Oricum nici nu are importanță, spuse ea.

Exact așa credea și Phillip, dar pînă și el era suficient de deștept ca să n-o spună.

În plus, tonul ei spunea foarte clar că pentru ea, conta. Chiar foarte mult.

Un alt țipăt sfîșie aerul, urmat de o răsunătoare bufnitură. Phillip tresări. Părea să fie o mobilă.

Eloise se uită spre tavan, ca și cum s-ar fi așteptat să cadă de-acolo tencuială, în orice clipă.

- N-ar trebui să mergeți la ei? Întrebă ea.

Ar fi trebuit, dar nu vroia. Cînd copiii ieșeau de sub control, nimeni nu-i putea stăpîni, ceea ce, presupu-

nea Phillip, era definiția „ieșirii de sub control.” Părea-lui era că în general era mai bine să-i lase în sălbăticia lor pînă cînd picau de epuizare (ceea ce nu dura mult, de obicei) și după aceea abia, să se ocupe de ei. Probabil că nu era cea mai bună abordare și cu siguranță că nici un alt părinte nu ar fi recomandat asta, dar un bărbat are și el o limită în puterea de a se ocupa de doi copii de opt ani, iar el se temea că puterea lui se epuizase de mai bine de șase luni.

- Sir Phillip? spuse Eloise.

El expiră adînc.

- Da, aveți dreptate. Desigur, nu era cazul să pară un părinte dezinteresat în fața domnișoarei Bridgerton pe care încerca, deși stîngaci, să o atragă în poziția de mamă a celor doi mici diavoli care în momentul de față încercau completa distrugere a casei.

- Scuzați-mă o clipă, spuse el înclinînd scurt din cap și ducîndu-se în hol.

- Oliver! Amandal urlă el.

Nu era sigur, dar parcă i s-a părut că o auzise pe domnișoara Bridgerton înăbușindu-și un rîs îngrozit.

Se simți cuprins de un val de iritare și se uită la ea, deși știa că n-ar fi trebuit. Probabil se gîndea că ea s-ar putea descurca mai bine cu cei doi zurbagii.

Phillip se duse la scară și-i strigă din nou pe gemeni. Pe de altă parte, poate că n-ar trebui să fie atît de neîndurător. Spera - se ruga, mai exact - ca Eloise Bridgerton să se poată descurca mai bine cu gemenii, decît el.

Doamne Dumnezeule, dacă i-ar învăța să se poarte ca lumea, ar săruta pămîntul pe unde ar călca ea, de trei ori pe zi.

Oliver și Amanda apărură după cotul scării și coborîră restul treptelor, deloc pocăiți.

-
- Ce a fost asta? întrebă Phillip.
 - Ce a fost asta □ ce? răspuse Oliver obraznic.
 - Țipătul, spuse Phillip răstit.
 - A fost Amanda, spuse Oliver.
 - Eu am fost, confirmă Amanda.

Phillip așteaptă și alte lămuriri, dar cum părea să nu
nlbă parte de așa ceva, întrebă:

- Și de ce a strigat Amanda?
- A fost o broască, explică ea.
- O broască...

Amanda confirmă din cap.

- Da. în patul meu.
- Înțeleg, spuse Phillip. Ai idee cum a ajuns acolo?
- Eu am pus-o acolo, spuse ea.

Phillip își întoarse brusc privirea de la Oliver, că-
ruia îi adresase întrebarea, înapoi spre Amanda.

- Ți-ai pus singură o broască în pat?

Amanda încuviință din cap.

De ce, de ce, de ce? Phillip își drese glasul.

- De ce?

Amanda ridică din umeri.

- Așa am vrut eu.

Phillip simți cum îi iese bărbia în față, de uluire.

- Tu ai vrut?

- Da.

- Să-ți pui o broască în pat?!

- Încercam să cresc mormoloci.

- În patul tău?

- Părea cald și plăcut acolo.

- Eu am ajutat-o, interveni Oliver.

- De asta nu mă îndoiesc, spuse Phillip cu glas

încordat. Dar atunci de ce ați țipat?

- Eu nu am țipat, spuse Oliver indignat. Amanda a
țipat.

- Pe Amanda am întrebat-o! spuse Phillip, rezistînd cu greu impulsului de a-și ridica mîinile în sus în semn de capitulare și să se retragă în sera lui.

- Dar te uitai la mine, spuse Oliver. Apoi, ca și cum tatăl lui ar fi fost prea greu de cap ca să priceapă, adăugă:

- Cînd ai pus întrebarea.

Phillip inspiră adînc ca să-și oblige trăsăturile să i se compună în ceea ce spera să fie o expresie a răbdării și se întoarse înapoi la Amanda.

- Amanda, de ce ai țipat?

Amanda ridică din umeri.

- Am uitat că am pus broasca acolo.

- Am crezut că o să moară! interveni Oliver dramatic.

Phillip decise să nu insiste asupra acestei afirmații. Spuse, încrucișîndu-și brațele și coborîndu-și ochii la nivelul copiilor:

- Parcă stabiliserăm că nu vrem broaște în casă.

- Nu, spuse Oliver (dînd vehement din cap spre Amanda). Ai spus fără broaște rîioase.

- Nici un fel de amfibii, mîrîi Phillip.

- Dar dacă moare vreuna dintre ele? întrebă Amanda și ochii ei albaștri, frumoși, se umplură de lacrimi.

- Nici atunci.

- Dar...

- Vă puteți îngriji de ele afară.

- Dar dacă afară este ger și înghețat și au nevoie de un pat cald, în casă?

- Broaștele stau în ger și gheață. De aceea sînt amfibii, ripostă scurt Phillip.

- Dar dacă...

- Nu! tună el. Fără broaște, fără broaște rîioase, fără greieri, fără lăcuste, fără nici un fel de animale în casă!

Amanda începu să deschidă gura după aer.

- Dar... dar... dar...

Phillip oftă prelung. Niciodată nu a știut cum să le vorbească copiilor și acum fata lui părea gata să se dizolve într-un bazin cu lacrimi.

- Pentru numele lui... Dar Phillip se întrerupse la timp și își îndulci vocea. „

- Ce este, Amanda?

Amanda luă aer, apoi hohoti:

- Dar Bessie?

Phillip căută inutil în jur un zid de care să se sprijine.

- Firește. Nu am intenționat să-l includ în această decizie pe dragul nostru spaniei.

- Da, mi-am dorit să spui asta. Pentru că m-ai întristat tare rău, spuse Amanda trăgîndu-și nasul și pârînd în mod surprinzător - și dubios - refăcută.

Phillip strînse din dinți.

- îmi pare rău că te-am întristat.

Amanda își înclină capul spre el ca o regină.

Phillip mormăi ceva. Cînd oare începuseră gemenii să devină stăpîinii unei conversații? Ar fi fost normal ca un bărbat de dimensiunile și cu intelectul lui să fie în stare să stăpînească doi copii de opt ani.

Dar nu. Din nou, în ciuda celor mai bune intenții ale lui, pierduse controlul asupra conversației și acum efectiv se scuza în fața lor.

Nimic altceva mai mult decît asta nu-l făcea să se simtă un ratat.

- Bine atunci. Puteți pleca. Sînt foarte ocupat, spuse el grăbit să termine odată.

Copiii rămaseră o vreme acolo, uitîndu-se la el cu ochi mari, clipind des.

- Toată ziua? întrebă Oliver în final.
- Toată ziua? repetă Phillip. Ce naiba mai vroia să spună cu asta?

- O să fii ocupat toată ziua? explică Oliver.

- Da, spuse el aspru.

- Dar dacă am ieși la o plimbare în natură? sugeră Amanda.

- Nu pot, spuse Phillip, deși o parte din el ar fi vrut asta. Dar copiii erau atât de enervanți și deciziși să-l facă să-și piardă cumpătul, încît nimic nu-l terfia mai mult.

- Te-am putea ajuta în seră, spuse Oliver.

Să o distrugă, era cuvîntul mai potrivit.

- Nu, spuse Phillip. Chiar nu credea că s-ar putea stăpîni dacă i-ar ruina munca.^

- Dar...

- Nu pot, izbucni el, urîndu-și tonul vocii.

- Dar...

- Și pe cine avem noi aici? veni o voce din spatele lui.

Phillip se întoarse. Era Eloise Bridgerton, vîrîndu-și nasul în ceea ce nu era cîtuși de puțin treaba ei și asta după ce a apărut la ușa lui fără nici un fel de avertisment.

- Scuză-mă, spuse el fără să se obosească să-și ascundă iritarea din glas.

Eloise îl ignoră și se întoarse spre copii.

- Și cine sînteți voi? îi întrebă ea.

- Tu cine ești? o întrebă Oliver.

Amanda își făcu ochii linie.

Phillip își permise primul zîmbet sincer din dimineața aceea și-și încrucișă brațele. Da, ia să vedem cum o să se descurce domnișoara Bridgerton cu asta.

- Eu sînt domnișoara Bridgerton.

- Nu ești noua noastră guvernantă, nu? o întrebă Oliver suspicios.

- Slavă Domnului, nu, replică ea. Dar ce s-a întâmplat cu ultima voastră guvernantă?

Phillip tuși. Tare.

Copiii pricepură.

- Ăă... nimic, spuse Oliver.

Domnișoara Bridgerton nu se arată deloc prostită de aerul inocent al gemenilor, dar alese cu înțelepciune să nu insiste și spuse, în loc:

- Eu sînt oaspetele vostru.

Copiii se gîndiră puțin, apoi Amanda spuse:

- Noi nu vrem oaspeți.

- Noi nu avem nevoie de oaspeți, dezvoltă Oliver

Ideea.

- Copii! interveni Phillip care n-ar prea fi vrut să-i (înă partea domnișoarei Bridgerton care fusese atît de bĂgăcioasă, dar nu avea variantă. Nu ie putea permite copiilor să fie atît de nepoliticoși.

Copiii își încrucișară brațele simultan, făcîndu-se că o ignoră pe domnișoara Bridgerton.

- O să-i cereți imediat scuze domnișoarei Bridgerton, rĂcni Phillip.

Copiii o priviră revoltați.

- Acum! tună el.

- Ne pare rău, mormăiră ei, dar nimeni n-ar fi crezut vreodată că așa și era.

- Înapoi în camera voastră, amîndoi, spuse Phillip tăios.

Copiii se îndepărtară ca doi soldați mîndri, cu nasul în sus. Ar fi fost o priveliște de-a dreptul impresionantă, dacă Amanda nu s-ar fi întors din capul scĂrilor și nu ar fi scos limba la ea.

- Amanda! tună Phillip repezindu-se spre ea.

Amanda o zbughi pe scări în sus cu viteza unei vulpițe.

Phillip rămase cîteva momente locului, nemișcat, cu mîinile făcute pumni, tremurîndu-i în dreptul coapselor. O dată măcar - o dată! - ar fi vrut ca gemenii lui să se comporte frumos și să nu răspundă la întrebări cu alte întrebări și să fie politicoși cu oaspeții și să nu-și scoată limba la ei și...

O dată măcar ar fi vrut să simtă că era un tată bun, care știa ce făcea.

Și să nu ridice glasul. Ura să ridice glasul, ura licărirea aceea de teroare pe ca/e credea că o văzuse în ochii lor.

Ura amintirile pe care i le stîrneau toate acestea.

- Sir Phillip?

Domnișoara Bridgerton. La naiba, aproape că uitase de ea. Se întoarse.

- Da? întrebă el îngrozit că asistase la umilirea lui. Ceea ce, normal, îl făcu să fie nervos pe ea.

- Valetul dumneavoastră a adus ceaiul, spuse ea pornind spre salon.

Își înclină scurt capul spre ea. Simțea nevoia să iasă afară. Departe de copii, departe de femeia care văzuse ce tată cumplit era. Începuse să plouă, dar lui nu-i păsa.

- Poftă bună la micul-dejun. Ne vedem după ce vă odihniți, spuse el.

După care se repezi afară pe ușă, îndreptîndu-se spre seră, unde putea fi singur cu plantele lui care nu vorbeau, nu se purtau urît, nu își vîrau nasul unde nu era treaba lor.

CAPITOLUL 3

...o să înțelegi de ce nu-i puteam accepta cererea. Era prea grobian și în mod clar, avea un temperament urât.

Mi-ar plăcea să mă mărit cu cineva atent și curtenitor, care să mă trateze ca pe o regină. Sau măcar ca pe o prințesă. Sînt convinsă că nu cer prea mult.

- *din scrisoarea Eloisei Bridgerton către draga ei prietenă Penelope Featherington, trimisă prin messenger, după ce Eloise primise prima cerere în căsătorie.*

Spre după-amiază, Eloise era aproape convinsă că făcuse o greșeală teribilă.

Și sincer, singurul motiv pentru care se simțea doar *aproape* convinsă, era că lucrul pe care-l ura mai mult decît acela de a greși, era să-și recunoască greșelile. Ca urmare, încercă să-și țină nasul sus, treabă pentru care devenise proverbială și să creadă că pînă la urmă această situație înfiorătoare se va rezolva de la sine.

Cînd Sir Phillip plecase spunîndu-i doar un „Poftă bună la micul dejun,” Eloise rămăsese încremenită -

efectiv cu gura căscată. Traversase aproape jumătate de Anglie, răspunzînd invitației *lui* de a-i face o vizită iar el o lăsase singură în salon la doar jumătate de oră după sosire?

Nu se așteptase să se îndrăgostească de ea la prima vedere și să-i cadă în genunchi jurîndu-i credință veșnică, dar sperase totuși ceva mai mult decît un „Cine ești?” și un „Poftă bună.”

Sau poate că se așteptase să se îndrăgostească de ea la prima vedere. Își construise un vis elaborat în jurul imaginii create de ea despre acest om - o imagine despre care acum știa că era neadevărată. Se străduise să-l modeleze ca pe bărbatul perfect și o dorea acum să descopere că el nu era doar imperfect, era foarte aproape de fundul prăpastiei.

Și lucrul cel mai rău - nu se putea acuza decît pe ea. Sir Phillip nu se descrisese niciodată altfel decît era, în scrisorile lui (deși ar fi trebuit să menționeze faptul că era tată, mai ales înainte de a-i face propunerea de căsătorie.)

Visele ei fuseseră doar atît - vise. Iluzii dorite, toate plămădite de ea. Dacă el nu era ceea ce se așteptase, greșeala îi aparținea în totalitate. Ea se așteptase la ceva ce nici măcar nu exista.

Mai mult, el nu părea să fie un tată foarte bun, ceea ce era un punct negru în cartea ei.

Nu, nu era corectă. Nu trebuia să-l judece atît de repede. Copiii nu păreau prost tratați sau prost hrăniți sau orice altceva atît de cumplit, dar în mod cert, Sir Phillip nu știa ce să facă. În dimineața aceasta se purtase complet greșit cu ei și era clar din comportamentul lor că relația cu ei era, în cazul cel mai bun, distantă.

Dumnezeule Mare, practic îl rugaseră să-și lase »treacă ziua cu ei. Nici un copil care primește Hristulă atenție din partea părinților nu se comportă astfel. Eloise și frații ei își petrecuseră jumătate din copilărie încercînd să-și evite părinții - lipsa de timp praveghere fiind, desigur, mai dispusă să ducă la un pre un comportament rău.

Propriul ei tată fusese un om minunat. Nu avea decît șapte ani cînd a murit, dar și-l amintea bine, de la poveștile pe care i le spunea la culcare, Sa plimbările pe care le făceau prin cîmpiile din Kent, uneori cu toată familia în cîrd, uneori doar cu cîte un copil norocos, ales ca să-și petreacă un timp special, doar cu tatăl lui.

Era convinsă acum că dacă nu i-ar fi sugerat ea lui Sir Phillip să afle de ce făceau copiii gălăgia aceea și de ce dărimau mobilierul, el i-ar fi fixat de capul lor. Sau, mai exact, ar fi lăsat problema pe capul altora. Și la sfîrșitul discuției, era clar că țelul principal al vieții lui Sir Phillip era să-și evite copiii.

Ceea ce Eloise nu aproba cîtuși de puțin.

Se sculă din pat, forțîndu-se să se ridice în picioare, deși oasele ei erau teribil de obosite. Dacă ramînea întinsă, ceva ar fi început să se accelereze în plămîinii ei și s-ar fi pomenit offînd în preludiul acela cumplit care nu însemna doar simple lacrimi ci hohote adevărate, care să-i zgîlție tot trupul. Dacă nu se ridica și nu făcea ceva, nu se va mai putea controla.

Și nu credea că ar fi suportat să se vadă plîngînd.

Deschise fereastra, deși afară era încă cenușiu și mai ploua mărunț. Nu bătea vîntul deci n-avea cum să plouă înăuntru iar ea avea acum mare nevoie de

puțin aer proaspăt. O palmă de aer rece pe fața ei nu avea să o facă să se simtă mai bine, dar nici mai rău.

Putea vedea de la fereastră sera lui Sir Phillip. Presupuse că el era acolo, de vreme ce nu-l auzise prin casă, tropăind și urlînd la copii. Geamurile serei erau aburite și singurul lucru pe care-l putea vedea era o perdea încețoșată de verde - iubitele lui plante, presupuse ea. Ce fel de om e acela care prefera plantele, oamenilor? În mod cert, nu unul care să aprecieze o conversație rafinată.

Își simți umerii căzîndu-i. Eloise își pe|recuse jumătate din viață în căutarea unei conversații rafinate.

Iar dacă el era un asemenea ermit, de ce se mai obosise să-i scrie? Muncise la fel de greu ca și ea, ca să perpetueze corespondența. Fără să mai pome-nească de cererea lui în căsătorie. Dacă nu vroia companie, nu avea de ce să o invite aici.

Inhalăde cîteva ori, - adînc, aerul umed și se forță să-și îndrepte spinarea. Nu știa cum și-ar putea petrece timpul. Dormise deja, puțin; epuizarea cîștigase repede bătălia cu nefericirea. Dar nu venise nimeni să o informeze despre masa de prînz sau despre orice alte planuri pentru ea, în calitate de oaspete.

Dacă rămînea aici, în camera asta monotona și rece, înnebunea. Sau ar fi plîns în neștire, un lucru pe care nu-l tolera la alții, deci cu atît mai puțin la ea.

De ce să nu exploreze puțin casa? Și poate că o să găsească ceva să mănînce. Înfulcase de dimineață toate cele patru brioșe de pe tava cu ceai, toate cu cît de mult unt și marmeladă le putuse unge fără să depășească barierele politetei, dar era în continuare flămîndă. Ar fi fost în stare să comită un act de violență pentru un sendvici cu șuncă.

Se schimbă, își puse pe ea o rochie de muselină în culoarea piersicii, care era drăguță și feminină fără «li fin prea împodobită. Și cel mai important, o putea îmbraca și scoate ușor, în mod clar un factor decisiv > iiii< lugeai de acasă fără o subretă.

O privire rapidă în oglindă îi spuse că arăta «iM»zentabil, fără să fie cine știe ce frumusețe și păși «iI.trâ în hol.

Doar ca să se confrunte imediat cu gemenii Crane, «iI ure păreau să fi așteptat ore, acolo.

– Bună ziua, spuse Eloise așteptându-i să se ridice în picioare. Ce drăguț din partea voastră să mă «iIilutați.

– Nu sîntem aici ca să te salutăm, izbucni Amanda, mormăind cînd Oliver o înghionti în coaste.

– Nu? întrebă Eloisie încercînd să pară surprinsă. Alunei ați venit ca să mă conduceți în sufragerie? Ca «iI fiu sinceră, chiar mi-e foame.

– Nu, spuse Oliver încrucișîndu-și brațele.

– Nici măcar pentru asta? Ia să vedem. Ați venit «iI să mă duceți în camera voastră să-mi arătați jucăriile.

– Nu, spuseră amîndoi la unison.

– Atunci ca să mă conduceți într-un tur al casei.

Este foarte mare și singură m-aș putea rătăci.

– Nu.

– Nu? Nu vreți să mă rătăcesc, adică?

– Nu. Adică da! spuse Amanda.

Eloise se prefăcu că nu înțelege.

– Adică vreți să mă rătăcesc?

Amanda încuviință din cap. Oliver își strînse doar mai mult brațele peste piept, uitîndu-se încruntat la ea.

- Hmm. Interesant, dar asta nu vă explică prezența aici, în fața ușii mele ? Doar nu am cum să mă rătăcesc în prezența voastră.

Copiii căscară gura, surprinși.

- Voi cunoașteți casa, da?

- Firește, mormăi Oliver.

- Doar nu sîntem copii mici, continuă Amanda.

- Nu, văd asta, spuse Eloise dînd gînditoare din cap. Copiii mici nu au voie să stea singuri în fața ușilor. Ei sînt destul de ocupați cu somnul și cu lăpticul.

Nu mai aveau ce să adauge la asta.

- Tatăl vostru știe că sînteți aici?

- El este ocupat.

- Foarte ocupat.

- Mult prea ocupat pentru *tine*.

Eloise privea și asculta cu interes afirmațiile scurte ale gemenilor, emise cu viteza fulgerului, avînd ca scop să demonstreze cît de ocupat era Sir Phillip.

- Înțeleg că încercați să-mi spuneți că tatăl vostru este foarte ocupat, spuse Eloise.

Se zgîiră la ea, lăsați un moment fără replică de această repetare cu calm a faptelor, apoi dădură din cap.

- Dar asta tot nu explică prezența voastră aici, filozofă Eloise. Pentru că nu-mi închipui să vă fi trimis tatăl vostru, care acum este atît de...

Eloise așteptă ca ei să dea din cap în sens că nu și adăugă apoi:

- Doar dacă...Da, știu! spuse ea cu o voce entuziastă, permițîndu-și un zîmbet mental, drept recompensă pentru propria-i înțelepciune. Ea știa *exact* cum să discute cu copiii.

- Sînteți aici ca să-mi spuneți că aveți puteri magice și știți să preziceți vremea.

-
- Nu, spuseră ei și Eloise îi auzi chicotind.
 - Nu? Păcat, pentru că ploaia asta mărunță, continuă este cumplită, nu credeți?
 - Nu, spuse Amanda, cu forță. Tatălui nostru îi place ploaia și nouă, la fel.
 - Îi place ploaia? Întrebă Eloise surprinsă. Ce ciudat.

- Nu, nu este, răspuse Oliver. Tata nu este < judat. Este perfect. Să nu spui lucruri urâte despre el.

- Nu am spus, răspuse Eloise, întrebându-se ce naiba se petrecea. La început crezuse că gemenii se aflau aici ca să o sperie și să o facă să plece. Probabil că auziseră că tatăl lor se gîndea să se însoare cu ea, ori ei nici nu se gîndeau să aibă o mamă vitregă, mai ales avînd în vedere cele povestite de fata în casă, despre sărmanele guvernante care veneau și plecau.

Dar dacă acesta era adevărul, atunci de ce nu vroiau ca ea să gîndească ceva greșit despre tatăl lor? Dacă vroiau să plece, n-ar fi încercat să o convingă ce soț cumplit ar fi fost el?

- Credeți-mă, nu vă port pică nici unuia dintre voi, spuse Eloise. De fapt, aproape că nici nu vă cunosc tatăl.

- Dacă o să-l întristezi pe tata, o să... o să ...

Eloise privi fețișoara bietului băiat devenind tot mai roșie din cauza frustrării, în timp ce se lupta să-și găsească cuvintele și curajul. Încet, cu grijă, se aplecă, pînă cînd ajunse cu fața în dreptul feței lui și spuse:

- Oliver, crede-mă. Nu am venit aici ca să-l întristez pe tatăl tău.

Cum băiatul nu spunea nimic, se întoarse spre geamăna lui.

- Amanda?

- Trebuie să pleci. Nu te vrem aici, izbucni Amanda strîngîndu-și cu atîta putere brațele la piept, încît fața ei deveni roșie.

- Ei bine, cel puțin o săptămînă nu o să plec nicăieri, le spuse Eloise păstrîndu-și fermitatea vocii. Copiii aveau nevoie de înțelegere și probabil do foarte multă dragoste dar aveau nevoie și de puțină disciplină și de o idee clară despre cine conducea aici.

Apoi, din senin, Oliver se repezi înainte și o împinse cu putere, cu amîndouă mîinile înfipite în pieptul ei.

Cum echilibrul ei era precar, așa aplecată cum era, stînd pe vîrfurile picioarelor, Eloise căzu, aterizînd în fund cît se poate de neelegant, rostogolindu-se pe spate, fiind sigură că gemenii avuseseră o imagine a desuurilor ei.

- Bine... declară ea ridicîndu-se în picioare și încrucîșîndu-și brațele în timp ce se uita sever în jos la ei. Amîndoi se dăduseră cîtiva pași mai în spate, de unde o priveau cu un amestec de amuzament și groază, ca și cum nu le-ar fi venit să creadă că unul dinre ei avusese atîta curaj încît să o împingă.

- Țsta a fost un lucru inadmisibil, continuă Eloise.

- O să ne bați? întrebă Oliver. Vocea lui era sfidătoare, dar se simțea în ea o urmă de teamă, ca și cum cineva l-ar fi *bătut* pînă atunci.

- Firește că nu, spuse Eloise repede. Eu nu cred că e bine să bați copiii. Eu nu cred că e bine să bați pe oricine. *Doar pe cei care bat copiii*, adăugă ea în gînd.

Păreau oarecum ușurați de ce auziseră.

- Dar vă reamintesc totuși, continuă Eloise, că voi
viți dat primii în mine.

- Te-am împins, o corectă Oliver.

Eloise își permise un slab mîrîit. Ar fi trebuit să
anticipeze asta.

- Dacă nu vreți să dea cineva în voi, trebuie să
practicați aceeași filozofie.

- Regula de Aur, spuse Amanda.

- Întocmai, confirmă Eloise cu un zîmbet larg. Se
îndoia că le schimbase cursul vieții cu o singură
minoră lecție, dar era totuși plăcut să speră că ceva
din ce spusese ea le stîrnise o oarecare considerație.

Gîndindu-se intens, Amanda spuse:

- Dar asta nu înseamnă că ar trebui să pleci
acasă la tine?

Eloise simți cum i se năruie micul ei moment de
bucurie, încercînd să-și imagineze la ce fel de logică
va recurge Amanda ca să explice de ce ar trebui ca
Eloise să fie expulzată la capătul pămîntului.

- Noi sîntem acasă, spuse Amanda părăind mult
prea trufașă pentru un copil de opt ani. Sau poate că
ora trufașă așa cum numai un copil de opt ani putea fi.

- Deci și tu ar trebui să pleci acasă.

- Nu merge așa, spuse Eloise cu duritate.

- Ba da, îi replică Amanda dînd din cap șme-
cherește. Poartă-te cu ceilalți așa cum ai vrea să se
poarte și ei cu tine. *Noi* nu am venit la tine acasă,
deci nici tu nu trebuia să vii la noi acasă.

- Ești foarte deșteaptă, știai asta? o întrebă
Eloise.

Amanda arăta ca și cum ar fi vrut să-i confirme din
cap, dar se vedea că era prea suspicioasă față de
complimentul Eloisei ca să îl accepte.

Eloise se aplecă pînă ajunse la nivelul fețelor lor și spuse cu o voce foarte serioasă și ușor sfidătoare:

- Dar și eu sînt foarte deșteaptă.

Se uitară la ea cu ochi mari, cu gurile căscate, ca și cum și-ar fi zis că femeia asta era cu totul și cu totul altfel decît toți ceilalți adulți pe care-i cunoscuseră ei vreodată.

- Ne-am înțeles? întrebă Eloise ridicîndu-se și netezindu-și rochia cu mîinile, într-un mod lipsit de eleganță.

Copiii nu spuseră nimic așa că se decise să răspundă ea în locul lor.

- Bine. Acum ați vrea să îmi arătați unde este sufrageria? Sînt leșinată de foame.

- Avem lecții de făcut, spuse Oliver.

- Serios? întrebă Eloise arcuindu-și sprîncenele. Ce interesant. Atunci trebuie să vă întoarceți imediat la ele. Îmi închipui că ați rămas în urmă, așteptînd atîta vreme în fața ușii mele.

- De unde ai știut... întrebarea Amandei fu tăiată scurt de ghiontul lui Oliver, în coaste.

- Am șapte frați și surori, răspunse Eloise, decizînd că întrebarea Amandei merita un răspuns, chiar dacă fratele ei nu-i permisesse să o termine.

- Așa că nu sînt multe lucruri pe care să nu le cunosc în acest gen de război, încheie Eloise.

Dar în timp ce gemenii se repezeau în jos pe hol, Eloise rămase acolo, mușcîndu-și buza. Avea sentimentul că nu ar fi trebuit să încheie discuția cu o astfel de provocare. Îi provocase practic pe Oliver și Amanda să găsească o cale de a o da afară din casă.

Și cu toate că știa că nu vor reuși - în fond, era o Bridgerton, făcută dintr-un material mai dur decît

• mdeau cei doi că ar exista - avu sentimentul că se
Vni strădui cu toată ființa lor să-și îndeplinească
misiunea.

E loise se cutremură. Șerpi în pat, păr în cerneală,
dulceață pe scaune. Toate i se făcuseră cîndva și
olactiv nu se bucura la perspectiva unei reluări - și
mai ales nu din partea unor copii cu douăzeci de ani
moi mici decît ea.

Oftă, întrebîndu-se în ce s-a băgat. Ar fi mai bine
• a l caute pe Sir Phillip și să se apuce de vorbă, să
vadă dacă se potrivesc sau nu. Pentru că oricum va
pleca într-o săptămîină sau două și nu-i va mai
mvedea niciodată pe cei din familia Crane, nu era
• i cjură dacă vroia să se lase tîrîtă în povestea cu
șoriceii și păianjenii și sarea în chiseaua cu zahăr.

îi cîrîi stomacul. Că era sau nu o consecință a sării
și a zahărului, Eloise nu putea ști. Dar era clar timpul
să găsească ceva de mîncare. Și mai bine mai
curînd, înainte ca gemenii să aibă vreme să gă-
sească o cale de a-i otrăvi mîncarea.

Phillip știa că se purtase ca naiba. Dar nici femeia
asta afurisită nu-l prevenise de venirea ei. Dacă l-ar fi
anunțat, s-ar fi putut pregăti, s-ar fi gîndit la cîteva
lucruri poetice pe care să i le spună. Ea chiar credea
că mîzgălise toate acele scrisori fără să asude
deasupra fiecărui cuvînt? Nu trimisese niciodată
prima schiță a scrisorilor lui (deși le scrisese întot-
deauna pe cea mai bună hîrtie, sperînd de fiecare
dată că acum va reuși din prima încercare).

La naiba, dacă l-ar fi anunțat, poate că s-ar fi
gîndit chiar la cîteva gesturi romantice. Florile ar fi
fost un lucru frumos și numai Dumnezeu știa că dacă
există un lucru la care se pricepea, acela erau florile.

Dar ea a apărut în fața lui ca ieșită dintr-un vis iar el a stricat totul.

Și în plus, domnișoara Eloise Bridgerton *nu* era așa cum și-o imaginase el.

Era o fată bătrână de douăzeci și opt de ani, Dumnezeule Mare. Nu trebuia să fie atrăgătoare. Trebuia să aibă o față de cal. În schimb ...

Ei bine, nu era foarte sigur de cum ar putea-o descrie. Nu era chiar frumoasă, dar totuși, uluitoare, cu părul des, castaniu și cu cei mai clari, mai vioi ochi cenușii. Era genul de femeie pe care expresiile feței o făceau frumoasă. În ochii ei se dădea inteligența, curiozitatea, în felul cum își întorcea capul într-o parte. Trăsăturile ei erau unice, aproape exotice, cu fața în formă de inimă și cu zîmbetul acela larg.

Își vîrî mîinile într-o grămadă de pămînt umed și puse puțin într-un mic ghiveci de lut, lăsîndu-l ușor afinat, pentru ca rădăcinile să aibă aer. Ce naiba o să facă el acum? Își pusese toate spranțele în căsătoria lui cu domnișoara Eloise Bridgerton, bazîndu-se pe scrisorile pe care i le trimisese ea în decurs de un an. Nu avea timp (și de fapt, nici înclinația) să curteze o eventuală mamă pentru gemenii lui, așa că i se păruse perfect (ca să nu spună aproape ușor) să o vrăjească prin scrisori.

Sigur, o femeie necăsătorită, apropiindu-se repede de treizeci de ani, va fi recunoscătoare să primească o propunere în căsătorie. Firește că nu se așteptase să-i accepte oferta fără să îl cunoască și nici el nu i era pregătit pentru acest gest fără să o vadă. Dar se așteptase că va fi o femeie cît de cît disperată să pună mîna pe un soț.

În loc de asta, ea apăruse tînără și drăgălașă și i inteligență și plină de încredere în sine, dar

Dumnezeule, de ce să vrea o femeie ca ea să se mărite cu cineva pe care nu-l cunoștea? În plus, să nu lege de un categoric statut rural, în cel mai îndepărtat colț din Gloucestershire. Nu se pricepea Phillip la modă, dar pînă și el putea spune că hainele («1 erau frumos lucrate și cu siguranță în pas cu ultimele tendințe. Se va aștepta la călătorii la Londra, lu o viață socială activă, la prieteni.

Dar nimic din toate acestea nu avea să găsească la Romney Hali.

Părea aproape inutil să încerce măcar să o cunoască. Nu o să rămînă aici și era nebun să-și ilimăgească speranțele.

Mormăi, apoi înjură din suflet. O să trebuiască șicum să înceapă să curteze o altă femeie. La naiba, va trebui să găsească o altă femeie pe care să o curteze, un lucru cît se putea de dificil. Nimeni din district nu se va uita măcar la el. Toate femeile nemăritate știau de gemeni și nu exista nici una care să vrea să preia responsabilitatea acestor mici diavoli.

Își pusese toate speranțele în domnișoara Bridgerton iar acum se părea că va trebui să renunțe și la ea.

Trînti cu prea multă forță ghiveciul pe poliță și tresări cînd zgomotul făcu geamurile să zăngănească.

Offînd sonor, își afundă mîinile pline de noroi într-o galeată cu apă deja înnămolită și se spală. Încă mai ora iritat că apăruse aici și-i irosea timpul - sau dacă încă nu i-l irosise, era aproape sigur că i-l va irosi, pentru că nu lăsa impresia că va face stînga-mprejur și va pleca diseară.

Dar asta tot nu-i scuza lui comportamentul. Nu era vina ei că nu-și putea stăpîni proprii copii și nu era

vina ei că acest sentiment îi crea de fiecare dată o dispoziție urficioasă.

Ștergându-se pe mâini cu un prosop pe care îl ținea lângă ușa, ieși afară în burniță și o porni spre casă. Era probabil ora prânzului și nu o să sufere nimeni dacă se va așeza cu ea la masă și va face o conversație politicoasă.

În plus, ea era aici. După tot efortul lui cu scrisorile, i se părea o prostie ca măcar să nu vadă dacă se potrivesc suficient pentru a se căsători. Numai un idiot ar trimite-o să-și facă valizele - sau i-ar permite să plece - fără măcar să încercē să se convingă dacă se potrivesc sau nu.

Părea puțin probabil ca ea să mai rămână. Ba nu, de-a dreptul imposibil, așa că ar trebui măcar să facă o încercare.

Își urmă drumul prin ploaia mărunță, își șterse picioarele pe covorașul pe care M lăsa întotdeauna menajera, lângă intrarea laterală. Arăta ca naiba, ca de obicei când muncea în seră și ceilalți erau obișnuiți cu el în starea asta, dar presupuse că ar trebui să se aranjeze înainte de a se duce după domnișoara Bridgerton, să o invite să ia masa împreună. Venea de la Londra și precis va obiecta să se așeze la masă cu un bărbat care nu era perfect pus la punct.

O tăie prin bucătărie, salutînd din cap o fată în casă care spăla morcovi într-un vas cu apă. Scările servitorilor erau imediat în fața ușii celeilalte bucătării și...

- Domnișoară Bridgerton! spuse el surprins. Stătea la o masă în bucătărie, în fața unui foarte mare sendvici cu șuncă și arăta remarcabil de la ea acasă, cocoțată pe un scaun.

- Ce faceți aici?

- Sir Phillip, spuse ea salutându-l cu o înclinare a capului.

- Nu trebuie să mîncăți în bucătărie, spuse ea încruntîndu-se la ea fără alt motiv decît acela că nu se afla acolo unde se aștepta el să fie.

Dar și pentru că într-adevăr intenționa să se schimbe de prînz, de hatîrul ei - așa cum nu se obosea de obicei - și pentru că îl surprinsese în halul ăla.

- Știu, răspunse ea ridicîndu-și țațoș capul și clipind din ochii aceia cenușii, -devastatori. Dar căutam mîncare și companie și acesta părea cel mai bun loc unde le puteam găsi pe amîndouă.

Să fi fost asta o insultă? Nu putea fi sigur și ochii ei păreau inocenți, așa că decise să treacă peste și spuse:

- Mă duceam tocmai să mă schimb într-o ținută curată și să vă invit să luați masa împreună cu mine.

- Mi-ar face plăcere să-mi termin sendviciul în camera pentru micul-dejun, dacă mi-ați ține companie. Sînt sigură că doamna Smith nu se va supăra să vă facă și dumneavoastră unul. Al meu este delicios.

Eloise se uită la doamna Smith.

- Doamnă Smith?

- Nici o problemă, domnișoară Bridgerton, spuse bucătăreasa, făcîndu-l pe Phillip să se uite la ea cu gura căscată. Era cel mai prietenos ton pe care-l auzise vreodată ieșindu-i de pe buze.

Eloise se sculă de pe scaun și-și luă farfuria.

- Mergem? Nu am nici o obiecție față de ținuta dumneavoastră.

Pînă să apuce să-și dea seama că de fapt nu era de acord cu planul ei, Phillip se pomeni în camera

pentru micul-dejun, așezat vizavi de ea, la măsuța rotundă pe care o folosea mult mai des decât cea lungă, pustie, din sufrageria protocolară. O fată îi adusese domnișoarei Bridgerton serviciul de ceai și după ce-l întrebă dacă vrea și el, domnișoara Bridgerton personal îi pregăti cu |Dricepere o ceașcă.

Era o senzație neliniștitoare. Îl manevrasese cât se poate de elegant ca să-i servească scopurile și într-un fel nici nu mai conta că el intenționase să o invite să ia prânzul cu el. Îi plăcea să creadă că cel puțin cu numele, era stăpînul casei lui.

- M-am întîlnit mai devreme cu copiii tăi, spuse ea, ducîndu-și ceașca cu ceai la gură.

- Da, eram acolo, răspuse el, încîntat că inițiasese ea o conversație. Nu mai trebuia el s-o facă

- Nu, după aceea, îl corectă ea.

Phillip o privi întrebător.

- Mă așteptau în fața dormitorului meu, explică ea.

O senzație cumplită începu să i se plimbe prin stomac. O așteptau cu ce? Cu o pungă cu broaște vii? Cu o pungă cu broaște *moarte*? Copiii lui nu se purtaseră frumos cu guvernantele lor și nu-și imagina că vor fi mult mai miloși cu o femeie care, în mod evident, se afla acolo în rolul unei eventuale mame vitrege.

Phillip tuși.

- Înțeleg că ați supraviețuit întîlnirii?

- Ah, da. Am ajuns la un fel de înțelegere.

- Înțelegere? Ce fel de înțelegere? Phillip o privi îngrijorat.

Cu un semn larg din mîină, ea eludă întrebarea, continuînd să mestece.

- Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine.

- Trebuie să-mi fac griji pentru copiii mei?

își ridică privirea spre el, cu un zîmbet de nepătruns.

– Firește că nu.

- Foarte bine. Phillip se uită în jos la sendviciul din lata lui și mușcă o îmbucătură zdravănă. După ce înghiți, o privi drept în față și spuse:

- Trebuie să mă scuz pentru primirea de dimineață. Am fost cît se poate de nepoliticos.

Eloise înclină regal din cap.

- Iar eu îmi cer scuze pentru sosirea mea neanunțată. A fost cît se poate de nemanierată.

Eloise îi zîmbi cu un zîmbet deschis și Phillip simți cum îi tresare inima. Dumnezeu Mare, cînd zîmbea, l se transforma tot chipul. În tot timpul cît corespundase cu ea, nu visase niciodată că îi va tăia respirația.

- Mulțumesc, șopti ea și obrajii i se îmbujorară. A fost foarte amabil din partea dumneavoastră.

Phillip își drese glasul și se foi stînjinit în scaun. Ce se petrecea cu el, dacă se simțea mai puțin confortabil cu zîmbetele ei decît cu încruntăturile ei?

- Perfect, spuse el tușind încă o dată, ca să-și acopere asprimea din glas. Acum că am rezolvat problema asta, probabil că ar trebui să discutăm motivul prezenței dumneavoastră aici.

Eloise își puse sendviciul în farfurie și îl privi vădit surprinsă. Era clar că nu se așteptase să fie atît de direct.

- Vă interesa o căsătorie, spuse ea.

- Vă interesează? contracară el.

- Sînt aici, spuse ea simplu.

O cercetă îndelung cu privirea, pînă cînd ea începu să se foiască în scaun.

- Nu sînteți ceea ce m-am așteptat eu, domnișoară Bridgerton.

- Date fiind circumstanțele, n-aș considera deplasat să-mi spuneți pe nume. Și nici dumneavoastră nu sînteți ceea ce m-am așteptat eu.

Phillip se lăsă pe spate, privind-o cu un zîmbet vag.

- Și la ce v-ați așteptat?

- La ce v-ați așteptat *dumneavoastră* ? contracară Eloise.

Îi aruncă o privire care spunea că înțelesese că-i evita întrebarea, apoi spuse direct: 1

- Nu m-am așteptat să fiți atît de drăguță.

Eloise simți cum se clatină puțin la acest neașteptat compliment. Nu se prea aranjase în dimineața asta și chiar dacă ar fi făcut-o - ei bine, ea nu fusese niciodată considerată o frumusețe, în societate. Femeile Bridgerton erau în general apreciate ca fiind atrăgătoare, vivace și pline de personalitate. Ea și surorile ei erau populare și toate primiseră mai multe cereri în căsătorie, dar se părea că bărbații le plăceau pentru că *le* plăceau, nu pentru că erau înnebuniți de frumusețea lor.

- Eu...ah... Simți cum roșește, ceea ce o înnebunea, ceea ce, firește, o făcea să se înroșească și mai tare.

-... Mulțumesc.

Phillip încuviință elegant din cap.

- Nu prea înțeleg de ce înfățișarea mea v-a surprins, spuse Eloise, enervată pe ea că reacționase atît de puternic la flateria lui. Cerule, ar putea crede că în viața ei nu a mai fost complimentată. Dar el stătea doar acolo, uitîndu-se la ea. Uitîndu-se și zgîndu-se și...

Seînfioră.

Deși nu era nici o boare de curent. Puteai oare să le înfiori pentru că îți era prea... *cald*?

- Singură mi-ai scris că sînteți o fată bătrînă. Trebuia să existe un motiv pentru care nu v-ați căsătorit,

■-puse el. *

- Nu din cauză că nu aș fi primit oferte, se simți ea obligată să-l informeze.

- Evident, spuse el înclinîndu-și capul în direcția oi, ca un gest de complimentare. Dar totuși nu mă pot împiedica să nu fiu curios de ce o femeie ca dumneavoastră să simtă nevoia să apeleze ...da ...la mine.

Eloise îl privi, de fapt îl privi cu adevărat pentru prima oară de cînd se afla aici. Era chiar un bărbat frumos, într-un fel mai nerafinat, mai necizelat. Părul lui negru țipa să fie tuns și pielea lui era ușor bronzată, ceea ce era impresionant, avînd în vedere de cît de puțin soare se bucuraseră în ultima vreme. Era mare și mușchulos și stătea în fotoliul lui cu o grație athletică, neglijentă, cu picioarele întinse într-o manieră care nu ar fi fost acceptată în nici un salon din Londra.

Iar expresia de pe fața lui îi spunea că nu-i păsa dacă manierele lui nu erau *de rigueur*. Nu era aceeași atitudine sfidătoare pe care o văzuse la tinerii din societatea ei. Cunoscuse atîția bărbați - bărbați care își făceau un punct de onoare din a sfida convențiile, pentru ca apoi să strice totul asigurîndu-se că toată lumea știa cît de îndrăzneți și de scandalosi erau.

Dar cu Sir Phillip era cu totul altceva. Eloise ar fi fost în stare să parieze bani buni că lui nu-i trecuse niciodată prin cap că nu stătea cum trebuie în fotoliu și nici să se asigure că ceilalți știau că nu-i pasă.

Ceea ce o făcu pe Eloise să se întrebe dacă acesta era semnul unui bărbat cu adevărat sigur po el și dacă era așa, de ce avea nevoie să apeleze la ea? Pentru că din cît văzuse la el, lăsînd la o parte manierele din dimineața aceasta, nu ar fi avut prea mari probleme să-și găsească o soție.

Amintindu-și în sfîrșit că el îi pusese o întrebare, răspunse:

- Sînt aici pentru că, după ce am refuzat *cîteva* cereri în căsătorie - știa că ar fi trebuit să fie mai modestă și să nu accentueze atît de puternic cuvîntul „cîteva”, dar pur și simplu nu se pytuse abține - mi-am dat seama că totuși îmi doresc un soț. Scrisorile dumneavoastră m-au făcut să cred că sînteți un candidat bun. Mi se părea o limitare din partea mea să nu vă întîlnesc și să aflu dacă acest lucru era adevărat.

Phillip înclină din cap.

- Foarte pragmatic din partea dumneavoastră.
- Dar dumneavoastră? Dumneavoastră ați adus în discuție topica căsătoriei. De ce nu v-ați putut găsi, mai simplu, o soție din împrejurimi?

O clipă el nu făcu altceva decît să se uite la ea, ca și cum nu-i venea să creadă că ea nu descoperise singură motivul. Spuse, apoi:

- Mi-ați cunoscut copiii.

Eloise aproape se înecă cu dumaticatul pe care-l mușcase tocmai din sendvici.

- Poftim?

- Copiii mei. I-ați văzut. De două ori, înțeleg. Doar așa mi-ați spus.

- Da, dar ce... Oh, nu, nu-mi spuneți că le-au pus pe fugă pe toate candidatele la căsătorie, din district, spuse ea făcînd ochii mari.

Privirea lui deveni neînduplecată.

– Majoritatea femeilor din zonă au refuzat chiar să intre în rîndul candidatelor.

Eloise spuse zeflemitor:

- Doar nu sînt atît de răi.

– Au nevoie de o mamă, spuse el direct.

Eloise ridică din sprîncene.

- Sînt sigură că puteți găsi un mod mult mai romantic de a mă convinge să vă devin soție.

Phillip oftă din greu, trecîndu-și mîna prin părul deja ciufulit.

- Domnișoară Bridgerton, spuse el, apoi se corectă: Eloise, o să fiu sincer cu tine, nu am nici energia și nici răbdarea pentru cuvinte romantice sau povești construite cu măiestrie. Am nevoie de o soție. Copiii mei au nevoie de o mamă. Te-am invitat aici ca să-ți dai seama dacă ești dispusă să-ți asumi un astfel de rol și firește, să vedem dacă noi doi ne-am putea potrivi.

- Ce anume? șopti ea.

Phillip își încleștă mîinile, oasele degetelor perind fața de masă. Ce era cu femeile astea? Foloseau un *cod* anume, cînd vorbeau?

- Ce anume... ce? întrebă ei, nerăbdarea colorîndu-i vocea.

- Ce anume vrei, îl lămuri ea. O soție sau o mamă?

- Pe amîndouă. Credeam că am fost clar.

- Pe care o vrei mai *mult*?

Phillip se uită o vreme la ea, conștient că era o întrebare importantă, foarte posibil una care ar putea semnala sfîrșitul neobișnuitei sale curți. În final îi oferi doar o ridicare neajutorată din umeri și spuse:

- Îmi pare rău, dar nu știu cum să le separ pe cele două.

Eloise înclină din cap, cu ochii serioși.

- Înțeleg...Sper că ai dreptate.

Phillip dădu drumul unei lungi respirații pe care nu-și dăduse seama că și-o reținuse. Într-un fel - numai Dumnezeu știa cum - răspunsese corect. Sau cel puțin nu incorect.

Eloise se foi ușor în scaun, apoi făcu un gest spre sendviciul din farfurie, pe jumătate mâncat.

- Ne continuăm masa? Ai stat toată dimineața în seră. Sînt sigură că mori de foame.

Phillip confirmă din cap și mușcă din sendvici, simțindu-se dintr-o dată mulțumit cu viața lui. Încă nu era convins că domnișoara Bridgerton va^A consimți să devină Lady Crane, dar dacă da...

Ei bine, nu credea că ar avea vreo obiecție.

Dar curtarea ei nu avea să fie atît de ușoară pe cît anticipase el. Lui îi era cît se poate de clar că avea nevoie de ea. Contase pe ea să fie o fată bătrînă disperată, ceea ce în mod clar nu era cazul, în ciuda vârstei ei înaintate. Domnișoara Bridgerton, presupuse el, avea mai multe opțiuni în viața ei iar el era una dintre ele.

Totuși, ceva trebuia să o fi constrîns să plece de acasă și să călătorească tot drumul acesta pînă la Gloucestershire. Dacă viața ei la Londra era atît de perfectă, de ce plecase de acolo?

Dar privind-o peste masă, privind cum fața i se transforma sub un zîmbet aproape imperceptibil, înțelese că de fapt nu-i prea păsa de ce plecase.

Nu avea nevoie decît să se asigure că va rămîne.

CAPITOLUL 4

...atît de rău să aflu că draga Caroline are colici și îți face probleme. Și firește, este păcat că nici Amelia și nici Belinda nu sînt încîntate de apariția ei. Dar trebuie să vezi partea plină a paharului, draga mea Daphne. Cît de greu ar fi fost dacă ai fi născut gemeni.

- *din scrisoarea Eioisei Bridgerton către sora ei, Ducesa de Hastings, la o lună după nașterea celui de al treilea copil ai lui Daphne.*

Phillip fluiera în timp ce străbătea holul principal spre scară, neobișnuit de mulțumit cu viața lui. Își petrecuse cea mai mare parte a după-amiezii în compania domnișoarei Bridgerton - nu, *Eloise*, își reaminti el - și era deja convins că va fi o soție extraordinară. Era, se vedea clar, foarte inteligentă și cu toți frații și surorile ei (nemaivorbind de nepoții și nepoatele) despre care-i vorbise, va ști cum să se descurce cu Oliver și cu Amanda.

Și, își spuse el cu un zîmbet lacom, era cît se poate de drăguță și nu o dată, în după-amiaza aceasta, se

surprinsese uitîndu-se la ea, întrebîndu-se cum s-ar simți în brațele lui, dacă îi va răspunde sărutului său.

Trupul i se întări gîndindu-se la asta. Trecuse atîta vreme de cînd nu mai fusese cu o femeie. Mai mulți ani decît merita osteneala să-i mai numere.

Sincer vorbind, mai mulți ani decît ar recunoaște orice bărbat.

Nu își permisesese să apeleze la serviciile oferite de chelnerițele din hanul local, preferînd femeii mai spălate și ca să fie sincer, nu chiar atît de anonime.

Sau, poate, *mai* anonime. Nici una din chelnerițele respective nu dădea semne să părăsească satul cît trăiau, iar Phillip savura prea mult timpul pe care-l petrecea la han, ca să și-l strice trebuînd constant să dea peste femeii cu care se culcase o dată, ca să le uite imediat după aceea.

Iar înainte de moartea Marinei - da, niciodată nu se gîndise să-i fie necredincios, în ciuda faptului că nu mai împărțiseră patul de pe vremea cînd gemenii erau foarte mici.

Fusese atît de melancolică după naștere. Marina păruse întotdeauna fragilă și extrem de meditativă, dar numai după nașterea lui Oliver și a Amandei căzuse definitiv în lumea ei de tristețe și disperare. Fusese cumplit pentru Phillip să vadă cum Marina se retrăgea zi de zi tot mai mult din viața reală, pînă cînd nu mai rămăsese decît o sinistră platitudine, umbra pustie a unei femei care existase cîndva.

Știa că femeile nu pot avea relații imediat după naștere, dar și după ce își revenise fizic, nu se putea imagina forțînd-o să-l accepte. Cum putea cineva să simtă plăcere cu o femeie care părea întotdeauna gata să plîngă?

Cînd gemenii mai crescuseră puțin, iar Phillip îi refuzase - sperase, de fapt - că Marina se simțea mai bine, o vizitase în dormitorul ei. O dată.

Ea nu îl refuzase, dar nici nu participase. Zăcea doar acolo, nefăcînd nimic, cu capul întors într-o parte, cu ochii deschiși, aproape fără să clipească.

Ca și cum nici nu ar fi fost acolo.

Plecase simțîndu-se murdar, corupt moral, ca și cum ar fi violat-o, deși ea nu pronunțase niciodată cuvîntul *nu*.

Și de atunci nu se mai atinsese vreodată de ea.

Nevoile lui nu erau atît de mari încît să se urce pe o femeie care zăcea sub el ca un cadavru.

Și nu a mai vrut niciodată să simtă ce simțise în acea ultimă noapte. Odată întors în camera lui, își golise pe loc stomacul, tremurînd și cutremurîndu-se, dezgustat de sine. Se comportase ca un animal, încercînd cu disperare să trezească în ea un fel de - orice fel - de răspuns. Cînd asta se dovedise imposibil, se înfuriase pe ea, vrînd să o pedepsească.

Și tocmai asta îl terifiase.

Fusese prea brutal. Nu se gîndise să o rănească, dar nu fusese deloc blînd. Și niciodată nu mai vroia să-și vadă această fațetă a lui.

Dar Marina plecase. Plecase.

Iar Eloise era altfel. Ea nu plîngea la auzul căderii unei pălării și nici nu se închidea în cameră, ciugulindu-și mîncarea și plîngînd în pernă.

Eloise avea spirit. Avea coloană vertebrală.

Eloise era *fericită*.

Iar dacă acesta nu era un bun criteriu pentru o soție, el nu mai cunoștea un altul.

Se opri la picioarele scării ca să-și verifice ceasul de buzunar. Îi spusese Eloisei că cina va fi la ora șapte și că o va aștepta în fața camerei ei, ca să o conducă în sufragerie. Nu vroia să ajungă prea devreme, să pară nerăbdător.

Pe de altă parte, nici nu trebuia să ajungă prea târziu. Nu avea nimic de câștigat dacă o făcea să creadă că era indiferent.

Închise capacul ceasului și-și dădu ochii peste cap. Se purta ca un puști. Era ridicol. Era stăpînul acestei case și un om de știință împlinit. Nu ar trebui să numere minutele doar ca să câștige favorurile unei femei.

Dar chiar în timp ce filozofa astfel, deschise din nou capacul ceasului. Trei minute pînă la ora șapte. Excelent. Exact timpul necesar ca să urce scările și să o întâlnească în fața ușii ei.

Zîmbi, savurînd valul cald de dorință, gîndindu-se la ea în țînută de seară. Spera că era albastră, l-ar sta bine în albastru.

Zîmbetul îi deveni mai larg. Ar arăta minunat fără nimic pe ea.

Doar că în momentul în care o găsi sus pe hol, în fața camerei ei, părul ei devenise complet alb.

Ca și, se pare, tot restul din ea.

La naiba.

- Oliver! Amanda! tună el.

- Ah, au plecat de mult, spuse Eloise mușcător. Se uita în sus la el cu ochi fumegînd. Ochi fumegînd care, nu se putu abține să nu observe, erau singura pîrticică din ea neacoperită cu un strat remarcabil de gros de făină.

Da, bine pentru ea că i-a închis la timp. Întotdeauna a fost un admirator ai reflexelor femeilor.

– Domnișoară Bridgerton, trebuie să-mi cer... spuse el întinzînd mîna să o ajute, dar retrăgîndu-și-o fiind își dădu seama că nu avea cum să o ajute.

– Nu trebuie să îți ceri scuze pentru ei, izbucni ea.

– Corect. Desigur. Dar îți promit că .. O să...

Dar nu-și termină ideea. Sincer, privirea din ochii ei ar fi fost suficientă să-l reducă la tăcere pe Napoleon în persoană.

– Sir Phillip, spuse ea ...încet, încordat, părăsind țigata să se repeadă asupra iui, într-o furioasă frenetrie. ...Așa cum bine vedeți, nu sînt chiar pregătită pentru cină.

Prudent, Phillip făcu un pas înapoi.

– Presupun că gemenii ți-au făcut o vizită, spuse el.

– Ah, da, replică ea, sarcastic. Și au zbughit-o. Lașii ăia mici nu sînt nicăieri de găsit.

– Nu cred că sînt departe, reflectă el permițîndu-i bine-meritata insultă la adresa copiilor lui, încercînd să încropească o conversație ca și cum ea n-ar fi arătat ca o stafie hidoasă.

Într-un fel părea cea mai bună abordare.

– Precis că au vrut să-și vadă rezultatul, spuse el, retrăgîndu-se discret cu un pas, în timp ce ea tușea, trimițînd în sus un nor spiralat de făină. Ai auzit cumva rîsete cînd a căzut făina peste tine? Chicote, ceva?

Eloise se holba la el.

– Ai dreptate. îmi cer scuze. A fost o glumă proastă, spuse el tresărînd.

Eloise spuse printre dinții atît de încleștați încît Phillip se temu să nu-i crape maxiliarul:

- Mi-a fost greu să aud altceva în afară de zgomotul găleții picându-mi în cap.

- La naiba, bombăni el urmându-i privirea pîna cînd ochii întîlniră o găleată mare din metal, culcata pe covor, cu o cantitate mică de făină, încă în ea.

- Ești rănită?

Eloise scutură din cap.

Phillip se apropie și îi luă capul în mîini, încercînd să-i inspecteze pielea de cucuie sau răni.

- Sir Phillip! Trebuie să vă rog să... izbucni ea încercînd să se smulgă din strînsoare.

- Stai cuminte, îi porunci el trecîndu-și degetele mari peste tîmplele ei, căutînd eventuale urme de lovire. Era un gest intim, unul pe care-l găsi ciudat de satisfăcător. Eloise părea să aibă exact înălțimea idelă pentru el și dacă ar fi fost curată, nu era sigur că s-ar fi putut abține să nu se aplece și să o sărute ușor pe frunte.

- Sînt bine, mormăi ea smulgîndu-se. Făina a cîntărit mai mult decît găleata.

Phillip se aplecă și cîntări găleata în mîină. Era destul de ușoară și nu putea provoca prea multe rele, dar totuși, nu era obiectul cu care ar fi vrut cineva să se trezească în cap.

- O să supraviețuiesc, te asigur, spuse ea sarcastic.

Phillip își drese glasul.

- Îmi închipui că ai vrea să faci o baie?

Phillip avu impresia că ea îi răspunsese în barbă „îmi închipui că i-aș vrea pe ticăloșii ăia mici la capătul unei funii,” dar cum cuvintele nu se auziră și poate pentru că asta era de fapt ce ar fi spus el - ei bine, nu însemna că ea era atît de dură.

- O să spun să-ți pregătească una, se oferi el repede.

- Nu te deranja. A rămas încă în cadă apa de ja
ullima mea baie.

Phillip se înfioră. Copiii lui nu puteau alege mai
hirte momentul.

- Totuși, o să spun să ți se mai aducă niște găleți
nu apă proaspătă caldă.

Se înfioră din nou, la privirea ei. Alesese prost
cuvintele.

- Mă ocup chiar acum.

- Da. Fă asta, răspunse ea încordată.

Phillip o luă repede în jos pe hol, să găsească o
lată să-i transmită ordinul, dar în clipa în care dădu
colțul, văzu o jumătate de duzină de servitori care se
holbau deja la ei, punînd probabil pariuri cît îi va lua
lui Phillip pînă cînd îi va găsi pe copii, acolo unde se
ascuseseră.

După ce îi trimise la treaba lor, cu dispoziția de a
pregăti o nouă baie, se întoarse la Eloise. Era și el
doja plin de făină, așa încît nu vedea de ce să nu o ia
de mîna.

- îmi pare cumplit de rău, spuse el încet, stră-
duindu-se acum să nu rîdă. Prima lui reacție fusese
de furie, dar acum ...acum chiar arăta caraghios.

Eloise se uită la el, simțind clar schimbarea de
dispoziție.

Phillip își compuse imediat o expresie mai sobră.

- Ar trebui poate să te întorci în cameră? sugeră el.

- Și să mă așez unde? aruncă ea.

Avea dreptate. Dacă nu se curăța temeinic, distru-
gea tot ce atingea.

- Atunci o să stau aici cu tine, spuse el încercînd
să pară jovial.

îi aruncă o privire categoric neamuzată.

- Da... spuse el în încercarea de a umple tăcere» cu altceva decît cu făină. Se uită în sus la ușă, impresionat de opera gemenilor, în ciuda rezultatului nefericit.

- Mă întreb cum au făcut asta, medită el.

- Are vreo importanță?

Deși citea pe chipul ei că aceasta nu era cea mai recomandabilă pistă pentru conversație, continuă totuși:

- Deși nu mai am cum să le opresc acțiunea, mă gîndesc totuși că au făcut ceva foarte isteț. Nu îmi dau seama unde au agățat găleata Și...

- Au pus-o pe partea de sus a ușii.

- Pardon?

- Am șapte frați și surori. Crezi că n-am mai văzut gluma asta și înainte? Au deschis ușa - doar crăpînd-o puțin - și apoi au așezat cu grijă găleata pe ea.

- Iar tu nu i-ai auzit?

Eloise se uită la el.

- Ai dreptate, erai în baie, spuse el repede.

- Presupun, spuse ea cu un ton de superioritate, că nu intenționezi să insinuezi că a fost vina mea că nu i-am auzit.

- Bineînțeles că nu, spuse el - foarte repede. Judecînd după privirea ucigașă a domnișoarei Bridgerton, era convins că sănătatea și starea lui de bine depindeau de viteza cu care consimțea la tot ce spunea ea.

- Poate c-ar fi mai bine să te las să încep...

Era oare cel mai bun mod de a descrie procesul de înlăturare a cîtorva kilograme de făină de pe o persoană?

- Ne vedem la cină? întrebă el decizînd că o schimbare de subiect era cea mai bună soluție.

Ea confirmă din cap o dată, scurt. Nu era cine știe în u căldură în acest gest, dar Phillip știa că trebuia să fie fericit că ea nu intenționa să plece chiar în seara aceea.

- Îi voi spune bucătăresei să păstreze mîncarea înldă. Și eu mă ocup de pedepsirea gemenilor.

- Nu, spuse ea oprindu-l din drum. Lasă asta pe mine.

Se întoarse încet, ușor enervat de tonul vocii ei.

- Ce planuri anume ai cu ei?

- Cu ei sau *pentru* ei?

Phillip nu crezuse niciodată că va veni ziua în care va fi îngrozit de către o femeie, dar Dumnezeu îi era martor că Eloise Bridgerton îl speria de moarte.

Privirea din ochii ei era clar diabolică,

își încrucișa brațele și spuse:

- Domnișoară Bridgerton, trebuie să te întreb. Ce intenționezi să le faci copiilor mei?

- Mă mai gîndesc la variante.

Phillip medită asupra răspunsului.

- Pot conta că mîine dimineață vor mai fi încă în viață?

- Ah, da. În viață și cu toate membrele intacte, te asigur.

Phillip se uită cîteva clipe la ea, apoi buzele i se desfăcură într-un zîmbet mulțumit. Avea sentimentul că răzbunarea Eloisei Bridgerton va fi exact de ce aveau nevoie copiii lui. Cu siguranță că cineva cu șapte frați și surori știa cum să pună la cale o pedeapsă în modul cel mai șiret, mai tainic și mai ingenios.

- Foarte bine, domnișoară Bridgerton. Sînt ai tăi. Era aproape fericit că că îi turnaseră în cap o găleată cu făină.

O oră mai târziu, chiar în clipa în care se așeza lăci masă împreună cu Eloise, începură țipetele.

Lui Phillip efectiv îi căzu lingura din mână; țipetele Amandei aveau în ele o nuanță de mai multă groaza ca de obicei.

Eloise nici măcar nu se întrerupse, în timp ce ducea la gură o lingură cu supă de broască țestoasă.

- N-are nimic, spuse ea încet, ștergându-se delicat ia gură, cu șervetul.

Deasupra lor răsunau pași rapizi, indicînd că Amanda alerga spre ușă.

Phillip se ridică pe jumătate de la masă.

- Poate c-ar trebui...

- I-am pus un pește în pat, spuse domnișoara Bridgeton, nu chiar zîmbind dar arătînd efectiv mulțumită de sine.

- Un pește? întrebă el ca un ecou.

- Mă rog, un pește destul de mărișor.

Mormolocul din mintea lui crescua repede la dimensiunile unui rechin dințos și se pomeni căscînd gura după aer.

- Ăăă..unde ai găsit un pește? nu se putu el abține să nu întrebe.

- Doamna Smith, spuse ea, ca și cum bucătăreasa avea săptămîna! la îndemîină cîte un păstrăv uriaș.

Phillip își comandă să se așeze la loc. Nu se va duce să o salveze pe Amanda. Ar fi vrut; în fond, posedea totuși acel ancestral instinct patern iar ea țipa ca și cum la picioarele ei ardeau flăcările infernului.

Dar fiica lui își așternuse singură patul; acum era timpul să se culce în patul pe care i-l împruțise

domnișoara Bridgerton. își afundă lingura în supă, o lăsa în aer și se opri.

■ ■ Și ce ai pus în patul lui Oliver?

- Nimic.

Phillip ridică dintr-o sprinceană, întrebător.

- Asta o să-l țină în alertă, îi explică ea rece.

Phillip își ridică spre ea capul, admirativ. Era bună.

- Se vor răzbuna, se simți el obligat să o prevină.

- Iar eu o să fiu pregătită.

Părea indiferentă. Apoi își înălță capul spre el, îl privi drept în ochi, luându-l prin surprindere cu privirea ei directă.

- Presupun că ei știu că m-ai invitat aici în scopul de a-mi propune să fiu soția ta.

- Nu ie-am spus niciodată nimic.

- Nu... firește, spuse ea încet.

Se uită la ea intens, incapabil să discearnă dacă intenționase să îl jignească.

- Nu simt nevoia să-mi informez copiii în legătură cu problemele mele personale.

Ea ridică din umeri, o mișcare delicată pe care el o găsi enervantă.

- Domnișoară Bridgerton, nu am nevoie de sfatul tău cum să-mi cresc copiii.

- Nu am spus un cuvânt despre asta - ripostă ea - deși aș putea spune că pari aproape disperat să le găsești o mamă, ceea ce arată că vrei ajutor.

- Până când vei consimți să-ți asumi rolul acesta, îți poți păstra părerile pentru tine, spuse el acid.

Eloise îl gratulă cu o privire de gheață, apoi se întoarse la supă ei. Totuși, doar după numai două linguri, se uită din nou la el, sfidător și spuse:

- Au nevoie de disciplină.

-
- Crezi cumva că eu nu știu asta?
 - Și au nevoie de dragoste.
 - Dar au dragoste, mormăi el.
 - Și de atenție.
 - Și de asta au.
 - Din partea *ta*.

Poate că Phillip era conștient că era departe de a fi un tată perfect, dar al naibii să fie el dacă îi permitea cuiva să spună asta.

- Și presupun că ți-ai dat seama de starea lor de rușinoasă neglijare în decursul celor *douăsprezece ore* de la sosirea ta.

Eloise pufni, disprețuitor.

- Nu mi-au trebuit douăsprezece ore ca să-i aud, azi-dimineață, implorîndu-te să-ți petreci cîteva amărîte de minute cu ei.

- Nu au făcut asta, ripostă el, dar putea simți cum i se înroșesc vîrfurile urechilor, așa cum i se întîmpla întotdeauna cînd mințea. *Nu* petrecea suficient timp cu ei și era îngrozit că ea reușise să-și dea seama de asta atît de repede.

- Practic ți-au cerșit să nu fii ocupat *toată ziua*. Dacă ți-ai petrece mai mult timp cu ei...

- Tu nu știi nimic despre copiii mei. Și nu știi nimic despre mine, spuse el înfundat.

Eloise se ridică brusc, îndreptîndu-se spre ușă.

- Am înțeles.

- Stai! o strigă el sărind în picioare.

La naiba. Cum s-a ajuns aici? N-a trecut o oră de cînd era convins că va deveni soția lui și acum iat-o, practic, în drum înapoi spre Londra.

Phillip răsufală frustrat. Nimic nu reușea să-l energizeze mai mult decît o discuție despre copiii lui, sau

•liar ei. Sau, mai exact, discuția despre eșecurile lui
t ii părinte.

Spuse, convins, nevoind ca ea să plece:

- îmi pare rău. Te rog. Nu pleca.

Phillip îi întinse mîna.

- Nu accept să fiu tratată ca o imbecilă.

- Dacă am învățat un lucru în ultimele douăspre-

uce ore - spuse el repetîndu-și intenționat cuvintele

- am învățat că nu ești imbecilă,
îl privi cîteva secunde lungi, apoi își puse mîna
Intr-a lui.

- Ar trebui cel puțin să rămîi pînă cînd apare
Amanda, spuse el, nepăsîndu-i cîtuși de puțin dacă
asta sunase sau nu, ca o rugăminte.

Eloise își ridică sprîncenele întrebător:

- Sînt convins că vrei să-ți savurezi victoria, șopti
ol, apoi adăugă încet:

- Știu cel puțin că eu unul aș vrea.

Eloise îi permise să o conducă înapoi la locul ei,
dar nu trecu un minut și Amanda intră urlînd, cu bona
In spatele ei.

- Tată! se văicări Amanda, aruncîndu-se cu capul
In poala lui.

Phillip o îmbrățișă cu stîngăcie. Trecuse ceva timp
de cînd nu mai făcuse asta și uitase cum era.

- Care e problema? întrebă el bătînd-o ușor pe
spate.

Amanda își ridică fața și arătă furioasă, cu un
deget tremurînd, spre Eloise.

- *Ea*, spuse, ca și cum s-ar fi referit la diavolul
însuși.

- Domnișoara Bridgerton? întrebă Phillip.

- Mi-a pus un pește în pat!

- Iar tu l-ai turnat făină în cap, deci aş zice că sînteţi chit, spuse el sever.

Amanda căscă guriţa.

- Dar tu eşti tatăl meu!

- Desigur.

- Ar trebui să-mi ții partea!

- Cînd ai dreptate!

- A fost un *peşte*, hohoti ea.

- Îi simt mirosul. Ar trebui să faci o baie.

- Nu vreau să fac baie! se văicări ea. Vreau să o pedepseşti!

La asta, Phillip zîmbi.

- Nu crezi că este cam mare ca să fie pedepsită?

Amanda se uită la el cu îngrozită neîncredere și în final spuse, cu buza de jos tremurîndu-i:

- Trebuie să-i spui să plece. *în clipa asta!*

Phillip o lăasă pe Amanda jos, chiar încîntat de cum decurgea confruntarea. Poate asta se datora prezenței calme a domnișoarei Bridgerton, dar i se părea că avea mai multă răbdare ca de obicei. Nu simțise nevoia să țipe la Amanda sau să evite o soluție, expediind-o înapoi în camera ei.

- Scuză-mă, Amanda, dar domnișoara Bridgerton este oaspetele meu, nu al tău și va rămîne aici atîta vreme cît vreau eu.

Eloise își dresе glasul. Tare.

- Sau, se corectă Phillip, atîta timp cît dorește ea să rămînă.

Chipul Amandei se încruntă tot, trădînd că se gîndea intens.

- Ceea ce *nu* înseamnă, adăugă el repede, că o poți tortura în încercarea de a o forța să plece.

- Dar...

- Nici un dar.

- Dar...

- Ce-am spus eu?

- Dar e *real*

- Eu cred că este foarte deșteaptă iar eu mi-aș fi dorit să-ți pun un pește în pat de multe ori.

Amanda se dădu înapoi, îngrozită.

- Acum du-te în camera ta, Amanda.

- Dar miroase urât.

- Numai tu ești de vină.

- Dar patul meu...

- O să trebuiască atunci să dormi pe jos, replică el.

Cu fața tremurându-i - de fapt cu tot trupul tremurându-i - Amanda se tîrî spre ușă.

- Dar... Dar...

- Da, Amanda? răspuse el cu ceea ce se vroia o voce impresionant de calmă.

- Dar pe Oliver nu l-a pedepsit. Nu a fost corect din partea ei. Ideea cu făina a fost a lui, spuse Amanda șoptit.

Phillip ridică din sprîncene.

- Mă rog, nu a fost *numai* ideea mea, insistă Amanda. Împreună am pus la cale totul.

Phillip rîse.

- În locul tău nu mi-aș face griji pentru Oliver. Sau poate - adăugă el frecîndu-și gînditor bărbia cu degetul - *mi-aș face* griji. Presupun că domnișoara Bridgerton are planuri și pentru el.

Ceea ce păru să o satisfacă pe Amanda, care mormăi un abia articulat „Noapte bună, tată”, înainte ca bona să o scoată afară din cameră.

Phillip se întoarse înapoi la supa lui, simțindu-se foarte mulțumit de sine. Nu-și amintea ultima oară

cînd ieșise dintr-o dispută cu unul din gemeni, simțind că manevrase totul cum trebuia. Luă o sorbitură do supă apoi, ținînd în continuare lingura în aer, se uita la Eloise și spuse:

- Bietul Oliver o să facă pe el de frică.

Eloise părea că se abține cu greu să nu zîmbească.

- N-o să poată dormi.

Phillip scutură din cap.

- Nici o clipă, cred eu. Iar tu ar trebui să fii foarte atentă. Pariez că o să-ți monteze vreo capcană în fața ușii.

- Ah, nici nu mă gîndesc să-l torturez pe Oliver în noaptea asta. Ar fi mult prea ușor de prevăzut. Prefer elementul surpriză.

- Da, îmi imaginez, spuse el rîzînd înfundat.

Eloise îi răspunse cu un aer conspirativ.

- Mă gîndesc chiar să-l las într-o agonie perpetuă, doar că asta chiar nu ar fi corect față de Amanda.

Phillip se cutremură.

- Urăsc peștele.

- Știu. Mi-ai scris despre asta.

- Serios?

Eloise dădu din cap.

- Este ciudat că doamna Smith avea totuși pește în casă, dar presupun că și servitorii mănîncă.

Tăcură amîndoi, dar era o tăcere confortabilă, prietenoasă. Și în timp ce mîricau, trecînd prin felurile cinei, vorbind despre nimic în mod deosebit, Phillip își spuse că poate căsătoria nu trebuia să fie un lucru chiar atît de greu.

Cu Marina avea mereu sentimentul că trebuia să meargă în vîrfurile picioarelor prin casă, întotdeauna

îngrozit că o va vedea coborînd într-unul din accesele
ni de melancolie, întotdeauna dezamăgit cînd o
vedea retrăgîndu-se parcă din viață, aproape dispă-
rînd cu adevărat.

Dar poate că viața conjugală trebuia să fie mai
ușoară. Poate că trebuia să fie așa ca acum.

Prietenoasă. Confortabilă.

Nu-și amintea de ultima oară cînd vorbise cu
cineva despre copiii lui, sau despre educația lor.
Poverile lui fuseseră întotdeauna rîumai ale lui, chiar
și pe vremea cînd Marina trăia. Marina însăși era o
povară și încă se mai lupta cu sentimentul de vino-
văție pentru ușurarea pe care o resimțise la dispariția
ei.

Dar Eloise...

Se uită peste masă la femeia care picase atît de
neașteptat în viața lui. Părul ei strălucea aproape
roșu în lumina pîlpîitoare a luminărilor și ochii ei, cînd
îl surprinse uitîndu-se la ea, străluceau de vitalitate și
de o urmă de maliție.

Era, începea el să-și dea seama, exact ce avea
nevoie. Inteligentă, încăpățînată, autoritară - nu erau
genul de lucruri pe care le caută de obicei bărbații la
o soție, dar Phillip avea atîta nevoie de cineva care
să vină la Romney Hali și să pună lucrurile la punct.
Nimic nu era aici așa cum trebuia, de la casă, la copiii
lui, la giulgiul acela de surdină care atîrna deasupra
locului pe vremea cînd Marina trăia și care, din
păcate, nu fusese înlăturat nici după moartea ei.

Phillip i-ar ceda bucuros o parte din puterea lui
unei soții, dacă aceasta ar reuși să readucă lucrurile
pe făgașul lor normal. Ar fi mai mult decît fericit să

dispară în sera lui și să o lase pe ea să se ocupe de toate celelalte.

Ar vrea oare Eloise Bridgerton să-și asume acest rol/ Dumnezeu Mare, el așa spera.

CAPITOLUL 5

...Te implor, mamă, trebuie să o pedepsești pe Daphne. Nu este corect să fiu singura trimisă la culcare, fără budincă. Și asta o săptămână întregă. O săptămână este mult prea mult. Cu atît mai mult cu cît ideea a fost mai ales a ei.

- *din scrisoarea Eioisei Bridgerton către mama ei, lăsată pe noptiera Violetei Bridgerton, cînd Eloise avea zece ani.*

Era ciudat, se gîndea Eloise, cîte se puteau schimba într-o singură zi.

Pentru că acum, în timp ce Sir Phillip o însoțea prin casă, în aparență ca să îi prezinte galeria de portrete, dar în realitate prelungind timpul lor împreună, își spunea...

În fond, ar putea fi un soț perfect.

Nu era cea mai poetică frazare a unui concept care ar fi trebuit să fie plin de romantism și pasiune, dar relația lor nu era o relație tipică de curtare și cu numai doi ani pînă la cea de a treizecea ei

aniversare, Eloise nu-și prea putea permite să lin mofturoasă.

Dar era totuși ceva...

În lumina luminărilor, Sir Phillip era parcă și mai bine, arătînd poate chiar ușor periculos. Suprafeței« aspre ale chipului său păreau să devină mai colțuroase sau să fie umbrite în lumina tremurînda, conferindu-i un aspect mai sculptural, aproape ca statuile pe care le văzuse la *British Museum*. Și așa cum stătea lîngă ea, cu mîna lui mare așezată posesiv pe umărul ei, întreaga lui prezență părea sa o învăluiească.

Era ciudat și palpitant și chiar puțin terifiant.

Dar și plăcut. Făcuse o nebunie fugind în toiul nopții, sperînd să-și găsească fericirea lîngă un bărbat necunoscut. Era o ușurare să creadă că nu fusese o greșeală totală, că poate se jucase cu viitorul ei și cîștigase.

Nimic nu ar fi fost mai rău decît să se întoarcă înapoi la Londra și să-și recunoască spășită eșecul, trebuind să explice întregii familii ce se întîmplase.

Nu vroia să trebuiască să recunoască, sieși sau oricui altcuiva, faptul că greșise.

Dar mai ales sieși.

Sir Phillip se dovedise a fi un companion plăcut la cină, chiar dacă nu era chiar atît de volubil și de conversațional cum era ea obișnuită.

Dar în mod clar avea un simț al fair play-ului, ceea ce Eloise considera esențial pentru un soț. Acceptase - chiar admirase - tehnica ei pește-le-în-pat, cu Amanda. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoscuse la Londra ar fi fost oripilați ca o doamnă bine crescută

In ea să se gîndească măcar să recurgă la as-
nnea tactici.

f
Și poate, doar poate, povestea asta va funcționa,
în înfăptuirea cu Sir Phillip părea într-adevăr o schemă
necugetată, dacă își permitea să se gîndească în
mod logic, dar totuși, el nu era pentru ea un străin
absolut - doar corespondaseră mai bine de un an,

Bunicul meu, spuse Phillip încet, arătînd spre un
portret mare.

■ - Era un bărbat frumos, răspunse Eloise, chiar
dacă îl vedea destul de greu în lumina siabă.

Făcu un semn spre un tablou din dreapta.

- Tatăl tău?

■ Phillip dădu o dată din cap, scurt, și colțurile gurii i
le strînseră.

■ - Și tu unde ești? întrebă ea, simțînd că nu dorea
îi discuta despre tatăl lui.

- Acolo...

Eloise îi urmă direcția privirii spre un portret al lui
Phillip ca băiat de, poate, doisprezece ani, pozînd
împreună cu cineva care nu putea fi decît fratele lui.

Fratele lui mai mare.

- Ce s-a întîmplat cu el? întrebă ea, de vreme ce
trebuia să fie mort. Dacă trăia, Phillip nu ar fi putut
moșteni casa și titlul de baronet.

- George.

- Înseamnă că erai foarte tânăr, spuse ea făcînd socoteala rapid în cap, înapoi pînă la 1815.

- Douăzeci și unu de ani. Tata a murit doua săptămîni mai tîrziu.

Eloise rămase pe gînduri. La douăzeci și unu de ani, ea ar fi trebuit să fie deja măritată. Toate tinerele domnișoare din clasa ei socială trebuiau să fie măritate la vîrsta aceea. Acest lucru îți acorda probabil măsură și aură de adult, dar acum douăzeci și unu de ani bărbații păreau imposibil de tineri și de cruzi și mult prea inocenți ca să moștenească o povară pe care nu erau pregătiți să o primească.

- Marina a fost logodnica lui, spuse el.

Eloise simți cum i se taie respirația, mîna îi căzu de pe a lui și se întoarse spre el:

- N-am știut, spuse ea.

Phillip ridică din umeri.

- Nu contează. Vrei să-i vezi portretul?

- Da, spuse ea, dîndu-și seama că într-adevăr vroia să o vadă pe Marina. Fuseseră verișoare, deși îndepărtate și trecuseră ani buni de cînd nu se mai vizitaseră. Eloise își amintea de părul ei negru și ochii luminoși - albaștri, probabil - dar asta era tot. Fuseseră de aceeași vîrstă și de aceea, la întîlnirile de familie erau lăsate împreună, dar Eloise nu-și amintea să fi avut multe în comun. Chiar și cînd erau doar puțin mai mari decît Oliver și Amanda, diferențele dintre ele erau clare. Eloise fusese un copil plin de viață, se cățara în copaci, își dădea drumul în jos pe balustrada scării, urmîndu-și întotdeauna frații mai mari, implorîndu-i să o lase să ia parte la tot ce făceau ei.

Marina era mai liniștită, aproape contemplativă, i loise își amintea cum o trăgea de mână, încercînd în o scoată afară la joacă. Dar Marina nu vroia decît «fi stea cu o carte în mână.

Eloise însă se uita la numărul paginii și putea jura în Marina nu trecea niciodată de pagina cu numărul treizeci și doi.

Era ciudat că își amintea acest lucru, dar la vîrsta ni de nouă ani i se părea uluitor - de ce ar prefera în Ineva să stea în casă, cu o carte în mână, pe care nici măcar nu o citea, cînd afară strălucia soarele? Își petrecuse restul vizitei șoptind cu sora ei Francesca, încercînd să înțeleagă ce făcea Marina cu cartea aceea?

- Ți-o amintești? o întrebă Phillip.

- Puțin, spuse Eloise, întrebîndu-se de ce nu vroia să-i împărtășească lui Phillip această amintire. Oricum, era adevărată. Aceasta era tot ce-și amintea ea despre Marina - acea săptămîină de aprilie, de acum mai bine de douăzeci de ani, șușotind cu Francesca, în timp ce Marina se uita în carte.

Eloise îl lăsă pe Phillip să o conducă la portretul Marinei. Fusese pictată șezînd, cu fustele de un roșu întunecat aranjate artistic în jurul ei. O versiune mai tinăra a Amandei ședea în poala ei iar Oliver stătea alături, într-una din acele poze pe care băieții trebuiau să și le ia - serioși și rigizi, ca și cum ar fi fost niște adulți în miniatură.

- A fost frumoasă, spuse Eloise.

Phillip se uită doar la imaginea soției lui moarte, apoi se întoarse cu greu, ca și cum asta i-ar fi cerut un efort de voință și plecă mai departe.

O iubise oare? O mai iubea încă?

Marina ar fi trebuit să fie mireasa fratelui său; toiul părea să sugereze că Phillip îi fusese dat ei din greșeală.

Dar asta nu a însemnat că nu a iubit-o. Poate că fusese îndrăgostit în secret de ea, în timp ce ea era logodită cu fratele ei. Sau poate că se îndrăgostise de ea după căsătorie.

Eloise se uită pe furiș la profilul lui. Văzuse emoții pe chipul lui în timp ce se uita la portretul Marinei. Nu era sigură ce simțise el pentru Marina, dar în mod clar, mai exista încă ceva. În fond, nu trecuse decît un an. Poate că un an însemnă perioada de doliu oficial, dar nu era suficient ca să poți uita persoana iubită.

Apoi el se întoarse. Ochii iui se loviră de ai ei și Eloise își dădu seama că se uita fix la el, fascinată de planurile chipului său. Buzele i se deschiseră a surpriză și vru să-și întoarcă privirea în altă parte, dar nu reuși. Stătea doar acolo, transpusă, fără suflu, în timp ce o căldură ciudată îi străbătea pielea.

Se afla la cel puțin trei metri de el, dar avea senzația că se atingeau.

- Eloise? șopti el sau cei puțin așa i se păruse ei. Mai mult îi văzuse buzele formînd cuvîntul decît îi auzi vocea.

Dar nu știu cum, momentul dispăru. Poate că a fost șoapta lui sau zgomotul vîntului, afară. Oricum, Eloise reuși în sfîrșit să se miște - să gîndească - și se întoarse repede înapoi la portretul Marinei, fixîndu-și privirea asupra chipului senin al verișoarei ei moarte.

- Copiii trebuie să îi simtă lipsa. Eloise era dornică să spună ceva, orice, doar ca să reia conversația - și să-și recapete calmul.

O clipă, Phillip nu spuse nimic. Apoi, într-un târziu:

- Da, îi simt *de mult* lipsa.

Eloisei i se păru o formulare ciudată.

- Știu ce simt ei. Eram destul de mică, la moartea tatălui meu.

Phillip se uită la ea.

- Nu am știut.

Eloise ridică din umeri.

- Nu este un lucru despre care să vorbesc.

Oricum, a fost de mult.

Phillip se întoarse înapoi la ea, cu pași lenți și metodici.

- Ți-a trebuit foarte mult ca să te obișnuiești?

- Nu cred că este ceva cu care să te poți obișnui.

Complet, vreau să spun. Dar nu, nu mă gândesc la el în fiecare zi, dacă asta este ce vrei să știi.

Eloise se întoarse de la portretul Marinei; se concentrase prea mult asupra lui și începea să se simtă în mod ciudat, insistentă.

- Cred că mai greu a fost pentru frații mei mai mari. Lui Anthony - el este cel mai mare și era deja adolescent când s-a întâmplat totul - lui i-a fost cel mai greu. Fuseseră foarte apropiați. Și mamei, desigur. Părinții mei s-au iubit foarte mult, spuse Eloise uitându-se la el.

- Cum a primit mama ta dispariția lui?

- La început a plîns foarte mult. Sînt sigură că noi nu trebuia să știm. Întotdeauna plîngea noaptea, la ea în cameră, după ce credea că am adormit cu toții.

Dar îi era cumplit de dor de el și nu avea cum să-i fie Ușor, cu șapte copii.

- Înțelesesem că erați opt.

- Hyacinth nu se născuse încă. Cred că mama era în opt luni, când s-a întâmplat.

„Dumnezeule Mare,” crezu Eloise că-l auzise pe Phillip spunând.

Dumnezeule Mare era cuvântul potrivit. Eloise nu înțelegea cum reușise mama ei să se descurce.

- A fost ceva neașteptat. A fost înțepat de o albină.

O albină. Îți poți imagina asta? A fost înțepat de o albină și - nu, nu este cazul să te măi plictisesc cu toate detaliile. Haide să plecăm de aici, spuse ea repede. Oricum, este prea întuneric ca să vedem ca lumea portretele.

Era o minciună, desigur. *Era* prea întuneric, dar puțin îi păsa Eloisei de asta. Întotdeauna când vorbea despre tatăl ei se simțea ciudat și efectiv nu mai suporta să stea acolo, înconjurată de portretele atîtor oameni morți.

- Mi-ar face plăcere să-ți văd sera, spuse ea.

- Acum?

Privită în felul acesta, da, cererea ei părea ciudată.

- Mîine, atunci, pe lumină, spuse ea.

Buzele lui se curbară într-o idee de zîmbet.

- Putem merge și acum.

- Dar nu o să reușim să vedem nimic.

- Nu o să reușim să vedem totul, o corectă el. Dar afară este lună și putem lua un felinar.

Eloise se uită îndoită pe fereastră.

- Este frig.

- Îți poți lua un pardesiu. Phillip se aplecă spre ea, cu un zîmbet malițios în priviri. Doar nu ți-e frică, nu?

- Firește că nu! ripostă ea conștientă că el o
imbiționa, dar se lăsă atrasă în plasă.

Phillip își ridică provocator o sprânceană.

- Trebuie să te anunț că nu există femeie mai
puțin lașă ca mine.

- Sînt sigur de asta, spuse el încet.

- Acum începi să fii ocrotitor.

Philip chicoti doar.

- Foarte bine. Condu-mă, spuse ea.

- Ce cald este! exclamă Eloise cînd Philip închise
ușa serei în urma ei.

- De obicei este mai cald ca acum. Sticla permite
soarelui să încâlzească aerul, dar cu excepția dimi-
neții de azi, în ultimele zile a fost foarte înnorat.

Phillip își vizita adesea sera, însoțit de un felinar,
în nopțile în care nu putea dormi. Sau, înainte de a fi
devenit văduv, ca să se țină ocupat, să nu se gîn-
dească să o vizitez pe Marina în dormitorul ei.

Dar nu rugase niciodată pe nimeni să-l însoțească
în întuneric; chiar și în timpul zilei, lucra mai mult
singur. Acum, vedea prin ochii Eloisei - magia, felul
în care lumina perlată a lunii arunca umbre peste
frunze și petale. În timpul zilei, o plimbare prin seră
nu era cu mult diferită de o plimbare prin orice
regiune împădurită din Anglia, cu excepția ferigilor
ciudate, rare, sau a florilor exotice importate.

Dar acum, cu mantia nopții jucîndu-le feste ochilor,
era ca și cum s-ar fi aflat într-o junglă ascunsă,
secretă, cu magicul și surprizele pîndind la fiecare
colț.

- Ce ai aici? întrebă Eloise uitându-se în jos la opt ghivece mici din lut, aranjate în linie, pe o masă de lucru.

Phillip veni în dreptul ei, absurd încântat că ea părea sincer curioasă. Majoritatea oamenilor simulau doar interesul sau nici măcar nu se prefăceau și se îndepărtau repede.

- Este un experiment la care lucrez. Cu mazăre, spuse el.

- Mazărea de mâncat?

- Da. Încerc să cultiv un sortiment care să crească mai mare, în păstaie.

Eloise se uita în jos la ghivece./Nimic nu încolțise încă; el plantase semințele abia acum o săptămână.

- Ce ciudat. Nu știam că cineva ar putea face așa ceva, spuse ea în șoaptă.

- Nici eu nu știu dacă poate cineva face asta, recunosc el. Eu încerc de un an.

- Fără succes? Cît de frustrant trebuie să fie.

- Am avut ceva succes, dar nu cît aș fi vrut, recunosc el.

- Într-un an am încercat să cresc trandafiri. Toți mi-au murit, spuse ea.

- Trandafii sînt mai dificili decît își închipuie mulți, spuse el.

Buzele Eloisei schițară un zîmbet vag.

- Am observat că ai din abundență, foarte mulți.

- Am un grădinar.

- Un botanist cu un grădinar?

Phillip mai auzise de multe ori întrebarea asta.

- Nu este o mare diferență față de o modistă care are o cusătoreasă.

Eloise se gîndi o clipă la asta, apoi se plimbă mai departe prin seră, oprindu-se să se uite la diferite plante și certîndu-l că nu se ținea după ea cu lelinarui.

- Ești cam autoritară în seara asta, spuse el.

Ea se întoarse, îi surprinse zîmbetul - mă rog, o Jumătate de zîmbet - și îi oferi și ea un zîmbet șmecheros.

- Eu aș zice mai degrabă energică.

- Adică o femeie energică, da?

- Mă surprinde că nu ai dedus asta din scrisorile mele.

- De ce crezi că te-am invitat? contracară el.

- Vrei pe cineva care să-ți conducă viața? întrebă ea peste umăr, în timp ce se îndepărta flirtînd de el.

El vroia pe cineva care să-i conducă copiii, dar nu i se părea momentul potrivit să vorbească despre asta. Nu cînd se uita la el ca și cum...

Ca și cum ar fi vrut să o sărute.

Phillip se apropiase deja cu doi pași vicleni de ea, înainte de a-și da seama ce făcea.

- Ce este asta? întrebă ea arătînd spre ceva.

- O plantă.

- Știu că este o plantă... spuse ea rîzînd. Dar cînd își ridică privirea, surprinse acea strălucire în ochii lui și se opri.

- Pot să te sărut? o întrebă el. Probabil că s-ar fi oprit dacă ea i-ar fi spus nu, dar nici nu-i lăsă prea multe șanse, micșorînd distanța dintre ei înainte ca ea să-i poată răspunde.

- Pot? repetă el atît de aproape încît cuvintele lui fură rostite pe buzele ei.

Ea înclină din cap, o mișcare minusculă dar sigură și Phillip își perie gura de a ei, blînd, delicat, așa cum probabil trebuie să săruți femeia cu care ar fi posibil să se căsătorești.

Dar apoi mîinile ei se petrecură peste ceafa lui și Dumnezeule, acum vroia mai mult.

Mult mai mult.

O sărută mai apăsător, ignorînd oftatul ei de surpriză cînd îi depărtă buzele cu limba lui. Dar nici asta nu era ce-și dorea el. El își dorea să o simtă, să-i simtă căldura, vitalitatea, pe toată lungimea trupului său, în jurul lui, prin el, infuzîndu-l.

Își plimbă mîinile pe ea, oprindu-se cu una pe partea de sus a spinării ei, în timp ce cu cealaltă îi găsea curba îmbătătoare a șalelor. O lipi de el, cu putere, nepăsîndu-i că ea îi va simți dovada dorinței. Trecuse atîta timp. Atît afurisit de mult timp iar ea era atît de moale și de dulce în brațele lui.

O dorea.

O dorea toată, dar chiar și mintea lui amețită de dorință știa că era un lucru imposibil în seara aceasta și atunci se hotărî să se mulțumească cu tot ce putea avea acum, adică măcar să o simtă, să savureze senzația ei în brațele lui, căldura ei plimbîndu-se pe toată lungimea trupului.

Iar ea îi răspundea. La început ezitant, ca și cum nu ar fi fost sigură ce anume făcea, dar apoi cu ardoare crescîndă, scoțînd mici sunete inocente, seducătoare, din fundul gîtului.

Care îl înnebuneau. *Ea* îl înnebunea.

- Eloise, Eloise, șoptea el cu vocea răgușită și aspră, de dorință. Își afundă o mîină în părul ei, trăgînd de el pînă cînd o șuviță groasă, de culoarea

alunii, se desprinsese și formă în căderea ei o buclă seducătoare. Buzele i se mișcă spre gâtul ei, ținându-i pielea, exultând când ea se dădu pe spate, ușurându-i accesul. Apoi, exact când el începuse să se scufunde, genunchii săi se îndoaie și buzele săi se plimbe de-a lungul claviculei, ea se smulse din îmbrățișare.

- Îmi pare rău, izbucni ea, ducându-și iute mâinile spre decolteul rochiei, deși totul era la locul lui.

- Mie nu, spuse el direct.

Ochii ei se făcură mari la atîta nepăsare din partea lui. Lui nu-i păsa. El nu fusese niciodată un mare artist al cuvintelor și poate că cel mai bine pentru ea ar fi să învețe asta acum, cît mai aveau timp.

Dar apoi ea îl surprinse.

- A fost un fel de a spune, declară Eloise.

- Poftim?

- Am spus că îmi pare rău. De fapt, nu îmi pare. A fost un fel de a spune.

Părea remarcabil de sigură pe ea, aproape ca o învățătoare la ore, pentru o femeie care tocmai fusese zdravăn sărutată.

- Oamenii spun mereu astfel de lucruri doar ca să umple tăcerea, continuă ea.

Phillip începea să-și dea seama că nu era genul de femeie căreia îi plăcea tăcerea.

- Este ca atunci când cineva...

O sărută din nou.

- Sir Phillip!

- Uneori, spuse el cu un zîmbet satisfăcut, tăcerea este un lucru bun.

Eloise tăcu.

- Vrei să spui că vorbesc prea mult?

El ridică din umeri, pentru că se distra la nebunie tachinînd-o.

- Țin să te informez că am fost *mult* mai tăcută aici decît sînt acasă.

- Asta este dificil de imaginat.

- Sir Phillip!

- Șșt, făcu el, întinzîndu-se și luîndu-i mîna, ținînd-o mai ferm cînd ea dădu să se smulgă.

- Avem nevoie de puțină gălăgie pe aici.

Eloise se trezi a doua zi de dimineață ca și cum ar fi fost în continuare învăluită într-un vis. Nu se așteptase ca el să o sărute.

Și nu se așteptase să-i placă atît de mult.

Decise să coboare la micul dejun. Nu știa dacă Sir Phillip era sau nu acolo. Obișnuia să se scoale devreme? Sau îi plăcea să stea în pat pînă la amiază? I se părea o prostie că nu știa aceste lucruri despre el, de vreme ce se gîndea serios să se mărite cu el.

Iar dacă se afla acolo, așteptînd-o deasupra unei farfurii cu ouă moi, ce i-ar putea spune? Ce îi poți spune unui bărbat după ce acesta și-a vîrît limba în urechea ta?

N-avea importanță că fusese o limbă cît se poate de plăcută. Rămînea totuși un lucru extrem de scandalos.

Dacă, văzîndu-l, nu putea îngăima decît un banal „Bună-dimineața?” Precis că el va găsi amuzant acest lucru, după ce aseară o tachinase în legătură cu locvacitatea ei.

Acest lucru aproape că o făcu să rîdă. Ea, care putea purta o conversație despre nimic în particular,

300 i, «oa ce făcea frecvent, nu era sigură ce îi va spune
lui Sir Phillip Crane cînd se va vedea prima oară
nu el.

Sigur, o sărutase. Asta schimbase totul.

Traversînd camera, verifică să vadă dacă ușa era perfect închisă, înainte de a o deschide. Nu credea că Oliver și Amanda ar repeta aceeași farsă, dar nu știe niciodată. Nu se bucura în mod special la dîndul unei alte băi de făină. Sau de ceva mai rău. După incidentul cu peștele, se gîhdeau probabil la ceva mai aproape de ideea de lichid. Ceva lichid și urît mirositor.

Zîbindu-și încet în sine, ieși afară și făcu dreapta, spre scară. Ziua părea plină de promisiuni; soarele efectiv străpunsese norii în dimineața aceasta, cînd se uitase afară pe fereastră și...

Ah!

Strigătul îi ieșise singur din gîtlej cînd plonjă înainte, cu piciorul prins de ceva ce fusese întins de-a curmezișul holului. Nu avu nici măcar șansa să-și recapete echilibrul; mergea repede, așa cum îi era obiceiul și cînd a căzut, a căzut greu.

Și nu a avut nici măcar timpul să-și folosească mîinile ca să frîneze căderea.

Lacrimile îi ardeau ochii. Obrazul ei - Dumnezeu Mare, își simțea obrazul ca în flăcări. Laterală lui. Nu reușise decît să-și întoarcă fața într-o parte, înainte de a cădea.

Mormăi ceva incoerent, genul de sunete pe care le scoate cineva cînd durerea este atît de mare încît nu o mai poate ține în el. Și așteptă să-i mai treacă puțin durerea, spunîndu-și că va fi probabil doar ca atunci cînd te lovești cu degetul mare de la picior într-o

piatră. Îți pulsează necruțător cîteva secunde și apoi, odată ce trece momentul de surpriză, devine doar o simplă durere surdă.

Dar durerea continua să ardă. În obraz, în laterală capului, în genunchi, pe coapsă.

Se simțea ca bătută.

Încet, cu efort, se chinui să se ridice în mîini și în genunchi, apoi într-o poziție șezîndă. Își permise sfi se rezeme de perete și-și ridică mîna să și-o ducă lici obraz, inspirînd adînc pe nas, ca să-și aline durerea.

- Eloise!

Phillip. Nu se obosi să-și ridice privirea, nu vroia să se miște din poziția ei adunată.

- Eloise, Dumnezeu, spuse el sărind ultimele trei trepte și venind repede lîngă ea.

- Ce s-a întîmplat?

- Am căzut. Nu vroia să scîncească, dar asta era.

Cu o tandrețe care părea deplasată pentru un om de dimensiunile lui, îi luă mîna și i-o îndepărtă de obraz.

Următoarele cuvinte pe care le pronunță nu erau cuvinte care să fi fost des pronunțate în prezența Eloisei.

- Ai nevoie de o bucată de carne aici, spuse el.

Eloise uită la el cu ochii în lacrimi.

- Sînt vînată?

Phillip confirmă din cap, furios.

- S-ar putea să ai un ochi vînat. Dar este prea devreme să știm..

Eloise încercă să zîmbească, întrebîndu-se de ce sunetul vocii lui o făcea să plîngă și mai tare. Își aminti cînd era mică și căzuse dintr-un pom. Își scrîntise glezna rău de tot dar reușise să nu plîngă

plini cînd ajunsese înapoi acasă. O singură privire a (tîflinei ei o făcuse să plîngă în hohote.

Phillip îi atinse ușor genunchiul și fața i se strîmbă i liuj ea tresări.

t - O să fiu bine, îl asigură ea. Și așa o să fie. În i iinva zile.

- Ce s-a întîmplat?

Sigur că știa exact ce se întîmplase. Ceva fusese ifillns de-a curmezișul holului, ceva de care ea să se împiedice și să cadă. Nu era nevoie de prea multă Inteligență ca să ghicești cine făcuse asta.

Dar Eloise nu vroia să le facă probleme copiilor. Oul puțin nu genul de probleme pe care le vor avea do îndată ce Sir Phillip va da de ei. Nu credea că ei intenționaseră să-i pricinuiască atît de mult rău.

Dar Phillip depistase deja firul lung, subțire, bine întins de-a curmezișul holului, legat de picioarele celor două mese bare fuseseră împinse aproape una de alta.

Eloise îl privi îngenunchind, pipăind sîrma și învîr-tind-o pe degete. Se uită în sus la ea, nu cu ochi întrebători ci mai curînd cu o tristă confirmare a faptului.

- Nu am văzut-o, spuse ea, deși lucrul acesta era cît se poate de evident.

Phillip nu își lua ochii de la ea, dar degetele lui continuau să răsucescă de sîrmă, pînă cînd aceasta se tensionă și plezni.

Eloise își înghiți respirația. Era ceva aproape teri-fiant în momentul respectiv. Phillip nu părea conștient că rupsesse sîrma, nu era conștient de forța lui.

Sau de forța furiei lui.

- Sir Phillip, șopti ea, dar el nu o auzi.

- Oliver! Amanda! tună el.

- Sînt convinsă că nu au vrut să-mi facă mu-
începu Eloise, nesigură de ce le lua apărara<t

O răniseră, da, dar avea sentimentul că pedeapsa <>i
ar fi considerabil mai puțin dureroasă decît orice ai li
venit de la tatăl lor.

- Nu-mi pasă ce-au vrut, izbucni Phillip. Privește
cît de aproape de scară ai aterizat. Dacă ai fi căzui
pe scară?

Eloise se uită la scară. Era foarte aproape, dar nu
destul pentru ca ea să se rostogolească.

- Nu cred că ...

- Trebuie să răspundă pentru asta, spuse el cu
vocea ucigător de înceată și tremurînd de furie.

- O să fiu bine, spuse Eloise. Deja durerea ascțita
începea să facă loc uneia mai puțin intensă. Dar o
durea în continuare, suficient ca atunci cînd Sir Phillip
o ridică în brațe, să scoată un strigăt ușor.

Și furia lui crescui.

- Te duc în pat, spuse el cu voce aspră și cate-
gorică și Eloise nu-l contrazise.

Pe scară apăru o fată în casă, care oftă cînd văzu
vînătaia tot mai neagră de pe fața Eloisei.

- Adu-mi ceva pentru asta, îi ordonă Sir Phillip. O
bucată de carne. Orice.

Fata înclină din cap și plecă în fugă, în timp ce
Phillip o ducea pe Eloise în camera ei.

- Te-ai mai lovit și în altă parte? o întrebă el.

- La coapsă și la cot, recunoscui Eloise în timp ce
el o așeza pe pat.

Phillip dădu din cap, furios.

- Crezi că ți-ai rupt ceva?

- Nu! Nu, strigă ea.

– Oricum, trebuie să văd, spuse el ignorându-i
pMtin-tele în timp ce îi examina ușor brațul.

– Bir Phillip, eu...

– Copiii mei au fost gata să te omoare, spuse el
Mi.t urmă de umor în ochi. Cred c-ar trebui să renunți

In țicest sir.

Î loise înghiți în timp ce-! urmărea traversînd ca-
m«m spre ușă, cu pași mari și puternici.

– Adu-mi imediat gemenii, îi spuse el probabil unui
Vr.lot care se afla afară pe hol. Eloise nu-și putea
iiti.igina că gemenii nu-l auziseră strigîndu-i mai
>li'vreme, dar nici nu-i putea blama pentru încercarea
lui de a amîna ziua judecătii.

– Phillip, spuse ea încercînd să-l aducă înapoi în
mmeră, lasă-i pe mîna mea. Eu am fost partea
vfitâmată și...

– Sînt copiii mei și eu îi pedepsesc. Dumnezeu
mi-e martor că trebuia s-o fac de mult, spuse el cu
voce aspră.

Eloise îl privea cu groază sporită. Phillip aproape
câ tremura de furie și Eloise se îndoia că ar fi fost
indicat din partea lui să-i pedepsească acum.

– Te-au rănit. Este inacceptabil așa ceva.

- O să-mi treacă, îl asigură ea din nou. În cîteva
zile nici măcar nu o să...

- Nu asta e ideea, spuse el tăios. Dacă aș fi...

Se opri, încercînd din nou:

- Dacă n-aș fi... Se opri din nou și se sprijini de
perete, cu capul pe spate și cu ochii cercetînd tavanul -
pentru ce, Eloise nu își dădea seama. Pentru răs-
punsuri, probabil. Ca și cum ai putea găsi răspun-
surile prin simpla ridicare în sus a privirii.

Phillip se întoarse, se uită la ea cu ochi plini de furie și Eloise văzu ceva pe chipul lui, ceva ce nu se așteptase să găsească acolo.

Toată furia din vocea lui, din tremurul trupului, nu era îndreptată împotriva copiilor. Nu chiar și în mod categoric, nu numai.

Expresia de pe chipul lui, pustiul din ochii lui - trăda detestarea de sine.

El nu îi acuza pe copii.

El se acuza pe sine.

CAPITOLUL 6

...Nu ar fi trebuit să-l lași să te sărute. Cine știe ce libertăți și-ar permite data viitoare cînd vă veți vedea? Dar ce s-a făcut, s-a făcut, zic eu, așa că nu-mi mai rămîne să te întreb decît: Ți-a plăcut?

- *din scrisoarea Eloisei Bridgerton către sora ei Francesca, strecurată pe sub ușa camerei acesteia în seara în care Francesca i-a cunoscut pe Contele de Kilmartin, cu care se va mărita peste două luni.*

Cînd copiii intrară în cameră, pe jumătate tîrîți și pe jumătate împinși de doica lor, Phillip se forță să rămîină locului, lipit de perete, temîndu-se că dacă s-ar fi apropiat de ei, i-ar fi snopit în bătaie.

Și mai ales de teamă că atunci cînd va fi terminat, nu ar fi avut nici cea mai mică remușcare.

Așa că își încrucișă doar brațele, uitîndu-se la ei, lăsîndu-i să se chircească sub căldura furiei lui, în timp ce încerca să-și imagineze ce naiba le putea spune.

În sfîrșit vorbi Oliver, cu voce tremurîndă.

- Tată?

Phillip spuse singurul lucru care-i trecu prin mînto, singurul lucru care părea să conteze.

- O vedeți pe domnișoara Brigerton?

Copiii dădură din cap, fără să se uite efectiv la ea. Cel puțin nu la fața ei, care începea să se învînd țească în jurul ochiului.

- Observați ceva în neregulă la ea?

Copiii nu spuseră nimic, forțînd tăcerea, pînă cînd în ușa apăru o subretă, cu un „Sir?”

Phillip dădu scurt din cap spre ea, apoi se apropia ca să-i ia bucata de carne pe care fata o aduseso pentru ochiul Eloisei.

- Vă e foame? se adresă el aspru copiilor. Cum aceștia nu răspunseră, vorbi tot el;

- Bine. Pentru că, din păcate, nici unul dintre noi nu va mânca astăzi carnea asta, da?

Phillip traversă camera spre pat, apoi se așeza ușor pe marginea acestuia, lîngă Eloise.

- Uite aici, spuse el cu o voce încă răgușită de furie. Respingîndu-i eforturile de a-l ajuta, puse carnea pe ochiul ei, apoi puse deasupra un ștergar, pentru ca ea să nu-și murdărească mîinile în timp ce o ținea.

Cînd termină, se duse înapoi la copiii ghemuiți de frică și se opri în fața lor, cu mîinile încrucișate... Și așteptă.

- Uitați-vă la mine, le porunci el cînd nici unul dintre ei nu-și ridică privirea din podea.

Cînd o făcură, văzu groază în ochii lor și asta îi făcu rău, dar nu știa cum altfel ar fi trebuit să acționeze.-

- Nu am vrut să o rănim, șopti Amanda.

- Ah, nu ați vrut? izbucni el cu furie palpabilă. Vocea lui era ca gheața, dar fața îi trăda clar furia, Incit pînă și Eloise se făcu mică în pat.

- Nu v-ați gîndit că s-ar putea lovi cînd se va împiedica de sîrmă? continuă Phillip, sarcasmul confîindu-i un aer stăpînit, care era și mai înfricoșător. Sau poate că da, v-ați gîndit corect crezînd că sîrma în sine nu o va răni cînd se va împiedica de ea dar nu vi s-a întîmplat să vă gîndiți că se va răni în căzătură?

Copiii nu spuseră nimic.

Phillip se uită la Eloise care-și luase carnea de pe lată și-și pipăia pometele. Vînația de sub ochiul ei părea să se înrăutățească tot mai mult.

Copiii trebuiau să știe că nu puteau continua așa. Trebuiau să învețe să-i trateze pe oameni cu mai mult respect. Trebuiau să învețe ...

Phillip înjură în barbă. Trebuiau să învețe *ceva*.

Făcu un semn brusc cu capul spre ușă.

- O să veniți cu mine.

leși în hol, se întoarse spre ei și spuse aspru:

- Acum.

Și în timp ce-i scotea din cameră, se ruga să se poată controla.

Eloise încercă să nu asculte, dar nu se putu stăpîni să nu își ciulească urechile. Nu știa unde dusesse Phillip copiii - poate în camera alăturată, poate în camera lor, poate afară. Dar un lucru era sigur. Urmau să fie pedepsiți.

Și în timp ce își spunea că *trebuiau* pedepsiți - ceea ce făcuseră era de nescuzat și în mod clar erau

suficient de mari ca să-și dea seama - totuși, în mod ciudat era îngrijorată pentru ei. Păreau terifiați când au plecat cu Phillip și îi reveni în minte întrebarea aceea de ieri a lui Oliver, „O să ne bați?”

Se făcuse mic întrebând asta, ca și cum s-ar fi așteptat să fie bătut.

În mod sigur Sir Phillip nu... Nu, era imposibil așa ceva, își spuse Eloise. Una era să-ți pedepsești copiii pentru o chestie ca asta și alta era să-i altoiești în mod obișnuit.

Nu putea judeca atât de greșit o persoană. Cu o seară înainte îl lăsase să o sărute, ba chiar îi întorsese sărutul. Precis ar fi simțit că ceva nu era în regulă, ar fi simțit o cruzime interioară, dacă Phillip ar fi fost genul de om care-și bate copiii.

În sfârșit, după ceea ce păruse a fi o eternitate, Oliver și Amanda intrară în cameră, sobri și cu ochii roșii, urmași de un Phillip cu fața furioasă, al cărui rol în urma lor era clar acela de a-i face să avanseze, e drept, în ritm de melc.

Copiii veniră la marginea patului ei și Eloise își întoarse capul, ca să-i privească. Nu putea vedea cu ochiul stîng acoperit de bucata de carne și firește că tocmai aceasta fusese partea aleasă de copii.

- Ne pare rău, domnișoară Bridgerton, mormăiră ei.

- Mai tare, veni directiva aspră a tatălui lor.

- Ne pare rău.

Eloise înclină ușor din cap.

- Nu se va mai repeta, adăugă Amanda.

- Asta este o ușurare să aflu, spuse Eloise.

Phillip își dresе glasul.

- Tata spune că trebuie să ne împăcăm cu tine, «puse Oliver.

- Ăă... Eloise nu era chiar sigură cum înțelegeau #l na facă asta.

- Îți plac dulciurile? întrebă brusc Amanda.

Eloise se uită la ea, clipind derutată cu ochiul bun.

- Dulciurile?

Bărbia Amandei se scutură în sus și în jos.

- Păi, da, cred că da. Cui nu-i plac.

- Am o cutie cu dropsuri de lămâie. Le păstrez de luni de zile. Ți le dau ție.

Eloise își înghiți nodul din gât în timp ce privea expresia torturată a Amandei. Ceva nu era bine cu d'opiii aceștia. Sau dacă nu cu ei, atunci pentru ei. Ceva nu era cum trebuia, în viețile lor. Cu atîția nepoți iși nepoate, Eloise văzuse destui copii fericiți ca să știe asta.

- E în regulă, Amanda. Îți poți păstra dropsurile cu lămâie.

- Dar trebuie să-ți dăm ceva, spuse Amanda aruncînd o privire plină de teamă spre tatăl ei.

Eloise era pe cale să-i spună că nu era nevoie de asta, dar apoi, privind chipul Amandei, își dădu seama că era. în parte, desigur, pentru că Sir Phillip insistase în mod evident asupra acestui lucru iar Eloise nu avea de gînd să-i submineze autoritatea, spunînd altceva. Dar și pentru că gemenii aveau nevoie să înțeleagă necesitatea de a se îndrepta.

- Foarte bine, spuse Eloise. Puteți atunci să-mi acordați o după-amiază.

- O după-amiază?

- Da. Cum mă voi simți mai bine, tu și cu fratele tău îmi veți oferi o după-amiază. Sînt multe aici în

Romney Hali cu care nu m-am familiarizat și îmi închipui că voi doi cunoașteți fiecare colțișor din casa și din împrejurimi. Puteți face un tur cu mine. Cu condiția, firește, adăugă ea pentru că ținea la sănătatea ei și la starea ei de bine, să îmi promiteți că nu vor mai exista farse.

- Nici una, spuse Amanda repede, cu sinceritate. Promit.

- Oliver, mîrîi Phillip, cînd fiul lui nu se grăbi să vorbească.

- Nu vor exista farse în după-ami^aza aceea.

Phillip traversă încăperea și-și înșfacă fiul de guler.

- Niciodată! spuse Oliver cu o voce strangulată. Promit! O vom lăsa complet singură pe domnișoara Bridgerton.

- Nu complet, sper, spuse Eloise uitîndu-se în sus la Phillip. în fond, chiar îmi datorăți o după-amiază, încheie Eloise.

Amanda îi oferi o încercare de zîmbet, dar încrunțarea de pe chipul lui Oliver rămase ferm pe loc.

- Acum puteți pleca, spuse Phillip și copiii o zbughiră prin ușa deschisă.

Cei doi adulți rămaseră tăcuți un minut bun după plecarea lor, uitîndu-se amîndoi la ușa cu un aer îngrijorat. Eloise se simțea epuizată și apăsată. Ca și cum s-ar fi pomenit aruncată într-o situație pe care nu o înțelegea.

Aproape că îi scăpă de pe buze un rîs nervos. Ce îi trecea prin cap? *Sigur* că se pomenise aruncată într-o situație pe care nu o înțelegea și se mințea singură dacă își imagina că știa ce să facă.

Phillip veni spre pat, dar cînd ajunse aici, se opri țepăn.

- Cum te simți? o întrebă el pe Eloise.

- Dacă nu iau chiar acum carnea asta de pe mine cred că o să mi se facă rău, spuse ea cu sinceritate.

Phillip luă tava pe care fusese adusă carnea și i-o întinse. Eloise puse bucata de carne pe ea, itlrimbându-se la zgomotul pe care-l făcu căzînd pe Invă.

- Cred c-aș vrea să mă spăl pe față. Mirosul este insuportabil.

Phillip încuviință din cap.

- Lasă-mă mai întâi să mă uit la ochiul tău.

- Ai chiar așa de multă experiență în chestiile jistea? întrebă ea uitîndu-se în tavan cînd el îi ceru Bă se uite în sus.

- Oarecum.

Phillip o apăsă ușor cu degetul mare pe pometul obrazului.

- Arată bine.

- Oarecum?

- Am făcut box, la universitate.

- Erai bun?

Phillip îi întoarse capul într-o parte.

- Destul de bun.

- Ce înseamnă asta?

- Închide ochiul.

- Ce înseamnă asta? insistă ea.

- Nu închizi ochiul.

Se supuse, închizîndu-i pe amîndoi, pentru că de cîte ori clipea doar cu un singur ochi, ajungea să-l strîngă mult prea tare.

- Ce înseamnă asta?

Nu-l putea vedea dar îl simți oprindu-se.

- Ți-a spus cineva vreodată că poți fi foarte încăpățînată?

- Tot timpul. Este singurul meu defect.

Îl auzi rîzînd încet.

- Singurul, da?

- Singurul pe care merită să-l pomenesc.

Deschise ochii.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Efectiv am uitat ce m-ai întrebat.

Eloise deschise gura să repete întrebarea, apoi înțelese că el o tachina, așa că preferă să se încrunte, doar.

- Închide din nou ochiul. Încă n-am terminat. Cînd ea se supuse, Phillip adăugă:

- *Destul de bun* înseamnă că nu a trebuit niciodată să mă bat, dacă nu am vrut.

- Dar nu ai fost campion.

- Acum poți deschide ochiul.

Eloise și-l deschise, apoi clipi cînd constată cît de aproape era de ea.

Phillip se dădu înapoi.

- Nu am fost campion.

- De ce nu?

Phillip ridică din umeri.

- Pentru că nu m-a interesat suficient.

- Cum arată?

- Ochiul tău?

Eloise dădu din cap.

- Nu cred că se poate face ceva ca să nu se învinețească.

- Nu am știut că m-am lovit la ochi. Cînd am căzut. Am crezut că m-am lovit la obraz, spuse Eloise oftînd plină de frustrare.

- Nu trebuie să te lovești la ochi ca să îți se învinețească. Pot vedea după fața ta că ai aterizat nici - îi atinse pometul, exact în locul în care se învise, dar cu atîta blîndețe încît nu simți nici o durere - și locul ăsta este suficient de aproape pentru ca Pîngele să se întindă în zona ochiului.

Eloise zîmbi.

- Cîteva săptămîni o să arăt ca o sperietoare.

- Poate că n-o să dureze săptămîni.

-- Am frați, explică ea aruncîndu-i o privire care punea că știa ea ce vorbea. Am mai văzut ochi învinețiți. Benedict a avut unul care i s-a vindecat complet abia în două luni.

- Ce a pățit? întrebă Phillip.

-- Celălalt frate al meu, spuse ea sec.

- Nu mai spune nimic. Am avut și eu un frate.

- Niște bestii. Cu toții, mormăi ea. Dar în glasul ei ora dragoste.

- Cred că vîntăile tale nu vor dura atît de mult, spuse el ajutînd-o să se ridice în picioare, ca să se ducă la vasul cu apă.

- Dar ar putea.

Phillip încuviință din cap, apoi, după ce ea își spală mirosul de carne crudă de pe față, spuse:

- Trebuie să-ți facem rost de o însoțitoare.

Eloise îngheță.

- Chiar am uitat de asta.

Phillip lăsă să treacă cîteva secunde și spuse:

- Eu, nu.

Eloise luă un prosop și își tapotă fața.

-îmi pare rău. Este vina mea, desigur. Mi-ai scris că o să aranjezi să am o însoțitoare. În graba mea de

a părăsi Londra, efectiv am uitat că ai nevoie de timp ca să faci aranjamentele.

Phillip o urmări atent, întrebându-se dacă ea lfi dădea seama că se pierduse și că spunea acum mai mult decît ar fi vrut, poate. Era greu să-ți imaginezi oi o femeie ca Eloise - deschisă, inteligentă și extram de vorbăreață - să aibă secrete, dar își ținuse buzolo cît se poate de încheștate, cînd venise vorba de motivele venirii ei la Gloucestershire.

Îi spusese că era în căutarea unui soț, dar ol bănuia că motivele ei aveau ave^u tot atîta legătum cu ce lăsase în urma ei la Londra, pe cît aveau cu ceea ce spera să găsească aici, la țară.

Dar ea mai spusese - *în graba mea*.

De ce plecase în grabă? Ce se întîmplase acolo?

- Am luat deja legătura cu mătușă mea, spuse el ajutînd-o să se întoarcă înapoi în pat, deși ea era hotărîtă să facă asta singură.

- I-am trimis o scrisoare în dimineața sosirii tale. Dar nu cred că poate ajunge aici mai devreme de joi. Trăiește la Dorset, e drept, dar nu este genul care să plece de acasă pe nepusă masă. O să aibă nevoie de timp ca să împacheteze și toate chestiile pe care trebuie să le facă femeile.

Eloise încuviință din cap, cu o expresie serioasă.

- Sînt doar patru zile. Și tu ai aici o groază de servitori. Nu e ca și cum am fi singuri în cine știe ce cabană de vînătoare.

- Oricum, reputația ta ar fi serios compromisă dacă lumea ar afla de vizita ta.

Eloise expiră prelung, apoi ridică din umeri într-un gest de fatalitate.

- Da, dar tot nu prea mai am ce face acum - și iuita cu mîna spre ochiul ei. Dacă m-aș întoarce, în poetul meu prezent ar cauza mai multe comentarii încît faptul că am plecat de acasă.

Phillip confirmă dînd încet din cap, dar mintea lui /bura deja în alte direcții. Există oare vreun motiv pontru care era atît de indiferentă în ceea ce privea mputația ei? Nu petrecuse el prea mult timp în iocietate, dar din experiență știa că doamnele nemaritate, indiferent de vîrstă, erau foarte preocupate de reputația lor.

Era oare posibil ca reputația Eloisei să fi fost minată înainte de a bate la ușa lui?

Și mai la obiect, îi păsa, oare?

Phillip se încruntă, neputînd încă răspunde la ultima întrebare. El știa ce vroia - nu, ce avea *nevoie* - să găsească la o soție și asta avea prea puțin de a face cu puritatea și castitatea și toate celelalte idealuri pe care se subînțelegea că trebuiau să le întruchipeze tinerele domnișoare.

El avea nevoie de cineva care putea intra în viața lui, făcîndu-i-o ușoară și lipsită de complicații. De cineva care să-i conducă gospodăria și să se ocupe de copiii lui. Fusese totodată sincer îneîntat să găsească în Eloise o femeie care să stîrnească în el atîta dorință, dar chiar dacă ar fi fost urîță ca o cot-oroanță - ei da, s-ar fi însurat bucuros cu o cot-oroanță, dacă aceasta ar fi fost practică, eficientă și bună cu copiii lui.

Dar dacă toate acestea erau adevărate, de ce îl întrista gîndul că Eloise ar fi putut avea un iubit, înainte? Nu, nu chiar trist. Nu putea pune degetul pe termenul exact care să-i definească sentimentele.

Iritat, poate, așa cum te simți iritat cînd ai o piatră în pantof, sau ai făcut o ușoară insolitație.

Era sentimentul acela că ceva nu era exact cum trebuia. Nu cumplit, nu catastrofal de greșit, doar < it nu... *așa cum trebuia*.

O privi urcîndu-se în pat și instalîndu-se sprijinim pe perne.

- Vrei să te las să te odihnești? o întrebă el.

Eloise oftă.

- Așa cred, deși nu mă simt obosită. Ca bătută, poate, dar nu obosită. Este abia ora opt dimineața.

Phillip se uită la ceasul de pe o poliță.

- Nouă.

- Opt, nouă -spuse ea îndepărtînd cu o ridicare a umerilor diferența - tot dimineață este.

Eloise se uită tînjind afară pe fereastră.

- Și în sfîrșit, nu mai plouă.

- Ai prefera să stai în grădină? o întrebă el.

- Aș prefera să mă *plimb* prin grădină, dar mă cam doare coapsa. Presupun c-ar trebui să încerc să mă odihnesc o zi.

- Poate mai mult decît o zi, spuse el aspru.

- Poate că ai dreptate, dar te pot asigura că nu o să fiu în stare.

Phillip zîmbi. Nu era genul de femeie care să prefere să-și petreacă zilele stînd cuminte în cameră, lucrînd la broderia ei sau cosînd, sau ce altceva se presupune că trebuie să facă femeile cu acul și cu ața...

O privi în timp ce se foia în pat. Nu era genul de femeie care să aleagă vreodată să stea liniștită, punct.

- Vrei să iei o carte cu tine? o întrebă el.

i »uliii Eloisei se umbriră de dezamăgire. Știa că se
ot»ifi|>(use din partea lui să o însoțească în grădină și
«nil îi era martor că o parte din el dorea asta, dar
h ••/i ii spunea că trebuia să se îndepărteze, aproape
E>H n măsură de auto-apărare. Încă se simțea pierdut,
|In|ierat de stînjedit pentru faptul că trebuise să-și
iMiiopsească gemenii. Dar se părea că o dată la
iMi .prezece zile făceau ceva pentru care trebuiau
pwdepsiți iar el nu știa ce altceva putea face. Și acest
im m îi făcea oroare.- Ura, da, ura cumplit asta, îi
v/miea să vomite de fiecare dată dar totuși, ce trebuia
«l să facă atunci cînd copiii lui se purtau atît de rău?

I ucrurile mărunte încerca să le treacă cu vederea,
ilar cînd i-au lipit de pernă părul guvernantei, în timp
în ea dormea, cum putea trece cu vederea așa
rm/al Sau cînd au spart un raft întreg cu ghivece din
loracotă, din seră? Pretinseseră că a fost un
accident, dar Phillip știa el mai bine. Iar privirea din
ochii lor, în timp ce-și proferau inocența, îi spunea că
nici măcar ei nu se gîndeau că i-ar fi putut crede.

Și astfel îi disciplina în singurul fel pe care-l știa,
deși nu-i bătea nicioată decît cu mîna goală. Dar și
atunci, nu insista prea mult. De cele mai multe ori -
aproape întotdeauna, de fapt - era atît de copleșit de
amintirea tatălui său aplicîndu-și propria metodă de
disciplinare, încît efectiv se împleticea, tremurînd și
asudînd, îngrozit de faptul că-l durea mîna de la
bătaia aplicată pe fundul lor.

Își făcea griji că era poate prea îngăduitor. Poate
că era, de vreme ce copiii nu păreau să devină mai
buni. Își spunea că trebuia să fie mai sever și odată
se dusesse chiar la grajduri și luase biciușca ...

Se cutremură amintindu-și. Se întâmplase după incidentul cu cleiul, când trebuiseră să-i taie prui domnișoarei Lockhart ca să o elibereze și el fusese*« atît de furios - atît de incredibil, de copleșitor du furios. Văzuse roșu în fața ochilor și nu vroia decît :a i pedepsească, să-i facă să se poarte ca lumea și all i învețe să devină oameni buni și înșfăcase biciul...

Dar atingere biciului îi arsese mîinile și-i dăduse drumul oripilat, îngrozit de ce-ar fi devenit el dacă l-ai fi folosit efectiv.

Copiii rămăseseră nepedepsiți toată ziua. Phillip se refugiase în sera lui, tremurînd de dezgust, urîndu-: pentru ce fusese la un pas să facă.

Și pentru ce fusese incapabil să facă.

Să-și educe copiii să devină oameni.

Nu știa cum să le fie tată. Asta era limpede. Nu știa cum și probabil că pur și simplu nu era potrivit pentru această misiune. Poate că existau oameni născuți să știe ce să spună și cum să procedeze, iar alții care efectiv nu știau ce să facă, indiferent cît de mult s-ar fi străduit.

Poate că la rîndul său ar fi avut nevoie de un tată bun, ca să știe cum să fie Sa fel.

Ori tocmai lipsa acestui exemplu îl condamnase de la naștere.

Și acum iată-l aici, încercînd să-și compenseze deficiențele prin domnișoara Eloise Bridgerton. Dacă ar reuși să le asigure o mamă bună, poate că în final nu s-ar mai simți atît de vinovat față de ei.

Dar nimic nu era vreodată atît de simplu, iar Eloise, numai într-o singură zi de cînd se afla acolo, reușise să-i răstoarne viața cu susul în jos. Niciodată nu se așteptase să o dorească, cel puțin nu cu

În mintea pe care o resimțea de fiecare dată când îi* ulnă la ea. Și când o văzuse căzută pe jos - de ce lăsa prima lui reacție a fost cea de groază?

(Izoază pentru starea ei de bine și dacă era cinsti-
tă îi ni însuși, groază că gemenii ar fi putut-o convinge
li (fol să plece.

(Când biata domnișoară Lockhart fusese lipită de
[H], prima emoție a lui a fost de furie față de copii.
Ihti cu Eloise aproape că nici nu se gândise la ei pînă
•lud nu se convinsese că nu fusese grav accidentată.

Nu intenționase să aibă sentimente față de ea, nu
i. i dorise nimic altceva decît o mamă bună pentru
i copii. Iar acum nu știa ce să facă cu sentimentele lui.

Și cu toate că o dimineață în grădină cu domni-
șoara Bridgerton suna divin, într-un fel nu-și putea
permite această plăcere.

Avea nevoie de puțin timp doar cu el însuși. Avea
novoie să se gîndească. Sau mai curînd, *nu* să se
(îmdească, de vreme ce gîndurile îl făceau furios și
confuz. Avea nevoie să-și afunde mîinile în pămînt,
să curețe niște plante și să se închidă departe de tot,
pînă când mintea lui nu va mai urla din cauza tuturor
ncestor probleme.

Avea nevoie să evadeze.

Dacă asta însemna că era laș, așa să fie.

CAPITOLUL 7

...niciodată în viața mea nu am simțit mai plictisită. Colin, trebuie să vii acasă. Este interminabil de plictisitor fără tine și nu cred că voi mai putea suporta atîta plictiseală. Te rog, întoarce-te acasă pentru că uite, am început în mod clar să repet și nimic nu poate fi mai plictisitor.

- *din scrisoarea Eioisei Bridgeton către fratele ei Colin, în cel de al cincelea ei an de la ieșirea în societate, trimisă (dar niciodată primită) în timp ce Colin călătorea în Danemarca.*

Eloise își petrecu toată ziua în grădină, întinsă pe un șezlong, cu siguranță importat din Italia pentru că din experiența ei, nici englezii și nici francezii nu știau să facă mobilier confortabil.

Nu că în mod normal și-ar fi irosit ea timpul gîndindu-se la construcția de șezlonguri și canapele, dar imobilizată în grădina de la Romney Hali, oricum nu avea la ce altceva să se gîndească.

Nu, la nimic altceva. La nimic altceva decît la șezlongul confortabil de sub ea și poate la faptul că

iii. Lillip era o bestie nemanierată, pentru că o psii.c toată ziua singură, după ce monștrii ăia mici ai iii. i căror existență, adăugă ea gândurilor sale o pittii acoladă, nu considerase niciodată necesar să o i<.numească în corespondența lui - o cadorisiseră cu un ochi vînăt,

Era o zi perfectă, cu cer albastru și o briză ușoară și Eloise nu avea efectiv nimic altceva la ce să se yindească.

Niciodată în viața ei nu se plictisise în halul ăsta.

Nu era în firea ei să stea locului și să se uite cum /hoară norii pe cer. Cînd ieșea afară, prefera să *facă* ou totul altceva - să se plimbe, să inspecteze un gard viu, orice altceva, numai să nu stea ca un buștean pe un scaun, uitîndu-se fără țintă la orizont.

Sau, dacă tot *trebuia* să stea aici, o putea măcar tace în compania cuiva. Poate că norii ar fi fost mai Interesanți dacă nu ar fi fost chiar singură, dacă ar fi lost cineva aici, căruia să-i spună, *Dumnezeule, norul jista seamănă cu un iepure, nu ți se pare?*

Dar nu, ea fusese lăsată de una singură. Sir Phillip ora în sera lui - pe care o putea vedea de unde stătea, îl putea vedea chiar și pe el, din cînd în cînd, mișeîndu-se încolo și încioace - și cu toate că îi venea să se scoale și să se ducă într-acolo, măcar pentru faptul că plantele lui erau mult mai interesante decît norii ăștia mișcători, nu vroia totuși să-i dea satisfacția că avea nevoie de el.

Nu, după ce o respinsese atît de brutal în după-amiaza asta. Dumnezeule Mare, omul ăsta evadase din compania ei. Fusese cel mai ciudat lucru. Cînd crezuse că începeau să se înțeleagă foarte bine, el se scuzase brusc, spunînd că are de lucru și fugise

efectiv afară din cameră, ca și cum ea ar fi avut cîntă
știe ce boală contagioasă. m

Odios om.

Luă cartea pe care o luase din bibliotecă și o ridică
decisă în fața ochilor. O să citească de data asta
afurisita de carte, chiar dacă asta o s-o ucidă. fl

Bineînțeles că își spusese același lucru de fiecare
dată cînd o ridicase. Dar nu reușise niciodată să ci-
tească o singură frază - un paragraf, dacă era cu ade-
vărat disciplinată - înainte ca mintea ei să nu zboară
aiurea, textul devenind neclar și, evident, necitit. 9

Și-o făcuse cu mîna ei pentru că, furioasă cum era
pe Sir Phillip, nu fusese deloc atentă în bibliotecă și
pusese mîna pe prima carte pe care o văzuse. V

- *Botanica Ferigilor?* Unde-i fusese mintea? ■

Mai rău, dacă el o s-o vadă cu cartea asta, precis
o să creadă că o alesese special, ca să învețe ceva
despre lucrurile care-l interesau pe el.

Eloise clipi surprinsă cînd constată că terminase
pagina. Nu-și amintea nici o singură propoziție, și se
întrebă dacă nu cumva ochii i se plimbaseră peste
cuvinte fără să fi citit de fapt literele.

Era caraghios. Aruncă deoparte cartea și se ridică,
făcînd cîțiva pași ca să-și testeze coapsa. Permi-
țîndu-și un zîmbet satisfăcut cînd constată că durerea
nu mai era decît un disconfort ușor, se duse pînă la
nebulia aceea de trandafiri din partea de nord și se
aplecă să miroasă bobocii. Erau încă închiși - în fond
se aflau abia la începutul sezonului - dar poate că
miroseau totuși și...

- Ce naiba faci?

Eloise reuși cu greu să nu cadă peste trandafiri,
întorcîndu-se.

| - Sir Phillip, spuse ea ca și cum n-ar fi fost evident că el era.

Sir Phillip părea iritat.

- Parcă trebuia să stai jos.

- Am stat jos.

- Parcă trebuia să stai *locului*, jos.

Eloise decise că adevărul era cea mai bună explicație.

- Mă plictisesc.

Phillip se uită la șezlongul care se afla la o oarecâtă distanță.

- Nu ți-ai luat o carte din bibliotecă?

Eloise ridică din umeri.

- Am terminat-o.

Phillip ridică o sprinceană, neîncrezător.

- Bine, dar trebuie să te așezi, spuse el furios.

- Mă simt foarte bine. Abia dacă mă mai doare, răspuse ea bătându-se ușor cu palma peste coapsă.

Phillip o privi lung, cu un aer iritat, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa ce. Probabil că plecase în grabă din seră, pentru că era murdar, cu pământ pe brațe, sub fiecare unghie și pe cămașă. Arăta de groază, cel puțin după standardele cu care se obișnuise Eloise la Londra, dar era în el ceva aproape atrăgător, ceva primitiv și primar, așa cum stătea acolo, încruntându-se la ea.

- Nu pot să lucrez dacă trebuie să-mi fac griji pentru tine, mormăi el.

- Atunci nu lucra, replică ea.

- Sînt în curs de a termina ceva, spuse el ca un copil răzgîiat.

- Atunci te însoțesc, spuse ea trecînd pe lîngă el, îndreptîndu-se spre seră. Zău, cum vroia el să-și dea

seama dacă se potriveau sau nu, fără să petreacă ceva timp împreună?

Phillip întinse mîna să o oprească, dar își aminti cîl era murdar de pămînt și spuse aspru:

- Domnișoară Bridgerton, nu poți să...

- Nu te-aș putea ajuta?

- Nu, spuse el pe un asemenea ton încît Eloise își dădu seama că nu mai putea continua pe aceeași

linie. Spuse, pe un ton răspicat, pierzîndu-și răbdarea:

- Sir Phillip, te pot întreba ceva?

Vizibil surprins de brusca ei schimbare de direcție, Phillip dădu doar din cap - o dată, scurt, așa cum fac oamenii cînd sînt enervați și pretind că dețin controlul.

- Ești același cu bărbatul de aseară?

Phillip o privi ca și cum ar fi fost lunatică.

- Poftim?

- Bărbatul cu care mi-am petrecut seara de ieri - 1 spuse ea, rezistînd cu greu dorinței de a-și încrucișa mîinile în timp ce vorbea - cel cu care am cinat, apoi am făcut turul casei și al serei, cel care efectiv a vorbit cu mine și căruia părea să-i facă plăcere compania mea, oricît de uluitor ar putea părea asta.

Phillip continuă să se uite la ea cîteva clipe, apoi mormăi:

- îmi face plăcere compania ta.

- Aunci de ce am stat singură în grădină trei ore?

- Nu au fost trei ore.

- Nu contează cît...

- Au fost patruzeci și cinci de minute, spuse el.

- Fie cum spui tu...

- Fie cum este.

- Bine, conveni ea, mai mult pentru că îl suspecta că avea dreptate, ceea ce o punea pe ea într-o

situație stînjitoare și *bine* părea să fie tot ce putea
mă spună fără să se compromită mai mult.

- Domnișoară Bridgerton, spuse Phillip și vocea lui
înțioasă îi aminti că aseară îi spusese Eloise.

Și o sărutase.

Phillip continuă tăios:

- Așa cum poate ați bănuțit, episodul de azi-di-
mineață cu copiii mei m-a lăsat într-o dispoziție cum-
plită. M-am gîndit că, cel mai bine era să te scutesc
de compania mea.

- Înțeleg, spuse ea impresionată de nuanța trufașă
din vocea lui.

- Bine.

Doar că ea era cît se poate de sigură că *înțelegea*.
Mai precis, înțelegea că el mințea. Ah, copiii lui îi
creaseră o dispoziție cumplită, da, asta era adevărat,
dar mai era și altceva la mijloc.

- O să te las atunci să-ți continui treaba, spuse ea
făcînd cu mîna un semn spre seră, care se dorea o
invitație pentru el să se întoarcă acolo.

Phillip o privi suspicios.

- Și tu ce planuri ai?

- Cred că o să scriu cîteva scrisori, apoi o să mă
duc să mă plimb puțin.

- Nu o să te plimbi, stabili el.

Aproape, își spuse Eloise, ca și *cum i-ar fi păsat*
cu adevărat de ea.

- Sir Phillip, sînt cît se poate de bine. Sînt cît se
poate de sigură că arăt mult mai rău decît mă simt.

- E clar că arăți mult mai rău decît te simți, mormăi
el.

Eloise se încruntă la el. În fond, nu era decît un ochi vînat și asta doar pentru o scurtă vreme, iar el nu trebuia să-i amintească faptul că arăta ca dracu'.

- O să am grijă să stau departe de drumul tău, ceea ce contează de fapt cu adevărat, corect?

O vîna începu să se zbată la tîmpla lui. Eloise simți o mare satisfacție.

- Du-te, spuse ea. Și cum el nu pleca, se întoarso ea și trecu printr-o poartă într-un alt segment al grădinii.

- Oprește-te în clipa asta, îi porunci Phillip micșorînd cu un singur pas distanța dintre ei. *Nu* poți să te plimbi.

Eloise vroia să-l întrebe dacă avea de gînd să o lege dar își ținu limba, de teamă să nu-i ofere singură o soluție.

- Sir Phillip, nu văd cum ...Oh!

Mormăind ceva despre femeile nebune (și folosind un alt adjectiv pe care Eloise îl consideră mult mai puțin amabil), Sir Phillip o ridică în brațe și o duse la șezlong, unde o depuse, destul de neceremonios, pe perne.

- Stai aici, îi ordonă el.

Eloise se repezi, încercînd să-și regăsească glasul după incredibila lui demonstrație de aroganță.

- Nu poți să ...

- Dumnezeu Mare, femeie, tu poți pune la încercare chiar și răbdarea unui sfînt.

Eloise se uită la el.

- Ce-ar trebui să fac, spuse el cu obosită nerăbdare, ca să stai aici nemișcată?

- Nu-mi trece nimic prin minte, spuse ea sincer.

- Bine, spuse el scoțându-și bărbia în față, într-un ijmst de furioasă încăpăținare. Drumetește prin toată litra. Înnoată spre Franța.

- De la Gloucestershire? Întrebă ea abținându-se să nu zîmbească.

- Dacă cineva o să găsesă o cale să o facă, atunci tu o să fii aceea. Cu bine, domnișoară Urdgerton.

După care se îndepărtă, lăsînd-o pe Eloise exact unde se aflase cu zece minute mai devreme. Stînd întinsă pe șezlong, surprinsă de subita lui plecare, uita efectiv că intenția ei fusese să se ridice și să plece de acolo.

Dacă Phillip nu ar fi fost deja convins că se făcuse de rîs prin comportamentul din cursul zilei, atunci scurta misivă a Eloisei anunțîndu-l că va lua cina în cameră, i-o spuse clar.

Avînd în vedere că își petrecuse după-amiaza plîngîndu-se că nu avea companie, decizia ei de a-și petrece seara singură era, desigur, o insultă fățișă.

Mîncă singur, în tăcere, așa cum făcuse atîtea și atîtea luni. Ani, poate, de cînd începuse Marina să iasă tot mai rar din camera ei, pentru masa de seară. S-ar fi putut zice că se obișnuise așa, dar acum nu avea stare și nu se simțea confortabil, conștient că toți servitorii știau că Eloise îi respinsese compania.

Mormăi în sinea lui, în timp ce-și mesteca biftecul. Știa că ar fi trebuit să-i ignore pe servitori și să-și continue viața de zi cu zi ca și cum aceștia nu ar fi existat, sau dacă da, atunci ca și cum ar fi fost o specie cu totul și cu totul diferită. Dar dacă el recunoștea că nu prea-l interesa viața lor în afara

Romney Hall-ului, realitatea rămînea că pe ol îl interesa viața lui și detesta să fie subiect de bîrfe.

Ceea ce cu siguranță se va întîmpla în seara asta, cînd se vor strînge la cină, în bucătăria lor.

Mușcă din chiflă cu un gînd răutăcios: că vor trebui să mănînce peștele din patul Amandei.

Își mîncă salata și pasărea și budinca, chiar dacă supa și carnea se dovediseră îndeajuns. Dar dacr Eloise se răzgîndea și cobora la cină? Nu păroit posibil, avînd în vedere încăpățînarea ei, dar dacă oh decidea să coboare, vroia să fie prezent cînd se va întîmpla asta.

Cînd deveni o certitudine că totul nu fusese decîi dorința și imaginația lui, se gîndi să se ducă la ea, dar chiar și aici, la țară, acest lucru nu se cuvenea și în plus, se îndoia că ea îl va primi.

Ei bine, asta nu era chiar așa. Mai exact ea vroia să-l primească, dar îl vroia umil și cerîndu-și iertare. Și chiar dacă nu ar fi pronunțat nici un singur cuvînt care să însemne *îmi pare rău*, simpla lui apariție ar fi fost sinonimă cu umiliția.

Ceea ce ar fi fost lucrul cel mai rău pe lumea asta, avînd în vedere că se decisese deja să se facă preș la picioarele ei și să o implore să se mărite cu el, dacă accepta să fie mama copiilor lui. Și asta în ciuda faptului că stricase totul în această după-amiază - și dimineață, dacă ar fi să fie cinstit.

Dar una era să vrei să faci curte unei femei și alta era să știi s-o faci.

Fratele lui fusese cel născut cu tot farmecul și flerul, știind întotdeauna ce să spună și cum să procedeze. George nici măcar n-ar fi observat că servitorii se zgîiau la el ca și cum s-ar fi pregătit să-l

tilifn.iscă în următoarele zece minute, expresie dis-
• iiiibllă de altfel, pentru că singurul lucru pe care-l
ifiuneau ei de fiecare dată era „Ce șurlă mai e și
{»omnul George ăsta.”

Phillip, pe de altă parte, fusese mai tăcut, mai
ijmditor și în mod cert mai puțin potrivit rolului de tată
și do stăpîn al conacului. El plănuise dintotdeauna să
pluce de la Romney Hali și să nu se mai uite nicio-
ilută înapoi, cel puțin cîtă vreme mai trăia tatăl lui.
George urma să se căsătorească cu Marina și să
riiba o duzină de copii perfecți, iar Phillip să fie
unchiul morocănos și excentric din Cambridge, care-
și petrecea tot timpul în sera lui, făcînd experimente
pe care nimeni altcineva nu le înțelegea sau, mai
oxact, care nu interesau pe nimeni altcineva.

Așa ar fi trebuit să fie, doar că totul se schimbase
pe un cîmp de bătălie din Belgia.

Anglia cîștigase războiul, dar asta era o mică
ulinare pentru Phillip, cînd tatăl lui l-a tîrît înapoi la
Gloucestershire, decis să-l transforme într-un moș-
tenitor perfect.

Decis să-l transforme în George, care fusese
întotdeauna favoritul lui.

Și apoi tatăl lui a murit. Chiar acolo, chiar în fața lui
Phillip, inima îi cedase în plină criză de furie urlă-
toare, precis exagerată de faptul că fiul lui era
deacum prea mare ca să fie ridicat pe genunchi și
bătut cu biciul.

Și Phillip a devenit Sir Phillip, cu toate drepturile și
responsabilitățile unui baronet.

Drepturi și responsabilități nu a avut de fapt
niciodată.

Își iubea copiii, îi iubea mai mult decît propria lui viață, așa încît presupunea că era fericit pentru felul în care se aranjaseră lucrurile, dar tot avea sentimentul că eșuase. Romney Hali mergea bine - Phillip introdusese cîteva noi tehnici agricole desprin care învățase la facultate și cîmpurile începeau să aducă profituri de... ei bine, Phillip nu-și amintea de cînd. Cu siguranță că nu aduseseră nici un ban, prin vremea tatălui său.

Dar cîmpurile erau doar cîmpuri. Copiii lui erau ființe umane, din carne și oase și cu fiecare zi era tot mai convins că eșuase în privința lor. Pentru că fiecare zi părea să aducă noi probleme (ceea ce îl terifia; nu-și putea imagina ce s-ar putea întîmpla mai rău decît părul încleiat al domnișoarei Lockhart sau ochiul învinețit al Eloisei) în fața cărora era neputincios. Ori de cîte ori încerca să stea de vorbă cu ei, părea că spune exact ce nu trebuia. Sau să facă ce nu trebuia. Sau să nu facă nimic, totul pentru că era îngrozit că o să-și piardă stăpînirea de sine.

Exceptînd cina de aseară. Cu Eloise și Amanda. Pentru prima oară de cînd își aducea el aminte, se comportase cu fiica lui *exact* cum trebuia. Poate că prezența Eloisei îl calmase, oferindu-i o claritate a gîndirii care îi lipsea de obicei, cînd era vorba de copiii lui. Fusese în stare să sesizeze umorul situației, acolo unde de obicei nu-și vedea altceva decît propria frustrare.

Ceea ce însemna un motiv în plus de a o convinge pe Eloise să rămînă aici și să se căsătorească cu el. Ceea ce însemna un motiv în plus să nu se ducă în camera ei acum și să încerce să dregă lucrurile.

Eloise se sculă destul de devreme în dimineața minatoare, ceea ce nu era de mirare de vreme ce în ziua aceea se băgase în pat la opt și jumătate. Își loqretase exilul autoimpus aproape imediat după ce-i lilmisese lui Sir Phillip bilețelul prin care-l informa înspre decizia ei de a cina în cameră.

Fuseuse teribil de supărată pe el și permisesese miervării să-i stăpînească gîndurile. Adevărul era că mîî să mănînce singură, ura să stea singură la masă, înrâ să aibă nimic altceva de făcut decît să se uite la mîncare și să își dea cu presupui din cîte înghițituri putea termina un cartof. Chiar și Sir Phillip, într-una din stările lui cele mai îndărătnice și necomunicative, ora mai bun decît nimic.

În plus, ea tot nu era convinsă că ei doi s-ar putea potrivi și cinatul separat nu-i va oferi date mai multe despre personalitatea și temperamentul lui.

Sir Phillip putea fi un adevărat urs - și încă unul țîfnos - dar cînd zîmbea... Eloise înțelese brusc ce vroiau să spună toate acele domnișoare care deveneau poetice cînd venea vorba despre zîmbetul lui Colin (pe care Eloise îl găsea cît se poate de banal; în fond, el era Colin și atîta tot.)

Dar cînd Sir Phillip zîmbea, se transforma. În ochii lui negri apărea o scînteiere drăcească, plină de umor și malițiozitate, ca și cum ar fi știut ceva ce ea nu știa. Dar nu asta era ceea ce-i făcea să-i bată inima mai tare. În fond, Eloise era o Bridgerton. Văzuse ea multe scînteieri drăcești și se lăuda că era efectiv imună la ele.

Cînd Sir Phillip se uita la ea și-i zîmbea, în zîmbetul acela exista un aer de timiditate, ca și cum nu ar fi fost obișnuit să le zîmbească femeilor. Și îi

conferea sentimentul că Phillip era un bărbat cum, dacă toate piesele din puzzle s-ar fi nimerit perfect. Ut locul lor, ar putea într-o bună zi să o prețuiască.

Și acesta era motivul pentru care Eloise nu îi făcea încă bagajele de plecare, în ciuda comportamentului lui efectiv grobian, de ieri.

Coborî în salonul pentru micul-dejun, ca să fi informată că Sir Phillip plecase deja. Eloise încercă să nu se descurajeze. Asta nu însemna că el vroia să o evite; în fond era foarte posibil ca el să presupună că ea nu era o matinală și alesese să nu o aștepte.

Dar cînd își vîrî capul prin ușa^A serei și o văzu goală, se declară învinsă și plecă în căutarea altei companii.

Oliver și Amanda îi datorau o după-amiază, nu? Nu vedea nici un motiv să nu o poată transforma într-o dimineață. Eloise porni decisă spre camera lor.

- Vreți să mergeți să înotați?

Oliver se uita la ea ca și cum ar fi luat-o razna.

- Eu vreau, își răspunse Eloise. Voi, nu?

- Nu, spuse el.

- Eu vreau, spuse Amanda scoțînd limba la fratele ei cînd acesta îi aruncă o privire feroce. Îmi place să înot și îi place și lui Oliver. Doar că este prea pornit împotriva ta ca să recunoască asta.

- Nu cred c-ar trebui să înoate, spuse bona, o femeie severă, fără vîrstă.

- Prostii, spuse Eloise veselă, displăcîndu-i pe loc femeia. Părea genul care trăgea de urechi și bătea la palmă. Este deosebit de cald pentru vremea asta și puțină mișcare le va prinde bine.

• Totuși, spuse bona, vocea ei demonstrând iri-

III'M pentru faptul că îi fusese provocată autoritatea.

- O să le predau lecții cât timp sîntem afară, (iititinuă Eloise, folosind tonul mamei ei cînd nu Milinitea nici o contradicere. În fond, în prezent nu au guvernantă, nu?

• Da, de cînd monștrii ăștia mici au lipit-o ...

- Indiferent de motivul plecării ei - o întrerupse I loise, sigură că nu vroia să știe ce-i făcuseră ge-
nuiii ultimei lor guvernante - sînt convinsă că a fost
II sarcină monstruoasă pentru dumneavoastră să vă
!!■Mimați ambele roluri în aceste cîteva săptămîni.

- Luni, preciză bona.

- Cu atît mai mult meritați o dimineată liberă, nu?
Itfiuse Eloise.

- Da, nu mi-ar dispăcea un scurt drum în sat...

- Atunci așa să fie. Eloise se uită în jos la copii și-
i)l permise un micromoment de autofelicități. Copiii se
uitau la ea cu admirație.

- Atunci plecați. Să aveți o dimineată plăcută, îi
mai spuse bonei, expediind-o afară pe ușă.

Închise ușa în spatele bonei încă uluită și se
Întoarse spre copii.

- Ești foarte deșteaptă, spuse Amanda dintr-un
foc.

Nici măcar Oliver nu se putu abține să nu-și mani-
feste consimțămîntul printr-o scurtă înclinare a
capului.

- O urăsc pe bona Edwards, spuse Amanda.

- Nu se poate, spuse Eloise, dar inima ei era
perfect de acord cu fetița; nici ei nu-i plăcuse cine știe
ce de bona Edwards.

- Ba da. E groaznică, spuse Oliver.

Amanda confirmă din cap.

- Aș vrea să se întorcă bona Millsby, dar a trebuit să plece să aibă grijă de mama ei. Este bolnavii, explică Amanda.

- Mama ei, nu bona Millsby, spuse Oliver.

- De cîtă vreme se află aici bona Edwards? întrebă Eloise.

- De cinci luni. De cinci luni foarte, foarte lungi, spuse Amanda nefericită.

- Ei, sînt sigură că nu este chiar atît de rea, spusă Eloise vrînd să mai adauge ceva, dar închizîndu-și gura cînd Oliver o întrerupse cu ... i

- Ah, este!

Eloise nu avea de gînd să mai defăimeze un adult, mai ales unul care avea o oarecare autoritate asupra copiilor, așa că decise să treacă la alt subiect.

- Oricum, nu mai are importanță în dimineața asta, pentru că mă aveți pe mine, în loc.

Amanda se întinse cu timiditate și o luă de mîină.

- îmi place de tine, spuse ea.

- Și mie îmi place de tine, spuse Eloise, surprinsă de lacrimile care i se formau în colțul ochilor.

Oliver nu spuse nimic. Eloise nu se simți jignită. Unora le lua mai mult decît altora să înceapă să se apropie de cineva. În plus, copiii aveau dreptul să fie prudenți. În fond, mama lor îi părăsise. E drept, prin moarte, dar ei erau atît de mici; ei nu știau decît că o iubiseră și ea plecase.

Eloise își amintea bine lunile care au urmat după moartea tatălui ei. Se agăța de mama ei cu orice ocazie, spunîndu-și că dacă stătea cît mai aproape de ea (sau chiar mai bine, dacă o ținea de mîină), atunci mama ei nu mai putea pleca și ea.

Era de mirare că bieții copii nu o puteau suferi pe «nuo lor bonă? Probabil că fuseseră îngrijiți de bona Millsby de la naștere. Pierzînd-o aproape imediat (lupa moartea Marinei, trebuie să ie fi fost cu atît mai tîtmi.

- îmi pare rău că ți-am îvinețit ochiul, spuse Amanda.

Eloise îi strînse mînuța.

- De fapt arată mult mai rău decît mă doare.

- Arată groaznic, recunosc Oliver, fețișoara iui începînd să dea semne de remușcări.

- Da, așa este, dar încep să mă obișnuiesc cu el. Cied că arăt mai curînd ca un soldat care a fost la luptă - și a învins!

- Nu arăți ca și cum ai fi învins, spuse Oliver, lîrîmbîndu-și gurița într-o expresie de îndoială.

- Prostii. Firește că am învins. Toți cei care se întorc dintr-o bătălie, sînt învingători.

- Asta înseamnă că unchiul George a pierdut? întrebă Amanda.

- Fratele tatălui vostru?

Amanda confirmă din cap.

- A murit înainte de nașterea noastră.

Eloise se întrebă dacă gemenii știau că mama lor urma inițial să se mărite cu el. Probabil că nu.

- Unchiul vostru a fost un erou, spuse ea cu respect.

- Dar tata, nu, spuse Oliver...

- Tatăl vostru nu a putut pleca la război pentru că avea prea multe responsabilități aici. Dar asta este o conversație mult prea serioasă pentru o dimineață atît de frumoasă ca asta, nu credeți? Ar trebui să ieșim, să înotăm și să ne simțim bine.

Copiii se molipsiră repede de entuziasmul ei și cîl ai bate din palme se schimbară în costume de baie și plecară împreună spre lac, traversînd cîmpul.

- Trebuie să facem și puțină aritmetică! striga Eloise după ei, cînd copiii o zbughiră înainte.

Și spre surprinderea ei, chiar făcură. Cine ar fi zis că cifrele de șase și de opt puteau fi atît de amuzante?

CAPITOLUL 8

- Ce norocos eştiju că mergi la școală. Nouă fetelor ne-a fost adusă o altă guvernantă, care este o nenorocire. O ține de dimineață pînă seara numai în adunări.

Biata Hyacinth izbucnește în lacrimi doar cînd aude cifra „șapte”.

(Deși trebuie să recunosc că nu pricep de ce nu are aceeași reacție de la unu la șase.) Nu știu ce-ar trebui să facem. Poate să-i înmuiem părul în cerneală. (Al d-rei Haversham, adică, nu al Hyacinthei, deși nici varianta asta nu aș exclude-o.)

- Din scrisoarea iui Eloise Bridgerton către fratele ei Gregory, în timpul primului său an la Eton

Cînd Phillip se întoarse din grădina de trandafiri, fu surprins să-și găsească locuința tăcută și pustie. Era una din acele rare zile cînd aerul nu exploda de zgomotul unei mese răsturnate sau de strigăte de revoltă.

Copiii, își spuse el, oprindu-se să savureze tăcerea. Cu siguranță că bona Edwards i-a scos la plimbare.

Iar Eloise o fi încă în pat, deși era aproape ora zece iar ea nu părea genul să zacă sub plapumă pînă tîrziu.

Phillip se uită la trandafirii din mîna lui. Petrecuse o oră să aleagă trandafirii potriviți; Romney Hali se lăuda cu trei grădini de trandafiri și el trebuise să se ducă tocmai la cea mai îndepărtată ca să găsească varietățile cu inflorescență timpurie. După care muncise să le taie exact în locul potrivit, oa să încurajeze o nouă înflorire, apoi să le taie cu meticulozitate țepii.

La flori se pricepea. La plantele verzi se pricepea chiar și mai bine, dar nu credea că Eloise ar găsi prea mult romantism într-un buchet de iederă.

Se duse în salonul pentru micul dejun, așteptîndu-se să găsească acolo masa pregătită pentru Eloise, dar bufetul era imaculat, semnalînd că micul dejun se terminase. Phillip se încruntă, rămînînd o clipă în mijlocul camerei, încercînd să-și imagineze ce trebuia să facă în continuare. Era evident că Eloise se sculase și mîncase deja, dar unde se afla acum, habar nu avea.

Chiar atunci intră în cameră o subretă cu un pămățuf din pene pentru șters praful și cu o cîrpă. Văzîndu-l, făcu o mică plecăciune.

- Am nevoie de o vază, spuse el ridicînd florile. Sperase că i le va înmîna direct Eloisei, dar nu se vedea țînîndu-le toată ziua în mîna, pînă cînd o găsea.

Fata înclină din cap și dădu să plece, dar Phillip o opri;

- Ah, întâmplător ai idee unde a plecat domnișoara Bridgerton?

- Afară. Cu copiii, spuse fata.

Phillip clipi surprins.

- A ieșit cu Oliver și cu Amanda? De bună voie?

Fata confirmă din cap.

- interesant.

Phillip oftă, încercînd să nu-și imagineze scena.

- Sper că n-or s-o omoare.

Fata se uită alarmată la el.

- Sir Phillip?

- Glumeam doar... ăă... Mary?

Nu vroia să-și termine propoziția cu o întrebare, dar nu era sigur de numele fetei.

Fata confirmă din cap într-un fel care putea spune fie că o nimerise, fie că fata vroia doar să fie politicoasă.

- Știi cumva unde s-au dus? întrebă el.

- La lac, cred. Să înoate.

Pielea lui Phillip deveni rece.

- Să înoate? întrebă el cu o voce care parcă nu era a lui.

- Da. Copiii erau în costume de baie.

Să înoate. Dumnezeuule Mare!

Se împlinea anul de cînd evita lacul, ocolindu-l întotdeauna, doar ca să nu îl vadă. Și le interzisese și copiilor să se ducă vreodată acolo.

Oare?

Bonei Millsby îi spusese să nu îi lase în apropierea apei, dar își amintise să-i spună asta și bonei Edwards?

O luă la fugă, lăsînd podeaua plină cu trandafiri.

- Ultimul care intră este un crab ermit! strigă Oliver aruncîndu-se repede în apă, rîzînd cînd apa îi ajunse la brîu și trebui să încetinească.

- Nu sînt un crab ermit. *Tu* ești un crab ermit! îl strigă Amanda înapoi, jucîndu-se în apa mai puțin adîncă.

- Ești un crab ermit *putrezit!*

- Atunci tu ești un crab ermit *mort!*

Eloise rîdea în timp ce se bălăcea în apă, la cîțiva metri de Amanda. Nu-și adusese cu ea un costum de baie - cine ar fi crezut că va avea nevoie de așa ceva - așa încît își suflecase fusta și pantalonașii, dezgolindu-și picioarele pînă deasupra genunchilor. Era o îngrozitor de multă suprafață de picioare expusă vederii, dar ce conta, în compania unor copii de opt ani?

În plus, ei erau prea ocupați să se joace împreună, ca să se mai uite la ea.

Copiii se apropiaseră de ea în timpul plimbării pînă aici, rîzînd și sporovăind tot timpul și Eloise se întreba dacă nu cumva un dram de atenție era tot ce aveau ei nevoie. Își pierduseră mama, relația cu tatăl lor era în cel mai bun caz distantă, iar bona lor mult iubită îi părăsise. Slavă Cerului că se aveau pe ei.

Și poate, cine știe, pe ea.

Eloise își mușcă limba, neștiind dacă își putea permite să se gîndească la asta.

Încă nu se decisese dacă vroia sau nu să se mărite cu Sir Phillip și oricît de multă nevoie de ea păreau să aibă ei - și ei chiar aveau nevoie de ea, știa asta - nu putea lua o decizie bazîndu-se pe Oliver și Amanda.

Doar nu se mărita cu *ei*.

- Nu mergeți mai departe! le strigă ea, observând cum Oliver se îndepărtase ușor.

Oliver făcu o față de băiat care nu suportă să fie corcolit dar Eloise observă că se dăduse totuși cu doi pași mari înapoi spre mal.

- Domnișoară Bridgerton, ar trebui să vii la noi, îi spuse Amanda așezându-se pe fundul apei și țipând apoi:

- Ah! E rece!!

- Atunci de ce te-ai așezat? Știi că e rece, îi spuse Oliver.

- Da, dar picioarele s-au obișnuit și nu mi s-a mai părut chiar așa de rece, îi replică Amanda.

- Atunci liniștește-te, o să îți se obișnuiască și fundul, îi spuse Oliver zîmbindu-i malițios.

- Oliver, spuse Eloise sever, deși era conștientă că stricase efectul cu zîmbetul pe care nu și-l putuse reține.

- Are dreptate, exclamă Amanda, întorcându-se spre Eloise cu o expresie plină de surpriză. Nu-mi mai simt fundul.

- Nu prea cred că ăsta e un lucru bun, spuse Eloise.

- Ar trebui să înoți. Sau cel puțin să te duci pînă la Amanda. Abia dacă îți-ai udat puțin picioarele, spuse Oliver.

- Eu nu am costum de baie, spuse Eloise, deși le mai explicase asta de cel puțin șase ori.

- Eu cred că nu știi să înoți, spuse el.

- Te asigur că știu să înot foarte bine iar tu *nu trebuie* să mă provoci să fac o demonstrație cînd sînt îmbrăcată cu a treia mea cea mai bună rochie pentru dimineață.

Amanda se uită la ea și clipi des de cîteva ori.

- Mi-ar plăcea să-ți văd prima și a doua ta rochia cea-mai-bună. Asta este foarte frumoasă.

- Mulțumesc, Amanda, spuse Eloise, întrebîndu-se cine îi alegea rochiile fetei. Probabil capricioasa bonă Edwards. Nu era nimic rău în ce purta Amanda, dar Eloise putea paria că nimeni nu se gîndise să-i ofere șansa să-și aleagă singură hainele. îi zîmbi Amandei, spunîndu-i:

- Dacă o să vrei vreodată să mergi la tîrguieți, mi-ar face plăcere să te însoțesc.

- Ah, mi-ar plăcea la nebunie. Wlai mult ca orice. Mulțumesc, spuse Amanda pe nerăsuflăte.

- Fete, spuse Oliver disprețuitor.

- O să vină vremea cînd o să-ți placă fetele, insinuă Eloise.

-Eh?

Eloise scutură doar din cap, zîmbind. O să mai treacă ceva timp pînă cînd o să descopere că fetele sînt bune și la altceva decît să le tragă de cozi.

Oliver ridică din umeri și reveni la lovitul apei cu palma, în unghiul perfect, ca să-și stropească sora cît mai bine.

- Încetează! strigă Amanda.

Dar Oliver își continuă jocul.

- Oliver! Amanda se ridică și avansă amenințătoare spre el. Dar cînd mersul se dovedi prea încet, își afundă capul și continuă înot. Oliver începu să strige rîzînd, înotînd mai departe, scoțîndu-și capul doar ca să ia aer și să rîdă de ea.

- Te prind eu! îl amenință Amanda oprindu-se o clipă.

- Nu înotați prea departe! strigă Eloise deși chiar nu conta. Era clar că amîndoi erau înotători excelenți. Îtlică erau ca ea și ca frații ei, probabil că înotau de lîi patru ani. Copiii Bridgerton petrecuseră nenumă-
înte veri bălăcindu-se în iazul din apropierea casei lor din Kent, deși, după moartea tatălui lor, înotatul fu-
liose îngrădit. Pe vremea cînd trăia Edmund Bridgerton, familia își petrecea aproape tot timpul ia-
tură, dar după dispariția iui, aproape că nu mai părăsiseră orașul. Eloise nu știuse niciodată dacă era din cauză că mama lor prefera orașul sau pentru că (ura îi trezea acesteia prea multe amintiri.

Eloise adora Londra și savurase timpul petrecut acolo, dar acum, în Gloucestershire, bălăcindu-se în lac cu doi copii zvăpăiați, își dădu seama cît de mult îi lipsise țara și modul de viață de acolo.

Nu că ar fi fost pregătită să renunțe la Londra și la toți prietenii și distracțiile de acolo, dar începea totuși să creadă că nu trebuia să petreacă *chiar* atît de mult timp în capitală.

Pînă la urmă Amanda își prinse fratele și se lansă asupra lui, scufundîndu-se împreună. Eloise se uita cu atenție; vedea din cînd în cînd cîte o mîină sau un picior spărgînd suprafața apei, pînă cînd amîndoi ieșiră după aer, rîzînd și gîfîind și decîși să se lupte în continuare.

- Fiți atenți! le strigă Eloise, mai ales pentru că simțea ea că așa trebuie să facă. Era ciudat să se vadă în postura unui adult autoritar; cu nepoatele și nepoții ei trebuia să fie mătușa amuzantă și indulgentă.

- Oliver! *Nu* o trage de păr pe sora ta!

Oliver se opri dar se repezi imediat la gulerul conturnului ei de baie, ceea ce nu putea fi prea placut pentru Amanda care începu să tușească și să scui(m

- Oliver! încetează în clipa asta! strigă Eloise.

El încetă, ceea ce o surprinse și îi făcu plăcem, dar Amanda folosi momentul lui de retragere ca să stărească asupra lui și să-l trimită la fund, rămânînd călare pe el.

- Amanda! strigă Eloise.

Amanda se prefăcu că nu o aude.

Ah, fir-ar, acum trebuia să se ducă la ei, să pună capăt jocului și o să se ude toată.¹

- Amanda, încetează în clipa asta! strigă ea făcînd o ultimă încercare să-și salveze rochia și demnitatea,

Amanda încetă și Oliver apăru la suprafața respirînd greu, după aer.

- Amanda Crane, acum o să te...

- Nu, nu o să faci nimic, spuse Eloise cu severitate. Niciunul dintre voi nu va mai ucide, mutila, ataca sau chiar strînge în brațe pe nimeni, în următoarele treizeci de minute.

Erau în mod evident uluiți că Eloise menționase posibilitatea unei îmbrățișări.

- Ei? întrebă Eloise.

Copiii rămaseră o vreme complet tăcuți, apoi Amanda întrebă:

- Și atunci ce-o să facem?

Bună întrebare. Majoritatea amintirilor Eloisei despre înot implicau același gen de jocuri de-a războiul.

- Poate că o să ne uscăm și o să ne odihnim puțin.

Amîndoi păreau dezgustați de sugestia ei.

- În mod sigur, ar trebui să mai facem ceva lecții, îi iugă ESoise. Poate puțină aritmetică, l-am promis bunei Edwards că vom face ceva constructiv cu (Impui nostru.

Și această sugestie trecu pe deasupra lor, ca și inima.

- Foarte bine. Voi ce propuneți să facem? întrebă t loise.

- Nu știu, spuse Oliver, susținut de ridicarea din umeri a Amandei.

Eloise își puse mâinile în șolduri.

- Atunci în mod clar nu are rost să stăm aici fără nfi facem nimic. Lăsînd la o parte faptul că este foarte plictisitor, riscăm să înghe...

- leșiți afară din apă!

Eloise se întoarse în loc, atît de surprinsă de tunetul furios încît alunecă și căzu în apă. La naiba, «-a zis cu rochia și cele mai bune Intenții ale ei de a rnmîne uscată.

- Sir Phillip, spuse ea gîfîit, mulțumită totuși că-și mtrerupsese căderea cu mâinile și nu picase în fund. Totuși, fața rochiei era complet udă.

- leșiți afară din apă, urlă Phillip intrînd și înaintînd în lac cu o uluitoare forță și viteză.

- Sir Phillip, spuse Eloise cu vocea spartă de surpriză, clătîndu-se pe picioare.

Dar el îi înșfăcase deja pe copii, ținîndu-i pe fiecare într-o mînă și se repezea înapoi spre mal. Eloise se uita cu groază fascinată cum îi depunea, deloc blînd, pe iarbă.

- V-am spus să nu vă apropiați niciodată, nicio-dată de lac, strigă el scuturîndu-i de cîte un umăr. Știți asta, dar voi...

Se opri, evident emoționat de ceva dar și din nevoia de a-și relua suflul.

- Dar asta a fost anul trecut, se văicări Oliver.

- M-ați auzit revenind asupra ordinului?

- Nu, dar am crezut...

- Ai crezut greșit. Și acum mergeți imediat în caul Amîndoi.

Copiii recunoscuseră seriozitatea cumplită din ochii tatălui lor și o zbughiră imediat în sus pe colini. Phillip rămase urmărindu-i dar cînd aceștia dispăruși, se întoarse spre Eloise cu o expresie care o făcu să se dea un pas înapoi și spuse:

- Ce naiba ai crezut că faci?

O clipă, Eloise nu reuși să spună nimic; întrebarea părea prea absurdă pentru un răspuns.

- Să ne distrăm puțin, spuse ea în final, probabil cu puțin mai multă insolență decît ar fi trebuit.

- Nu-mi vreau copiii în apropierea lacului. Mi-am făcut clară această dorință...

- Nu către mine.

- Da, dar tu ar fi trebuit...

- De unde să fi știut eu că nu vrei să se apropie de lac? întrebă ea, întrerupîndu-l înainte ca el să o acuze de iresponsabilitate sau de orice ar fi avut de gînd să spună.

- I-am spus bonei unde vrem să mergem și ce intenționăm să facem, dar ea nu mi-a spus că ar exista vreo interdicție.

Vedea pe chipul lui că știa că nu are argumente iar asta îl făcea și mai furios. Bărbații. Ziua în care vor recunoaște că au greșit va fi ziua cînd vor deveni femei.

- Este o zi fierbinte, continuă ea repede, așa cum încoia întotdeauna cînd era decisă să nu piardă vreo ilispută. Încercam să repar relația cu ei, pentru că nu (ini exclus niciodată posibilitatea unui al doilea ochi vînat.

Eloise spusese asta ca să-l facă să se simtă vinovat și probabil că reușise, de vreme ce obrajii lui doveniră purpurii și el mormăi ceva ce putea fi interpretat ca o confirmare.

Eloise se opri cîteva secunde așteptîndu-l să mai spună, poate, ceva, sau și mai bine, ceva pe un ton cit de cît inteligibil, dar cum el tăcu, continuă tot ea.

- Am crezut că făcînd ceva *amuzant*, am putea ajunge departe. Dumnezeu știe cîtă nevoie au copiii aștia de ceva amuzant.

- Ce vrei să spui? Întrebă el cu o voce mînioasă, înceată.

- Nimic. Doar că nu am văzut nimic rău în a merge să înotăm.

- I-ai pus în pericol.

- În pericol? Înotînd?

Phillip nu spuse nimic, uitîndu-se doar la ea.

- Ah, Dumnezeule, ar fi fost poate în pericol dacă eu nu aș fi știut să înot.

- Nu-mi pasă dacă *tu* știi sau nu să înoți. Îmi pasă doar că ei nu știu!

Eloise clipi derutată. De cîteva ori.

- Ba da, știu. De fapt, înoată amîndoi extraordinar. Am crezut că tu i-ai învățat.

- Ce tot spui?

Eloise dădu ușor din cap, poate de îngrijorare, poate din curiozitate.

- Nu ai știut că înoată?

O clipă, Phillip simți că nu mai are aer. Plămînii i se strînseră și simți cum îl înțeapă pielea și trupul păru să-i înghețe ca o statuie dură, rece.

Era îngrozitor.

Ei era îngrozitor.

Momentul acesta părea să-i cristalizeze toate simțirile. Nu era faptul că gemenii lui știau să înoate, era faptul că *el nu știa* că ei știu. Cum era posibil ca un tată să nu știe un asemenea lucru despre copiii lui?

Un tată ar trebui să știe dacă pot călări copiii lui. Ar trebui să știe dacă pot citi și număra pînă la o sută.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, el ar trebui să știe dacă ei pot înota.

- Eu... Eu ...Dar vocea i se stinse.

Eloise făcu un pas în față, șoptind:

- Nu te simți bine?

El dădu din cap, sau cel puțin crezu asta. Vocea ei îi răsuna în cap - *Ba da, știu, ba da știu, ba da, știu* - și nici măcar nu contase ce spusese ea. Era tonul ei. De surpriză și poate chiar cu o idee de dispreț.

Iar el nu știuse.

Copiii lui creșteau și se transformau și el nu îi cunoștea. Îi vedea, îi recunoștea. Dar nu știa cine erau.

Se pomeni deschizînd gura după aer. Nu știa care erau culorile lor preferate.

Rozul? Albastrul? Verdele?

În felul lui era la fel de îngrozitor ca tatăl lui. Thomas Crane își bătea copiii pînă la leșin, dar cel puțin el știa ce făceau. Phillip ignora și se prefăcea și

»ivita - orice, ca să stea departe de ei, să nu cumva îi își piardă controlul. Orice, ca să nu devină ca tatăl lui.

Exceptînd faptul că distanța putea să nu fie întotdeauna un lucru bun.

- Phillip? șopti Eloise, punîndu-și o mîină pe brațul lui. S-a întîmplat ceva?

Phillip se uită la ea, dar se simțea parcă în continuare ca orb, neputînd să-și focalizeze privirea.

- Cred c-ar trebui să intri în casă. Nu arăți bine.

- Sînt... Ar fi vrut să spună că *sînt bine*, dar cuvintele nu-i ieșiră din gură. Pentru că nu era bine, nu era bun și în ultimele zile nici nu mai știa ce era.

Eloise își mușcă buza de jos, apoi își cuprinse pieptul cu brațele și se uită în sus la cer, în timp ce o umbră trecea peste ea.

Phillip îi urmă privirea, văzînd cum un nor aluneca peste soare, coborînd temperatura aerului cu cel puțin zece grade. Se uită la Eloise care tremura și respirația îi rămase în gît.

Phillip se simți mai rece decît se simțise vreodată în viața lui.

- Trebuie să intri în casă, spuse el apucînd-o de braț și încercînd să o tragă în sus pe colină.

- Phillip! sînt bine. Mi-e doar puțin rece, strigă ea poticnindu-se în urma lui.

Phillip îi atinse pielea.

- Nu îți este doar puțin rece, efectiv îngheți. Pune-ți-o, spuse el smulgîndu-și haina și întinzîndu-i-o.

Eloise nu comentă, dar spuse:

- Sincer, mi-e bine. Nu trebuie să *alergăm*.

Ultimul cuvînt îi ieși strangulat, în timp ce el o fim aproape ridicînd-o în aer.

- Phillip, *încetează...Te rog, lasă-mă să merg, strigă ea.*

Phillip se opri atît de brusc încît Eloise se împlidică și se răsuci.

- Nu vreau să fiu responsabil dacă îngheți și faci aprindere de plămîni.

- Dar sîntem în luna mai, ripostă ea.

- Poate să fie și iulie. N-o să stai cu hainele astea ude pe tine. /

- Firește că nu. Dar nu văd nici un motiv să nu pot să *merg*. Sînt doar zece minute pînă acasă. Nu o să mor, replică Eloise, încercînd să pară rezonabilă, de vreme ce era clar că discuția asta îl făcea să se încăpățîneze și mai mult.

Nu se gîndise vreodată că sîngele putea efectiv dispărea din fața cuiva, dar nu știa Cum altfel să descrie brusca albire a pielii lui.

- Phillip? Ce s-a întîmplat? întrebă ea tot mai alarmată.

Pentru o clipă nu a crezut că îi va răspunde, apoi, ca și cum nici n-ar fi fost conștient că scotea vreun sunet, Phillip șopti:

- Nu știu.

Îi puse mîna pe braț și se uită în sus la fața lui. Părea confuz, aproape amețit, ca și cum s-ar fi trezit într-o piesă de teatru și nu-și amintea replicile. Avea ochii deschiși, fixați asupra ei, dar Eloise nu credea că vedea ceva, poate doar amintirea a ceva ce trebuie să fi fost cumplit.

Îl se rupse inima pentru el. Știa ce înseamnă amintirile urâte, știa cum puteau acestea să-ți sfîșie inima și să-ți bîntuiască visele, făcîndu-te să-ți fie dificil să stingi luminarea.

La șapte ani, Eloise îl privise pe tatăl ei murind, plîngînd și hohotind de plîns în timp ce el gîfnea după mir, căzînd la pămînt, apoi bătîndu-l în piept cînd el nu mai putea vorbi, implorîndu-l să se trezească și să spună ceva.

Acum știa că el era deja mort, dar într-un fel acest lucru îi făcea amintirea momentului și mai grea.

Dar Eloise reușise să lase în urmă această amintire. Nu știa cum - poate că totul era datorită mamei ei, care venea la ea în fiecare noapte și o ținea de mînă și îi spunea că era normal să vorbească despre tatăl ei. Și că era normal să-i fie dor de el.

Eloise își mai amintea, dar amintirea nu o mai bîntuia și de peste zece ani nu mai avusese coșmaruri.

Dar Phillip ...povestea lui era cu totul alta. Orice i se întîmplase lui în trecut, conta încă foarte mult.

Și spre deosebire de Eloise, îi făcea față singur.

- Phillip, spuse ea atingîndu-i bărbia. El nu se mișcă și dacă nu i-ar fi simțit răsuflarea pe degete, ar fi jurat că era o statuie. Îi repetă numele, apropiindu-se mai mult de el.

Eloise vroia să îndepărteze expresia aceea din ochii lui; vroia să-l vindece.

Vroia să-l facă persoana care știa că era, adînc în inima lui.

Îi șopti numele pentru ultima oară, oferindu-i compasiune și înțelegere și promisiunea ajutorului, toate

într-un singur cuvînt. Spera că o auzise; spera nft ascultase.

Și atunci, încet, mîna lui o acoperi pe a ei. Pielea lui era caldă și aspră și îi apăsă mîna de obrazul lui, ca și cum ar fi încercat să-i memoreze atingerea. Apoi îi duse mîna la gură și îi sărută palma, intens, aproape reverențios, înainte de a i-o coborî pe pieptul lui.

Pe inima care-i bătea tare.

- Phillip? șopti ea cu vocea întrebătoare, deși știa ce vroia el să facă.

1

Mîna lui liberă îi găsi mijlocul spinării și o trase spre el, încet dar sigur, cu o fermitate cu care nu se putea lupta. Apoi îi atinse bărbia și îi întoarse fata spre el, oprindu-se doar ca să-i șoptească numele înainte de a-i captura gura într-un sărut orbitor prin intensitatea lui. Era flămînd, avea nevoie și o săruta ca și cum ar fi murit fără ea, ca și cum ea i-ar fi fost hrană, aer, trup și suflet.

Era sărutul pe care nici o femeie nu-l poate uita, sărutul la care Eloise nici măcar nu visase vreodată.

O trase și mai aproape de el, pînă cînd toată lungimea trupului ei era lipită de a lui. Una din mîinile lui îi călători în jos pe spinare, pînă la fundul ei, capturîndu-l, trăgînd-o mai aproape de el, pînă cînd ea oftă simțindu-i intimitatea.

- Am nevoie de tine, spuse el răgușit, cuvintele sunînd ca și cum i-ar fi fost smulse din gîtlej. Buzele îi alunecară de pe gură pe obrazul ei, apoi în jos pe gît, chinuitoare.

Eloise se topea. El o topea, pînă cînd ea nu mai știu cine era și ce făcea.

Singurul lucru pe care-l dorea era el. Mai mult din
îmi Totul.

Numai că ...

Numai că nu așa. Nu cînd o folosea ca pe un fel
în leac pentru rănilor lui.

- Phillip. Nu putem. Nu așa, spuse ea găsindu-și
într-un fel puterea să se îndepărteze de el.

O clipă nu crezu că o s-o lase, dar apoi, brusc, o
(Acu.

- îmi pare rău, spuse el respirînd greu. Arăta
amețit și Eloise nu știa dacă din cauza sărutului sau
pur și simplu din cauza tumultului de evenimente din
dimineața aceea.

- Nu-ți cere scuze, spuse ea netezindu-și instinctiv
fustele, doar ca să constate că erau ude și motolite.
Dar continuă să-și treacă mîinile peste ele, simțindu-se
nervoasă și prost în pielea ei. Dacă nu se mișca,
dacă nu se forța să facă o mișcare, se temea că se
va prăbuși din nou în brațele lui.

- Ar trebui să intri în casă, spuse el cu vocea în
continuare joasă și guturală.

Eloise simți cum i se măresc ochii, de surpriză.

- Nu vii și tu?

Phillip scutură din cap și spuse cu o voce ciudat
de plată:

- Nu o să îngheți. În fond sîntem în luna mai.

- Da, bine, dar... Eloise nu mai continuă, pentru că
de fapt nu știa ce să spună. Sperase, poate, ca el să
o întrerupă.

Se întoarse să urce colina, apoi se opri cînd îi auzi
vocea, calmă și decisă, în spatele ei:

- Am nevoie să mă gîndesc.

- La ce? Nu ar fi trebuit să-l întrebe, nu ar fi trebuit să fie iscoditoare, dar ea nu fusese niciodată în stăm să-și vadă de treaba ei.

- Nu știu. La totul, cred. Și Phillip ridică neajutou din umeri.

Eloise dădu din cap și-și continuă drumul spi» casă.

Dar privirea goală din ochii lui o bîntui toată ziua.

CAPITOLUL 9

...La toți ne este dor de tata, mai ales în perioada asta a anului. Dar gîndește-te ce norocos ai fost tu că ai avut optsprezece ani alături de el. Eu îmi amintesc atît de puține și îmi doresc ca el să mă fi putut cunoaște, să mă fi văzut crescînd.

- *Eloise către fratele ei, Conte Bridgerton, la comemorarea a zece ani de la dispariția tatălui lor.*

Eloise întîrziase intenționat la cină în seara aceea. Nu prea mult - nu era în firea ei să întîrzie, mai ales că aceasta era o trăsătură pe care nu o tolera la ceilalți. Dar după evenimentele din după-amiaza aceea, nu știa dacă Sir Phillip va apărea măcar la cină și nu suporta ideea să aștepte în salon, încercînd să nu bată darabana cu degetele.

La fix zece minute după ora șapte, putea presupune că dacă nu o aștepta însemna că nu o va acompaña la masă și putea să coboare în sufragerie și să pretindă că de fapt își propusese să cineze singură.

Dar spre surpriza ei și dacă vroia să fie siriomă, spre marea ei ușurare, Phillip stătea la fereastră citul intră ea în salon, îmbrăcat elegant în ținută de seamă care, chiar dacă nu era după ultima modă, era perfect croită și lucrată. Eloise observă că era strict în alb și negru și se întrebă dacă nu mai ținea cumva un doliu parțial după Marina sau dacă era doar preferința lui. Frații ei se îmbrăcau rar în culori de păun, care erau atât de populare într-un anumit segment al societății ;] nici Sir Phillip nu părea genul respectiv.

Eloise stătu o clipă în prag, uitându-se la profilul lui, întrebându-se dacă îi observase prezența. Atunci el se întoarse, îi șopti numele și traversă camera spre ea.

- Sper că îmi vei accepta scuzele pentru după-amiaza de astăzi, spuse el și cu toate că vocea lui păruse reținută, putea vedea din intensitatea privirii sale că își dorea mult să fie iertat.

- Nu este nevoie de scuze, spuse ea repede, crezând chiar că acesta era adevărul. De ce trebuia să se scuze, când de fapt nu înțelegea motivul?

- Este... Am reacționat în mod exagerat. Eu ...

Eloise nu spuse nimic, privindu-l doar în timp ce el își dregea glasul.

Phillip deschise gura dar trecură câteva clipe înainte de a spune:

- Marina aproape că s-a înecat în lacul ăsta.

Eloise oftă, fără să-și dea seama că mâna i se ridicase singură să-i astupe gura.

- Nu știa să înoate, explică el.

- Îmi pare rău, șopti ea.

~ Erai... Dar se întrerupse. Cum putea întreba fără un pară morbid de curioasă? Dar nu putea evita întrebarea și ea nu se putea abține; trebuia să știe.

- Erai acolo?

El confirmă trist din cap.

- Eu am scos-o afară.

- A avut mare noroc. Cred că era șocată, murmură Eloise.

Phillip nu spuse nimic. Nici măcar nu confirmă din cap.

Eloise se gîndi lajatăl ei, se gîndi cît de neajutorată se simțise cînd el se prăbușise la pămînt în (așa ei. De mic copil, ea *trebuia* să facă ceva. Nu fusese niciodată genul care observă viața; ea avusese dintotdeauna tendința să acționeze, să regleze lucrurile, să regleze oamenii, chiar. Iar singura dată cînd ar fi contat cu adevărat acest lucru, se dovedise neputincioasă.

- Mă bucur că ai putut-o salva. Ar fi fost cumplit pentru tine, altfel.

O privi ciudat și Eloise își dădu seama cît de bizar sunaseră cuvintele ei, așa că adăugă:

- Este... este foarte greu... cînd cineva moare iar tu nu poți decît să privești și să nu poți să faci nimic ca să oprești asta.

Apoi, pentru că momentul părea să o ceară iar ea se simțea ciudat legată de acest bărbat care stătea tăcut și țeapăn în fața ei, spuse încet și poate într-un fel prea trist:

- Știu.

Phillip o întrebă din priviri.

- Tatăl meu, spuse ea simplu.

Nu era un lucru pe care să-l fi împărtășit multora; de fapt, buna ei prietenă Penelope era poate singura persoană din afara familiei imediate, care știa ca Eloise fusese singurul martor la moartea ciudată și subită a tatălui ei.

- îmi pare rău, spuse el șoptit.

- Da. Și mie.

Apoi el spuse lucrul cel mai ciudat:

- Nu am știut că gemenii mei pot înota.

Era atît de neașteptat, atît de total *non sequitur*, încît ea nu reuși decît să clipească și fă întrebe:

- Poftim?

Phillip îi oferi brațul ca să o conducă în sufragerie.

- Nu am știut că pot înota, repetă el cu o voce albă. Nici măcar nu știu cine i-a învățat.

- Contează asta? întrebă Eloise cu blîndețe.

- Contează, pentru că *eu* ar fi trebuit să-i învăț, spuse el cu amărăciune.

Era greu să te uiți la chipul lui. Eloise nu-și amintea să fi văzut vreodată un om atît de chinuit și în mod ciudat, simți cum i se încălzește sufletul. Cuiva căruia îi păsa atît de mult de copiii lui - chiar dacă nu știa prea bine cum să se poarte cu ei - ei bine, trebuia să fie un om bun. Eloise știa că avea tendința să vadă lumea în alb și negru, că uneori se grăbea să judece tocmai pentru că nu se oprea să analizeze nuanțele de gri, dar era sigură că Sir Phillip Crane era un om bun. Poate că nu era perfect, dar era bun și inima lui era sinceră.

Și Eloise spuse repede, pentru că acesta era stilul ei, să se ocupe de probleme mergînd mai departe și dregîndu-le, în loc să se oprească și să se lamenteze:

- Ei bine, acum nu mai ai ce face. Ei nu mai pot uita ce au învățat.

Phillip se opri, uitându-se la ea.

- Ai dreptate. .. Dar indiferent cine i-a învățat, eu ar fi trebuit să știu, adăugă el cu o voce mai caldă.

Eloise era de acord, dar cum el părea atît de evident tulburat, o muștruluiială- nu părea deloc potrivită.

- Dar mai ai încă timp, spuse ea cu blîndețe.

- Ce, să-i învăț înotul pe spate, ca să-și extindă repertoriul? spuse el pe un ton batjocoritor.

- Da, spuse ea pe un ton ușor sever, pentru că ura autocompătîmirea. Dar mai sînt și alte lucruri pe care îi poți învăța. Sînt niște copii adorabili.

Phillip o privi neîncrezător.

Eloise își dresе glasul.

- Ei, se poartă și urît uneori...

Phillip ridică dintr-o sprinceană.

- Bine, fie, se poartă urît destul de des, dar sincer, tot ce vor ei este puțină atenție din partea ta.

- Ți-au spus ei asta?

Eloise zîmbi de naivitatea lui.

- Firește că nu. Au numai opt ani. N-ar spune-o direct. Dar pentru mine este cît se poate de limpede.

Ajunseră în sufragerie și Eloise se așeză pe scaunul pe care i-l ținea un valet. Phillip se așeză vizavi de ea, își puse mîna pe paharul lui de vin, apoi și-o retrase. Își mișcă buzele, dar foarte ușor, ca și cum ar fi vrut să spună ceva dar nu știa exact cum. În sfîrșit, după ce Eloise sorbi puțin din vinul ei, o întrebă:

- Le-a plăcut? Să înoate, vreau să spun.

Eloise zîmbi.

- Foarte mult. Ar trebui să-i duci și tu.
Phillip închise ochii și-i ținu o clipă așa.

- Nu cred că aş putea, spuse el.

Eloise confirmă din cap. Cunoștea puterea amintirilor

- Poate undeva în altă parte, sugeră ea. Precis ca o mai fi vreun lac prin apropiere. Sau măcar un iaz.

O așteptă să-și ia lingura, apoi și-o băgă pe a lui în supă.

- Asta e o idee. Cred că ...Se opri să-și dreagă glasul.

- Cred că aş putea face asta. O să mă gândesc unde am putea merge.

Era ceva în expresia lui - nesiguranță, vulnerabilitate - ceva înduioșător. Deși conștient că nu era sigur că făcea ceea ce trebuia, avea totuși de gând să încerce. Eloise simți cum i se strânge inima, cum sare chiar peste o bătaie și îi veni să se întindă peste masă, să-i atingă mîna. Dar sigur, nu putea face asta. Chiar dacă masa nu ar fi fost mai lungă decît lungimea mîinii ei, tot nu putea face asta. Zîmbi doar, sperînd că zîmbetul ei era suficient de încurajator.

Phillip mîncă puțină supă apoi se șterse la gură cu șervetul. Spuse:

- Sper că o să vii cu noi.

- Cum să nu. Aș fi fost dezolată dacă nu m-ai fi invitat.

Phillip zîmbi ușor sceptic.

- Sînt convins că exagerezi, dar oricum, am fi onorați și ca să fiu sincer, eu aş fi mai ușurat dacă ai fi și tu acolo.

Văzîndu-i expresia curioasă, Phillip adăugă:

- Ieșirea va fi precis un succes, datorită prezenței tale.

- Sînt convinsă că tu ...

O opri în mijlocul propoziției.

- Ne-am distra cu toții mult mai bine împreună cu line, spuse el emfatic și Eloise decise să înceteze cu argumentațiile și să-i accepte cu grație complimentul. În fond, el avea dreptate. El și copiii lui erau atît de neobișnuiți să-și petreacă timpul împreună, incît vor beneficia de prezența ei ca să le netezească drumul.

Eloise descoperi că nu o deranja ideea și sugeră:

- Poate mîine, dacă vremea se menține frumoasă.

- Așa cred, spuse Phillip degajat. Nu mi s-a părut că s-ar schimba.

Eloise se uita la el în timp ce sorbea din supă, o fiertură de pui cu legume, care ar mai fi avut nevoie de sare.

- Știi să prezici vremea? îl întrebă, convinsă că i se citea scepticismul pe față. Avea ea un văr care era convins că putea prezice vremea și de fiecare dată cînd îl asculta, sfîrșea prin a se uda pînă la piele sau a îngheța toată.

- Cîtuși de puțin. Dar poți să... Se întrerupse, întinzîndu-și puțin gîtul.

- Ce-a fost asta?

- Ce-a fost asta? răspunse Eloise, dar în timp ce rostea cuvintele, auzi ce trebuie să fi auzit Phillip. Voci care se certau, din ce în ce mai tare. Pași grei.

Un puternic val de invective fu urmat de un strigăt de groază care nu putea fi decît al majordomului ...

Și atunci Eloise știu.

- Ah, Dumnezeule Mare, spuse ea și mîna în care ținea lingura își slăbi strînsoarea și supa căzu înapoi în bol.

- Ce naiba? întrebă Phillip ridicîndu-se în picioare, pregătindu-se evident să-și apere proprietatea din invadatori.

Doar că nu avea habar căror invadatori urma să luțină piept. Ce fel de invadatori enervanți, băgăcioși și diabolici avea să întîlnească, ah, peste doar cîteva secunde.

Dar Eloise știa. Și ea știa că *enervanți*, *băgăcioși* și *diabolici* nu însemna nimic față de *furioși*, *scoși din minți* și *cu adevărat mari*, cînd venea vorba de iminenta siguranță a lui Phillip.

- Eloise? întrebă Phillip ridicînd două sprîncene cînd auziră amîndoi pe cineva urlînd numele ei.

Eloise simți cum i se scurge sîngele din vine. Efectiv îl simțea, chiar dacă nu-l putea vedea, formînd o baltă în jurul picioarelor. Nu avea cum supraviețui unui astfel de moment, nu știa cum îl va depăși fără omoare pe cineva, pe cineva cu care era chiar foarte strîns înrudită.

Se ridică în picioare, țînîndu-se cu degetele strîns de masă. Pașii (care, ca să fie cinstită, păreau ai unei hoarde furioase) se apropiau tot mai mult.

- E cineva pe care-l cunoști? întrebă Phillip mult prea calm pentru un om care urma să-și vadă sfîrșitul.

Eloise dădu din cap și reuși cu greu să rostească:

- Frații mei.

Stînd țintuit la perete (cu două rînduri de mîini în jurul gîtului) Phillip își spuse că Eloise ar fi trebuit să-l avertizeze cît de cît.

Nu avea nevoie de *zile*, deși asta ar fi fost nemaipomenit, chiar dacă totuși insuficient, avînd în

vedere forța colectivă a patru bărbați foarte mari, funrte furioși și din cît se vedea privindu-i, foarte înrudiți.

F rați. Ar fi trebuit să se gîndească la asta. Cel mai bine ar fi fost poate să evite să curteze o femeie cu linți.

Cu patru, ca să fie exact.

Patru. Era o minune că nu murise încă.

- Anthony! încetează! strigă Eloise.

Anthony, sau cel puțin așa crezu Phillip - pentru că acesta nu se obosise să se prezinte - îl strînse și mai tare pe Phillip de gît.

- Benedict, fii rezonabil, pledă Eloise întorcîndu-și atenția spre cel mai solid din lot.

Celălalt - ei bine, celălalt care-l strîngea de gît; mai rămăseseră doi, dar ei stăteau doar acolo, uitîndu-se - își slăbi strînsoarea ca să se întoarcă să se uite la Eloise.

Ceea ce fusese o greșeală uriașă, pentru că în graba lor de a-i rupe fiecare oscior, nici unul dintre ei nu se uitase încă la ea suficient de lung ca să-i vadă ochiul vînat.

De care, firește, îl vor face pe el responsabil.

Benedict scoase o înjurătură lipsită de sfințenie și îl înghesui pe Phillip atît de tare în perete încît aproape că-l ridică în sus.

Minunat, își spuse Phillip, *a cum chiar o să mor*. Prima strînsoare de gît fusese neplăcută doar, dar asta ...

- încetează! strigă Eloise repezindu-se asupra lui Benedict și apucîndu-l de păr. Benedict urlă în timp ce capul i se dădea pe spate, dar din nefericire strînsoarea strangulatorie a lui Anthony era fermă,

chiar dacă Benedict fusese obligat să-i dea drumul, ca să scape de Eloise.

Care, observă Phillip așa cum putu el dată fiind lipsa de oxigen, se lupta ca o Furie, cu însăși Meduza. Cu mâna dreaptă îl trăgea în continuare ri» păr pe Benedict, în timp ce cu stînga îl prinsese pti după gît, fixîndu-și foarte bine antebrațul sub bărbîn acestuia.

- Iisuse Christoase! S-o ia cineva de pe mine! Înjura Benedict rotindu-se, încercînd să o desprindă de el.

Deloc surprinzător, nici unul din ceilalți frați Bridgerton nu se grăbi să-i sară în ajutor. De fapt, cel rezemat de perete privea amuzat scena.

Lui Phillip începea să i se distorsioneze vederea, dar nu se putea împiedica să nu admire dîrzenia Eloisei. Era una dintre puținele femei care știa cum să lupte ca să cîștige.

Brusc, foarte aproape de fața lui apăru chipul lui Anthony.

- Tu... tu... ai lovi-o? mîrîi e.

Ca și cum ar fi putut să vorbească, își spuse Phillip amețit.

- Nu! strigă Eloise distrăgîndu-și o clipă atenția de la trasul de păr a lui Benedict. Firește că nu m-a lovit el.

Anthony se uită la ea cu o privire intensă, în timp ce Eloise se concentra din nou asupra părului lui Benedict.

- Aici nu există nici un *firește*.

- A fost un accident. El n-are nici o legătură, insistă ea.

Și atunci, cum nici unul dintre frați nu dădea
mintie să o creadă, Eloise explică:

- Ah, Dumnezeule Mare. Voi chiar credeți că eu aș
lun apărarea cuiva care a dat în mine?

Asta păru să țină, pentru că Anthony îi dădu brusc
diurnul lui Phillip care se prăbuși pe podea, gîfîind
tjupă aer.

Patru. îi spusese oare că avea patru frați? Cate-
goric, nu. Niciodată nu s-ar fi gîndit el să se însoare
cu o femeie care avea patru frați. Numai un nebun
ar da pe mîna unei astfel de familii.

- Ce i-ați făcut? întrebă Eloise sărind jos de pe
Benedict și repezindu-se spre Phillip.

- Ce ți-a făcut el, ție? întrebă unul dintre frați. Cel
care, își aminti el, îi arsese un pumn în bărbie, înainte
ca ceilalți să decidă să-l sugrume.

Eloise îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Ce cauți tu aici?

- Apăr onoarea surorii mele.

- Ca și cum aș avea nevoie de protecția ta. N-ai
nici măcar douăzeci de ani!

Ah, asta trebuie să fie cel al cărui nume începe cu
G. George? Nu, nu era bine. Gavin? Nu...

- Am douăzeci și trei de ani, se rățoi tînărul, cu
toată irascibilitatea fratelui mai mic.

- Iar eu am douăzeci și opt. Nu am avut nevoie de
ajutorul tău cînd erai în scutece și nu am nici acum.

Gregory. Da. Gregory. îi pomenise de el într-una
din scrisori. Ah, la naiba. Dacă știa de el, însemna că
știa și de restul cîrdului. E clar, numai pe el însuși se
putea acuza.

- A vrut și el să vină cu noi, spuse cel din colț, singurul care nu încercase să-l omoare pe Phillip. Phillip decise că de el îi plăcea cel mai mult, mai alon că îl ținuse pe Gregory de braț, ca să-l împiedice să se repeadă asupra Eloisei.

Ceea ce, își spuse Phillip de acolo de pe podea, Eloise merita cu prisosință.

- Iar tu ar fi trebuit să-l oprești. Aveți idee ce lucru jignitor ați făcut? întrebă Eloise uitînd de starea mentală a lui Phillip.

Frații ei se uitară la ea, pe drept, după părerea lui Phillip, ca și cum ar fi fost nebună.

Anthony se rățoi:

- Ți-ai pierdut dreptul de a te simți jignită, jenată, îndurerată sau oricum altfel în afară de stupidă, în clipa în care ai fugit de acasă fără un cuvînt.

Eloise păru că se domolește puțin, dar bombăni totuși:

- Ca și cum aș sta să-ți ascult prostiile.

Cel care trebuia să fie Colin, spuse încet:

- Spre deosebire de noi, față de care ești întruchiparea bunătății și a supunerii.

- Ah, pentru numele Lui Dumnezeu, bombăni Eloise în urechile lui Phillip, care-i ardeau cumplit.

Îi ardeau? A făcut cineva box cu urechile lui? Era greu să-și amintească. Patru-contra-unu! -singur, normal că-ți adormea memoria.

- Tu să nu te miști de-acolo! strigă cel despre care Phillip era aproape convins că era Anthony, cu un deget îndreptat în direcția lui.

Ca și cum s-ar fi putut mișca.

- Iar tu - îi spuse Anthony lui Eloise cu o voce și m«l cruntă, deși Phillip n-ar fi zis că era posibil așa nova - tu ce naiba ai crezut că faci?

Eloise încercă să evite întrebarea, cu o alta.

- Iar voi, voi ce căutați aici?

Și 'reuși, pentru că fratele ei chiar îi răspunse la întrebare.

- Să te salvăm pe tine de la dezastru, urlă el. l'(întru numele Lui Dumnezeu, Eloise, ai idee câte griji no-am făcut?

- Iar eu care am crezut că nici măcar nu mi-ați observat lipsa, încercă Eloise să glumească.

- Eloise, mama și-a ieșit din minți, spuse Anthony.

Eloise redeveni pe loc sobră.

- Ah, nu, nu m-am gândit la asta, șopti ea.

- Bineînțeles că nu. Ar trebui să-ți aplic o biciuiață zdravănă- Anthony îi replicase cu vocea severă a unui bărbat care de douăzeci de ani era capul familiei.

Phillip dădu să intervină, pentru că biciuiața era ultimul lucru pe care-l putea el suporta, dar Anthony adăugă:

- Sau cel puțin o botniță.

La care Phillip decise că fratele își cunoștea mai bine sora.

- Unde naiba crezi că te duci? îl întrebă Benedict și Phillip înțelese că începuse probabil să se ridice de jos și se prăbuși la loc, în poziția neputincioasă de pe pardoseală.

Phillip se uită la Eloise.

- Nu crezi c-ar fi necesare niște prezentări?

- Ah, da, firește. Ei sînt frații mei, spuse Eloise.**
înghițind.

- Mi-am imaginat, spuse el pe un ton sec.

Eloise îi aruncă o privire de scuze, ceea ce, își
spuse Phillip, era cel mai mic lucru pe care-l putmi
face, după ce el fusese torturat și aproape omorîl,
apoi se întoarse spre frații ei, spunînd:

- Anthony, Benedict, Colin, Gregory. Aștia trei,
adăugă ea arătînd spre A,B și C, sînt frații mei mai
mari. Așta - făcu un semn disprețuitor cu mîna spre
Gregory - este un pui nevinovat.

Gregory păru gata să-i sară la beregată, ceea ce l-
ar fi convenit de minune lui Phillip, pentru că astfel
intențiile lui criminale ar fi fost deturnate de la el.

Eloise se întoarse în final înapoi spre Phillip și le
spuse fraților ei:

- Sir Phillip Crane, dar presupun că știți deja cine
este.

- Ai uitat o scrisoare în biroul tău, spuse Colin.

Eloise închise ochii, în agonie. Phillip își spuse că
îi vedea buzele formînd *proasto, proasto, proasto*.

Colin zîmbi furios.

- Dacă o să mai vrei vreodată să fugi de acasă, va
trebui să fii mai atentă.

- O să țin minte, ripostă Eloise, dar simțea că
pierde teren.

- Credeți c-ar fi momentul să mă ridic? întrebă
Phillip fără să se uite ferm la vreunul dintre ei.

-Nu.

Era greu să-și dea seama care dintre Bridgertoni
strigase mai tare.

Phillip rămase pe jos. Nu vroia să se creadă laș, înși se putea lăuda cu pumnii lui. Dar la naiba, erau *fulru*.

Putea el să fie boxer, dar nu era un sinucigaș nebun.

- De unde ai ochiul ăsta? o întrebă Colin calm.

Eloise stătu puțin înainte de a răspunde.

- A fost un accident.

Colin se gândi o clipă.

- Te deranjează dacă dezvoltți puțin subiectul ?

Eloise înghiți încurcată și se uită în jos la Phillip, ceea ce el chiar n-ar fi vrut. Asta nu făcea decât ca ei (pe care începuse să îi considere un quartet) să fie și mai convinși că era responsabil de vînătăile Eloisei.

O neînțelegere care nu putea duce decât la moartea și mutilarea lui. Nu păreau genul care să permită cuiva să se atingă de surorile lor, cu atât mai mult să le învinețească un ochi.

- Spune-le adevărul, Eloise, o rugă el îngrijorat.

- Au fost copiii lui, spuse ea înfiorându-se. Dar nu și Phillip. Chiar dacă pe el îl puteau sugruma, nu păreau genul care să le facă rău unor copii nevino-vați. Iar Eloise cu siguranță că n-ar fi spus nimic dacă știa că i-ar fi pus în pericol pe Oliver și Amanda.

- Are copii? întrebă Anthony privindu-l acum cu o expresie ușor mai amabilă.

Phillip decise că și Anthony trebuia să fie tată.

- Doi, spuse Eloise. Gemeni, de fapt. Un băiat și o fetiță. Au opt ani.

- Felicitările mele, murmură Anthony.

- Mulțumesc. Deși *toată compasiunea mea* ar fi fost mai la obiect, spuse Phillip simțindu-se bătrîn și obosit.

Anthony se uită curios la el, aproape zîmbind.

- Nu s-au bucurat foarte mult de prezența mea aici, spuse Eloise.

- Deștepți copii, spuse Anthony.

Eloise îi aruncă o privire decis neamuzată.

- Au întins o sîrmă. Ca aceea pe care mi-a pus-o Colin - se întoarse spre el cu o privire ostilă - în 1804.

Buzele lui Colin se strîmbară într-o expresie de neîncredere.

- Ți-amintești *datai*

- Ea își amintește totul, comentă Benedict.

Eloise se întoarse și-l sfîrtecă și pe el cu privirea.

În ciuda durerii persistente din beregată, Phillip începea efectiv să savureze conversația.

Eloise se întoarse la Anthony, cu un aer de regină.

- Am căzut, spuse ea simplu.

- Pe ochi?

- Pe șold, de fapt, dar n-am avut timp să-mi frînez căderea și m-am lovit la obraz. Presupun că vînătaia s-a întins în toată zona.

Anthony se uită la Phillip cu o expresie feroce.

- Spune adevărul?

Phillip confirmă din cap.

- Pe mormîntul fratelui meu. Dacă vrei, îi poți întreba și pe copii, care vor recunoaște totul.

- Cum aș putea face asta? Niciodată n-aș... spuse Anthony furios, apoi își dresă glasul și-i porunci lui Phillip să se scoale. Își temperă însă tonul întinzîndu-i mîna să-l ajute.

Phillip i-o luă, pentru că stabilise deja că mai bine să-și facă un aliat decît un dușman din fratele Eloisei.

li privi totuși îngrijorat pe cei patru și atitudinea lui era defensivă. Nu ar fi avut nici o șansă dacă s-ar fi tepezit cu toții asupra lui dintr-o dată, lucru pe care-l mai considera încă posibil.

La sfârșitul acestei zile va fi fie mort, fie însurat, doar că nu era încă pregătit să-i lase pe frații Bridgerton să decidă pentru el.

Apoi, după ce Anthony își reduse sora și frații mai mici la tăcere, doar cu o privire, se întoarse spre Phillip și spuse:

- Poate c-ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat.

Cu coada ochiului o văzu pe Eloise deschizând gura să-i întrerupă, apoi închizînd-o la loc, așezîndu-se pe scaun cu o expresie care chiar dacă nu era umilă, era oricum mai umilă decît orice s-ar fi așteptat Phillip vreodată să vadă pe chipul ei.

Phillip decise că trebuia să învețe cum să se uite ca Anthony Bridgerton. Și-ar fi pus copiii ia punct cît ai clipi din ochi.

- Nu cred că Eloise ne va întrerupe acum. Te rog, vorbește, spuse Anthony cu voce blajină.

Phillip se uită la Eloise care părea gata să explodeze. Dar își ținea totuși gura, ceea ce părea remarcabil pentru cineva ca ea.

Phillip povesti pe scurt despre evenimentele care duseseră la apariția Eloisei la Romney Hali. îi vorbi lui Anthony despre scrisori, începînd cu scrisoarea de condoleanțe a Eloisei și cum începuseră o corespondență prietenoasă, oprindu-se din povestit doar cînd Colin scutură din cap și spuse:

- întotdeauna mă întrebam ce tot scria ea în camera ei.

Cum Phillip îl privi întrebător, Colin își ridică mâinile și spuse:

- Degetele ei. Erau întotdeauna pătate cu cerneală și niciodată n-am știut de ce.

Phillip își termină povestirea, concluzionând:

- Deci, precum vedeți, îmi căutam o soție. Din tonul scrisorilor ei, părea inteligentă și rezonabilă. Copiii mei, așa cum veți constata singuri dacă veți rămâne suficient aici ca să-i cunoașteți, pot fi destul de... ăă... - căută cel mai puțin defavorabil epitet - neînfrânați, spuse ei, fericit de alegere. Speram ca ea să aibă asupra lor o influență liniștitoare.

- Eloise? zîmbi Benedict și Phillip putea vedea după expresiile lor că ceilalți trei frați erau de acord cu punctul lui de vedere.

Și deși Phillip zîmbise la comentariul lui Benedict despre Eloise care ținea minte totul și chiar *fusese de acord* cu botnița sugerată de Anthony, devenea clar că bărbații Bridgerton nu aveau despre sora lor părerea pe care o merita ea. Spuse, cu o voce foarte fermă:

- Sora voastră a avut o influență minunată asupra copiilor mei. Ar fi bine să nu o defăimați în prezența mea.

Probabil că tocmai își semnase condamnarea la moarte. În fond erau patru și nu era în interesul lui să-i ofenseze. Dar chiar dacă traversaseră jumătate din țară ca să salveze virtutea Eloisei, el nu putea sta și asculta cum își băteau joc de ea.

Nu de Eloise. Nu în fața lui.

Dar spre marea lui surpriză, nici unul dintre ei nu ripostă și de fapt Anthony, care continua să fie, clar,

mai marele lor, îl fixă cu o privire evaluatoare, părînd să-l decojească strat cu strat, să vadă ce se ascundea în miezul lui.

- Noi doi avem multe de discutat, spuse Anthony calm.

Phillip încuviință din cap.

- Presupun că o să vrei să discuți și cu sora ta.

Eloise îi aruncă o privire plină de recunoștință.

Phillip nu era surprins. Nu și-o putea imagina primind cu bine să fie exclusă de la orice decizie referitoare la viața ei. La naiba, ea nu era genul care să fie exclusă de la nimic.

- Da, spuse Anthony, o să vorbesc cu ea. De fapt, cred că dacă nu te superi, o să încep cu ea.

Ca și cum Phillip ar fi fost atît de prost încît să se contrazică cu un Bridgerton, cînd alți trei stăteau cu ochii pe el.

- Te rog, mergeți în biroul meu, se oferi el. Te poate conduce Eloise.

O dăduse în bară. Nici unuia dintre frați nu-i pică bine să i se amintească faptul că Eloise se afla de suficient de multă vreme aici ca să cunoască locurile.

Anthony și Eloise părăsiră încăperea fără alte cuvinte, lăsîndu-l pe Phillip singur cu ceilalți trei frați.

- Vă supărați dacă mă așez? întrebă Phillip, gîndindu-se că o să mai dureze ceva.

- Dă-i drumul, spuse Colin binevoitor. Benedict și Gregory continuau doar să se uite la el. Nici Colin de altfel nu părea cine știe ce dornic să lege o prietenie.

O fi el puțin mai amabil decît frații săi, dar în ochii lui citea o ascuțime a minții pe care Phillip își spuse că nu ar trebui să o subestimeze.

- Vă rog, mâncați ceva, spuse Phillip arătînd cu mîna spre mîncarea aflată încă pe masă.

Benedict și Gregory se uitară la el ca și cum le-ai fi oferit otravă, dar Colin se așeză la masă vizavi de el și iuă de pe un platou un corn cu o crustă frumoasă.

- Sînt bune, spuse Phillip, deși el nu avusese ocazia să-și termine cina.

- E bun. Sînt mort de foame, spuse Colin.

- Cum te poți gîndi la mîncare? îl întrebă furios Gregory.

- Eu mă gîndesc întotdeauna la mîncare, spuse Colin scrutînd masa cu ochii, pînă găsi untul. Ce mai aveți pe aici?

- Te poți gîndi la soția ta, insinuă Benedict.

- Ah, da, la soția mea. Se întoarse apoi spre Phillip, îi aruncă o privire grea și spuse:

- Asta doar ca să știi, aș fi preferat să-mi petrec seara cu soția mea.

Cum Phillip nu se putu gîndi la un răspuns care să nu fie interpretat cumva ca o insultă la adresa absentei doamne Bridgerton, dădu doar din cap și-și unse la rîndul lui un corn cu unt.

Colin luă o mușcătură uriașă, renunțarea la etichetă fiind un afront clar la adresa gazdei sale.

- Sîntem căsătoriți doar de cîteva săptămîni.

Phillip ridică întrebător dintr-o sprinceană.

- încă proaspeți înșurăței.

Phillip încuviință din cap, de vreme ce un răspuns părea imperios necesar.

Colin se aplecă spre el.

- Eu *chiar* nu am vrut să-mi părăsesc nevasta.

- înțeleg, spuse Philip în șoaptă. Sincer, ce alt-
doza ar fi putut spune?

- înțelegi ce vrea el să spună? interveni Gregory.

Colin se întoarse și-i aruncă o privire de gheață
fratelui său, care era evident prea tânăr ca să stă-
pânească fina artă a nuanțelor și a discursului
circumspect. Phillip așteptă pînă cînd Collin se
întoarse înapoi spre masă și-i oferî un platou cu
asparagus (pe care acesta îl luă), apoi spuse:

- îmi închipui că ți-e dor de soția ta.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care Colin îi aruncă
fratelui său o privire disprețuitoare și spuse:

- într-adevăr.

Phillip se uită la Benedict, singurul care nu se
implicase în discuție.

Mare greșeală. Benedict își flexa mîinile, expresia
lui trădînd regretul de a nu-l fi strangulat cînd avu-
sese ocazia.

Phillip își întoarse atunci privirea spre Gregory
care stătea acolo furios, cu brațele încrucișate pe
piept. Practic, tot trupul lui tremura de furie, poate
îndreptată asupra lui Phillip, poate asupra familiei
sale care îl tratase toată seara ca pe un băietan crud
încă. Privirea lui Phillip nu fu primită cu plăcere.
Bărbia lui Gregory țîșni furioasă în afară, dinții i se
încleștară și...

Și Phillip se săturase deja. Se uită înapoi spre
Colin.

Colin avea încă treabă cu mîncarea, reușind într-un
fel să-i farmece pe servitorii care îi aduseseră și un
bol cu supă. își lăsă totuși lingura jos, examinîndu-și
cealaltă mînă, flexîndu-și leneș fiecare deget în parte,

șoptind ceva, în timp ce și le îndrepta pe rând, spre Phillip.

- Mi-e Dor. De. Soția .Mea.

- La naiba, izbucni în sfârșit Phillip. Dacă vreți să-mi rupeți picioarele, de ce nu o faceți, odată?

CAPITOLUL 10

...nu știi cât de lipsită de noroc ești, draga mea Penelope, să nu ai decît surori. Frații sînt cu mult mai amuzanți.

- din scrisoarea Eloisei Bridgerton către Penelope Featherigton, după o seară de călărie în Hide Park, împreună cu cei trei frați mai mari:

Stînd la biroul lui Phillip ca și cum ar fi fost al lui, Anthony spuse:

- Uite care sînt variantele tale. Te poți mărita cu el într-o săptămîină, sau te poți mărita cu el în două.

Gura Eloisei se deschise într-un oval al groazei.

- Anthony!

Anthony îi spuse cu blîndețe:

- Te așteptai să-ți ofer o alternativă? Să zicem că ne putem extinde la trei săptămîni, dacă avem un motiv serios.

Ura cînd îl auzea vorbind astfel, ca și cum el ar fi fost rezonabil și înțelept, iar ea doar un copil recalcitrant. Era mult mai bine cînd se comporta emfatic și furios. Atunci barem putea pretinde că el avea mințile

încețoșate de furie iar ea era un biet copil nevinovni, asediat.

Anthony continuă.

- Nu văd de ce ai obiecta. Nu ai venit aici cu intenția de a te mărita cu el?

- Nu! Am venit aici cu intenția de a afla dacă esi<> potrivit ca să mă mărit cu el.

- Și este?

- Nu știu. Nu au trecut decît două zile.

- Dar totuși - spuse Anthony studiindu-și farf» grabă unghiile, în lumina luminărilor, este un timp suficient ca să-ți distrugi reputația;

- Știe cineva că am plecat? în afara familiei, vreau să spun?

- Nu încă, dar cineva tot va afla. Cineva afin întotdeauna.

- Trebuia să vină aici o însoțitoare, spuse Eloise tristă.

- Și... întrebă el cu o voce perfect conversațională, ca și cum ar fi întreat dacă nu cumva trebuia sii existe miel la cină, sau dacă nu fusese organizată o partidă de vînătoare în cinstea lui.

- Trebuie să apară.

- Hmmm. Păcat pentru ea că am apărut eu, mal întâi.

- Păcat pentru toată lumea, își spuse Eloise în barbă.

- Ce-a fost asta? întrebă el recurgînd din nou la tonul acela groznic al lui, care făcea clar pentru toată lumea că auzise fiecare cuvînt.

- Anthony, spuse Eloise și numele lui suna ca o rugăminte, deși habar n-avea pentru ce anume se ruga de el.

Anthony se întoarse spre ea, cu ochii negri scoțînd
80 intei, forța privirii lui fiind atît de violentă încît Eloise
își spuse că era mult mai bine cînd își studia unghiile.

Se dădu cu un pas înapoi. Oricine ar fi făcut-o, cu
Anthony Bridgerton în asemenea stare de furie.

Dar cînd vorbi, glasul lui era calm și controlat.

- Ți-ai așternut aici un pătuț destul de incomod.

Mii tem că o să trebuiască să te culci în el, spuse, cu
o cadență lentă și precisă.

- Vrei să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l
cunosc? șopti ea.

- Acesta să fie adevărul? Pentru că păraai să-l
cunoști destul de bine în sufragerie. Tot săreai în
apărarea lui.

Anthony o încolțea și asta o înnebuni.

- Nu este suficient pentru o căsătorie. Cel puțin nu
încă, insistă ea.

Dar Anthony nu era genul care să cedeze.

- Dacă nu acum, atunci cînd? într-o săptămîină?
Două?

- Încetează! Nu pot să gîndesc, izbucni ea du-
cîndu-și mîinile la urechi.

- Tu *nu gîndești*, o corectă el. Dacă ți-ai fi permis
un singur moment de gîndire ca să-ți folosești
porțiunea aceea din creier rezervată bunului simț, nu
ai fi fugit de acasă.

Eloise își încrucia brațele, uitîndu-se în altă parte.
Nu avea argumente și asta o omora.

- Ce ai de gînd să faci, Eloise? o întrebă Anthony.

- Nu știu, spuse ea încet, urînd cît de stupid
sunase.

Anthony spuse, pe același ton cumplit, rațional:

- Da, asta ne pune oarecum în încurcătură, nu crezi?

- Nu puteai să nu spui asta? Trebuie întotdeauna să termini cu o întrebare?

'2T

Anthony zîmbi fără urmă de umor.

- Iar eu care credeam că o să apreciezi faptul că ți cer părerea.

- Ești condescendent și știi asta.

Anthony se aplecă în față, cu flăcări în ochi.

- Ai idee ce efort fac ca să mă stăpînesc?

Eloise își spuse că era de preferașă nu își dea cu părerea.

- Ai fugit în toiul nopții, fără un cuvînt, fără măcar un bilețel, spuse el ridicîndu-se în picioare.

- Am lăsat un bilet! izbucni ea.

O privi cu evidentă neîncredere.

- Am lăsat! insistă ea. L-am lăsat pe măsuța din holul principal. Imediat lîngă vaza chinezească.

- Și în acest bilet misterios scria că ...

- Scria să nu vă faceți grii, că eu sînt bine și că o să iau legătura cu voi peste o lună.

- Ah. *Asta* m-ar mai fi liniștit, spuse Anthony ironic.

- Nu pricep de ce nu l-ați găsit. Probabil că s-a amestecat în vreun teanc cu invitații.

- Noi am presupus că ai fost răpită, spuse Anthony apropiindu-se de ea.

Eloise se albi la față. O clipă nu-i trecuse prin cap că familia ei s-ar putea gîndi la așa ceva. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap că bilețelul ei se va rătăci.

- Știi ce-a făcut mama? După ce mai avea puțin să moară de îngrijorare? o întrebă Anthony cu o voce lugubră.

Eloise scutură din cap, temîndu-se de răspuns.

S-a dus la bancă și știi cumva de ce?

Nu poți să-mi spui și gata? izbucni Eloise
orată. Ura întrebările.

S-a dus la bancă - spuse el apropiindu-se de ea
mir un fel terifiant - ca să se asigure că toate fon-
dările ei erau în regulă, ca să le poată retrage *dacă*
rob ui a să te răscumperel

Eloise se făcu mică, la furia din glasul fratelui ei.
Am lăsat un bilet, vru ea să spună din nou, dar știa că
o să sune cum nu trebuia. Greșise, se purtase
prostește și nu vroia să-și desăvîrșească prostia
încercînd să se scuze.

- Penelope a fost cea care și-a dat pînă la urmă
seama ce al făcut. Am rugat-o să caute în camera ta,
de vreme ce ea a petrecut mai mult timp acolo decît
oricare dintre noi.

Eloise încuviință din cap. Penelope fusese cea mai
bună prietenă a ei - încă era, chiar dacă se măritase
cu Colin. Petrecuseră nenumărate ore în camera ei,
vorbind despre totul și despre toate. Scrisorile lui
Phillip erau singurul secret despre care nu-i vorbise
Penelopei.

- Unde a găsit scrisoarea? întrebă Eloise. Nu că
asta avea importanță, dar nu-și putea stăpîni
curiozitatea.

- Căzuse în spatele biroului. Împreună cu o floare
presată. Anthony își încrucișă brațele.

Ceva părea să meargă.

- Este botanist, șopti ea.

- Poftim?

- Botanist, repetă ea, mai tare acum. Sir Phillip. A

Anthony încuviință din cap, digerînd informații și faptul că ea știa asta.

- Dacă îmi spui că este un om crud, că o să în bată, că te va insușea și umili, atunci nu o să-ți fortămîna. Dar înainte de a vorbi, vreau să te gîndești la cuvintele mele. Ești o Bridgerton. Nu-mi pasă cu cine te măriti și cum te va chema după ce vei depune jurămîntul în fața preotului. Vei rămîne întotdeauna o Bridgerton iar noi ne comportăm cu cinste și onestitate, nu pentru că asta se așteaptă de la noi ci pentru că așa sîntem noi.

Eloise încuviință din cap, înghițind, luptîndu-se cu lacrimile care-i ustureau ochii.

- Așa că te întreb acum: există un motiv pentru care nu te poți mărita cu Sir Phillip Crane?

- Nu, spuse ea șoptit. Nici nu ezitase măcar. Nu era pregătită pentru asta, nu era încă pregătită să se căsătorească, dar nu va întina ea adevărul, ezitînd asupra răspunsului.

- Așa m-am gîndit și eu.

Eloise rămase nemișcată, aproape dezumflată, nesigură ce să facă sau ce să spună în continuare. Se întoarse, conștientă că Anthony știa că plînge, dar nevrînd totuși ca el să-i vadă lacrimile. Spuse, înecîndu-se:

- O să mă mărit cu el. Doar că eu am... am vrut...

Anthony rămase tăcut o clipă, respectîndu-i tulburarea, dar apoi, cum ea nu mai spuse nimic, o întrebă:

- Ce ai vrut tu, Eloise?

- Am sperat într-o căsătorie din dragoste, spuse ea atît de încet încît abia dacă se auzi pe sine.

- Înțeleg, spuse el auzind perfect, ca întotdeauna.

...ii ar fi trebuit să te gîndești la asta înainte de a fi fugit, nu crezi?

În clipa aceea îl urî.

- Tu ai o căsătorie din dragoste.

Tonul lui Anthony cînd vorbi arăta că nu aprecia încercarea ei de a deturna conversația spre el.

- Eu m-am căsătorit cu soția mea după ce am fost surprinși într-o situație compromițătoare, de cea mai mare și mai afurisită bîrfitoare din Anglia.

Eloise expiră prelung, simțindu-se prost. Trecuseră atîția ani de cînd se căsătorise Anthony. Uitase circumstanțele.

- Nu mi-am iubit soția cînd m-am căsătorit cu ea sau - adăugă Anthony cu o voce mai caldă, mai răgușită și mai nostalgică - dacă am iubit-o, nu eram conștient de asta/atunci.

Eloise încuviință din cap.

- Ai avut foarte mult noroc, spuse ea, dorindu-și să știe dacă ar putea avea și ea norocul acesta cu Phillip.

Iar Anthony o surprinse, pentru că în loc să-i facă morală, spuse simplu:

- Știu.

- M-am simțit pierdută, spuse Eloise. Cînd s-au căsătorit Penelope și Colin...

Se prăbuși în fotoliu, lăsîndu-și capul în mîini.

- Sînt un om groaznic. Trebuie să fiu un om groaznic, oribil și superficial, pentru că atunci cînd s-au căsătorit, eu nu mă puteam gîndi decît la mine.

Anthony oftă și îngenunchie lîngă ea.

- Nu ești un om graznic, Eloise. Și știi asta.

Eloise se uită la el, întrebându-se când a devnuit bărbatul acesta, fratele ei, atît de înțelept. Dacă ai mai fi spus țipînd un singur cuvînt, dacă i-ar mai li vorbit pe tonul acela batjocoritor, ar fi clacat. Ai li clacat sau s-ar fi întărit, dar oricum, ceva între ei dnl s-ar fi sfărîmat.

Dar iată-l pe Anthony, pe Anthony, da, care ora arogant și mîndru, nobilul născut să fie așa pîna în măduva oaselor, îngenunchind lîngă ea, punîndu :i mîinile pe ale ei și vorbindu-i cu o bunătate caru aproape că îi sfîșie inima.

- Am fost fericită pentru ei. *Sînt* fericită pentru ei.

- Știu că ești.

- Nu ar fi trebuit să simt nimic altceva decit bucurie.

- Da, dar atunci nu ai mai fi fost o ființă umană.

- Penelope a devenit *sora* mea. Ar fi trebuit să fiu fericită.

- Nu ai spus că ai fost?

Eloise încuviință din cap.

- Sînt. Sînt. Știu că sînt. Nu o spun doar.

Anthony zîmbi cu blîndețe și așteptă să continue.

- Doar că dintr-o dată m-am simțit atît de singură și atît de *bătrînă*. Niciodată nu m-am gîndit că o să rămîn la urmă. Se uită în sus la el, întrebându-se dacă poate să o înțeleagă.

Anthony rîse încet.

- Eloise Bridgerton, eu nu cred că cineva ar face vreodată greșeala să te lase la urmă.

Își simți buzele curbîndu-se într-un zîmbet tremurat, minunîndu-se că fratele ei putea spune *exact* cuvîntul care trebuia.

- Presupun că nu am crezut niciodată că o să fim în față bătrână. Sau, dacă rămîneau, măcar tehnoloze ar fi fost la fel. Nu a fost un lucru prea inimos din partea mea și nici nu cred că m-am gîndit prea mult la asta, dar...

- Dar așa a fost, spuse el făcîndu-i binele de a ține gîndul. Și nici eu nu cred că Penelope s-a gîndit vreodată că o să se mărite. Și ca să fiu sincer, nici Colin. Dar cînd se furișează dragostea în inima cuiva...

Eloise dădu din cap, întrebîndu-se dacă s-ar putea furișa și în inima ei. Probabil că nu. Ea era genul de persoană care avea nevoie ca dragostea să o lovească drept în cap.

- Sînt fericită că s-au căsătorit, spuse Eloise.

- Știu că ești. Și eu sînt.

- Sir Phillip... începu ea arătînd spre ușă, deși acesta era de fapt undeva în fundul holului, după două colțuri, în sufragerie.

- Corespondăm de peste un an. Și dintr-o dată a vorbit despre căsătorie. Și a făcut-o într-un mod atît de delicat. Nu m-a cerut de soție, m-a întrebat doar dacă aș putea să vin în vizită la el, să vedem dacă ne-am potrivi. Mi-am spus că era nebun, că nici n-aș putea măcar lua în considerație oferta lui. Cine s-ar căsători cu cineva pe care nu-l cunoaște?

Eloise rîse tremurat.

- Și apoi Colin și Penelope și-au anunțat logodna. A fost ca și cum toată lumea mea s-a destrămat. Și atunci am început să mă gîndesc la asta. De cîte ori mă uitam la biroul meu, la sertarul unde îi păstram scrisorile, le simțeam parcă arzînd, făcînd o gaură în Semn.

Anthony nu spuse nimic, strîngînd-o doar de mitu, ca și cum ar fi înțeles.

- Trebuia să fac ceva. Nu mai puteam doar să stau și să aștept ca viața să lucreze în continuare în locul meu, pentru mine.

Anthony rîse scurt.

- Eloise, acesta este ultimul lucru pentru care mi-aș face griji pentru tine.

-Anth...

- Nu, lasă-mă să termin. Tu ești una dintre persoanele speciale, Eloise. Viața nu va lucra niciodată singură, pentru tine. Te-am urmărit de cînd erai mica, a trebuit să fiu tatăl tău cînd îmi doream să fiu doar fratele tău.

Eloise simți cum i se strînge inima. Avea dreptate. El fusese ca un tată pentru ea. Era un rol pe care nimeni dintre ei nu și-l dorise, dar el și-l îndeplinise ani de zile fără să se plîngă.

Și de data aceasta ea îi strînse mîna, nu pentru că îl iubea ci pentru că abia acum înțelegea cît de mult îl iubea.

- 71/îți faci viața, Eloise, spuse Anthony. Tu ai luat întotdeauna singură deciziile, ai fost întotdeauna stăpîină pe viața ta. Poate că nu ai simțit mereu asta, dar așa este.

Eloise închise o clipă ochii, scuturînd din cap și spuse:

- Bine, încercam să decid singură pentru mine, cînd am venit aici. Mi s-a părut un plan bun.

- Și poate că o să descoperi că a fost într-adevăr un plan bun. Sir Phillip mi se pare un om de onoare.

Eloise nu-și putu ascunde expresia supărată.

- Și ți-ai dat seama de asta în timp ce îl strîngeai do beregată?

Anthony îi aruncă o privire de superioritate.

- Ai fi surprinsă de cîte își pot da seama bărbații în ilimp ce se luptă între ei.

- Tu numești asta luptă? Ați fost patru contra unu!

Anthony ridică din umeri.

- Nu am spus că a fost o luptă *cinstită*.

- Ești incorigibil.

- Un adjectiv interesant, avînd în vedere recentele *tale* activități.

Eloise simți cum se înroșește.

- Bine, spuse Anthony, tonul lui sugerînd schimbarea de topică. Uite ce o să facem.

Și Eloise știu că indiferent ce va spune el, conta ceea ce va face ea. Vocea lui era teribil de hotărîtă.

- Îți faci imediat bagajele și mergem la *Cabana Mea*, unde vom rămîne o săptămînă.

Eloise încuviință din cap. *Cabana Mea* era numele destul de ciudat al casei lui Benedict, aflată nu foarte departe de Romney Hali, în Wiltshire. El locuia acolo cu soția lui, Sophie și cu cei trei băieți ai lor. Nu era o casă foarte mare, dar era confortabilă și avea destul spațiu pentru cîțiva Bridgertoni în plus.

- Sir Phillip al tău poate veni să te vadă în fiecare zi, continuă Anthony și Eloise înțelese perfect că asta însemna, *Sir Phillip al tău va veni să te vadă în fiecare zi*.

Eloise confirmă din nou din cap.

- Dacă, la sfîrșitul acestei săptămîni, eu voi stabili că este destul de bun ca să se căsătorească cu sora mea, tu vei face întocmai. Imediat.

- Ești convins că poți aprecia un om într-o săptămână?

- Rar este nevoie de mai mult. Iar dacă nu voi fi absolut sigur, mai putem aștepta încă o săptămână

- Poate că Sir Phillip n-o să vrea să se căsniț rească cu mine, se simți Eloise obligată să punctez»,

Anthony își ridică spre ea o privire dură.

- Nu are altă opțiune.

Eloise înghiți.

Una dintre sprîncenele lui Anthony se arcu arogant.

- Ne-am înțeleș?

Eloise dădu din cap. Planul lui părea rezonabil - mai rezonabil de fapt decît și-ar fi permis majoritatea fraților mai mari - și dacă ceva ar fi mers groaznic de rău, dacă ea decidea că i-ar fi imposibil să se mărite cu Sir Phillip Crane, ei bine, avea o săptămână întreagă să vadă cum putea ieși din asta. Multe se întîmplau într-o săptămână. Să ne gîndim doar la ultima.

- Ne întoarcem în sufragerie? întrebă Anthony. Presupun că ți-e foame și dacă mai stăm mult aici, Colin o să mănînce și gazdă și casă și tot.

Eloise încuviință din cap.

- Dacă nu l-au omorît pînă acum.

Anthony se opri să se gîndească.

- Asta m-ar scuti de cheltuielile cu nunta.

- Anthony!

- Am glumit, Eloise. Vino, acum. Să ne convingem că Sir Phillip se mai află încă printre cei vii.

- Și atunci apăru în tavernă femeia aia și avea cei mai mari... spunea Benedict în clipa în care Anthony și Eloise intrau pe ușă.

- Benedict! exclamă Eloise.

Benedict se uită la sora lui cu o expresie teribil de vinovată, își coborî mâinile care demonstau dimensiunile a ceea ce părea a fi o femeie imposibil de dotată și mormăi niște scuze.

- Ești un bărbat însurat, îl certă Eloise.

- Dar nu și orb, spuse Colin.

Intervenii Gregory, cu ceea ce probabil că era cea mai enervantă formă de exprimare a condescendenței pe care o auzise ea vreodată:

- Eloise, există lucruri pe care este imposibil să nu le vezi. Mai ales când ești bărbat.

- Așa este. Și eu am văzut-o, spuse Anthony.

Eloise căscă gura uitându-se de la un frate la altul, căutând un locșor sănătos în acest bazin al nebuniei. Ochii îi căzură pe Phillip care, după cum arăta, fără a menționa ușoara lui stare de ebrietate, formase o legătură pe viață cu frații ei, în scurtul interval de timp cât se retrăsese ea împreună cu Anthony.

- Sir Phillip? întrebă ea, așteptându-l să spună ceva acceptabil.

Dar el îi oferă doar un zîmbet prostesc.

- Știu despre cine vorbesc, spuse el. Am fost de nenumărate ori la taverna aia. Lucy este faimoasă prin locurile astea.

- Și eu am auzit de ea, spuse Benedict, dînd cunoscător din cap. E doar la o oră distanță de mers călare. Chiar mai puțin, dacă tragi tare.

Gregory se aplecă spre Phillip, cu ochii lui albaștri sclipind de curiozitate și-l întrebă:

- Și... ai...? Vreodată?

- Gregory! strigă efectiv Eloise. Asta chiar oie«
prea mult. Frații ei n-ar trebui să vorbească niciodată
astfel de lucruri în prezența ei, ba mai mult, ultimul
lucru pe care vroia ea să-l audă era dacă Sir Philli|>
se tăvălise cu o fată de tavernă cu sînii cît două
supiere.

Dar Phillip scutură doar din cap.

- Este căsătorită. Așa cum eram și eu, spuse el.

Anthony se întoarce spre Eloise și-i șoptește la
ureche:

- Trece proba.

- Mă bucur să aflu că ai standarde atît de înalte
pentru iubita ta soră, bombăni ea.

- Ți-am spus, am văzut-o și eu pe Lucy. Omul ăsta
știe să se stăpînească.

Eloise își puse mîinile în șolduri și se uită drept în
ochii fratelui ei mai mare.

- Tu ai fost tentat?

- Bineînțeles că nu. Kate ar fi în stare să-mi taie
beregata.

- Eu nu vorbesc despre ce ți-ar face ție Kate dacă
ai călca strîmb, deși părerea mea este că nu ar
începe cu gîtul...

Anthony se cutremură. Știa că era adevărat.

- Vreau să știu dacă tu ai fost tentat.

- Nu, recunosc el scuturînd din cap. Dar nu
spune la nimeni. În fond, pe vremuri eram considerat
destul de libertin.

- Ești groaznic.

Anthony zîmbi.

- Și totuși soția mea încă mă iubește la nebunie și asta este singurul lucru care contează cu adevărat, fiu?

Eloise presupuse că avea dreptate. Oftă.

- Ce ne facem cu ei? Arată cu mâna spre quartetul do bărbți strînși în jurul mesei plină cu farfurii goale. Philiip, Benedict și Gregory stăteau lăsați pe spate, tolaxîndu-se, arătînd cît se poate de sătui. Colin încă mai mîncea.

Anthony ridică din umeri.

- Eu nu știu ce vrei tu să faci, dar eu unul o să mă alătur lor.

Eloise rămase în ușă, privindu-l așezîndu-se și turnîndu-și un pahar cu vin. Slavă Domnului, conversația se mutase de la Lucy și sîinii ei formidabili, la box. Sau cel puțin despre asta presupunea ea că vorbeau. Philiip îi demonstra lui-Gregory nu știu ce manevră cu mâna.

Apoi îi arse un pumn în față.

- Ah, îmi pare rău, spuse Philiip bătîndu-l pe Gregory pe spate. Dar Eloise observă că un colț al gurii lui se curbase într-un zîmbet aproape imperceptibil.

- Nu o să te doară multă vreme, te asigur. Bărbia mea e deja mult mai bine.

Gregory mormăi ceva care sigur însemna că nu îl durea, dar își frecă totuși maxiliarul.

- Sir Philiip? Putem sta puțin de vorbă? aproape că strigă Eloise.

- Cum să nu, spuse el ridicîndu-se imediat, deși ar fi trebuit să se ridice *toți* bărbații, de vreme ce ea continua să stea în picioare, în pragul ușii.

Philiip se duse la ea.

- S-a întîmplat ceva?

- Mi-a fost teamă că te vor omorî, sîsîi ea.

- Ah. N-au făcut-o. Phillip zîmbi cu zîmbetul acelu strîmb, de trei-pahare-de-vin.

- Văd asta. Ce s-a întîmplat?

Phillip se uită înapoi spre masă. Anthony mîncă resturile vagi lăsate de Colin iar Benedict se legăna pe speteaza scaunului, încercînd să-l balanseze pe două picioare. Gregory fredona doar pentru el, cu ochii închiși, zîmbind fericit, gîndind[^]i-se la Lucy sau mai exact la anumite părți proeminente ale acesteia.

Phillip se întoarse înapoi spre ea și ridică din umeri.

- Cînd ați devenit cei mai buni prieteni? întrebă Eloise cu exagerată răbdare.

- Ah. A fost de fapt nostim. Le-am cerut să-mi rupă picioarele.

Eloise se uită la el. Niciodată, de cînd se știa, nu reușise să-i înțeleagă pe bărbați. Avea patru frați, și ar fi trebuit să-i înțeleagă mai bine decît majoritatea femeilor și poate că i-au trebuit toți cei douăzeci și opt de ani ca să ajungă la concluzia că bărbații erau, pur și simplu, niște ciudați.

Phillip ridică din nou din umeri.

- Se pare că asta a spart gheața.

- Cu siguranță.

Se uita la el și el se uita la ea și în tot acest timp îl vedea pe Anthony uitîndu-se la ei și brusc Phillip păru să devină mai sobru.

- O să trebuiască să ne căsătorim, spuse el.

- Știu.

- Dacă n-o fac, chiar că o să-mi rupă picioarele.

- Nu doar atît - mormăi ea - dar oricum, poate că o doamnă ar vrea să creadă că a fost aleasă din alte motive decît sănătatea osteopatică.

Phillip clipi surprins.

- Nu sînt o proastă. Am studiat latina.
- Corect, spuse el încet, în felul în care bărbații o fac atunci cînd încearcă să acopere faptul că nu știu ce să spună.

Eloise făcu ochii mici.

- Cît ai băut?

- Doar trei. Phillip se opri, gîndindu-se. Poate patru.

- Pahare sau sticle?

Phillip părea că nu cunoaște răspunsul la asta.

Eloise se uită la masă. Printre resturile cinei se aflau acolo patru sticle de vin. Dintre care, trei erau goale.

- N-am lipsit atît de mult.

Phillip ridică din umeri.

- Nu aveam decît două variante, ori să beau cu ei, ori să-mi rupă picioarele. Alegerea mi s-a părut cît se poate de simplă.

- Anthony! strigă ea. Se săturase de Phillip. Se săturase de ei toți, de totul, de bărbați, de căsătorie, de picioare rupte și de sticle goale de vin. Dar mai mult decît orice, se săturase de ea însăși, de faptul că pierduse controlul, că se simțea atît de neajutorată în fața valurilor vieții.

- Vreau să plec, spuse ea.

Anthony dădu din cap și mormăi ceva, mestecînd încă la unica bucată de pui pe care nu o văzuse Colin.

-Acum, Anthony.

Iar el auzise probabil enervarea din glasul ei, notn
aceea goală care se îneca în silabe, pentru că s<»
ridică imediat și spuse:

- Bineînțeles.

Eloise nu fusese niciodată, în viața ei, atât do
fericită să vadă interiorul unei trăsurii.

CAPITOLUL 11

...Nu pot suporta un bărbat care bea în exces. De aceea sînt convinsă că înțelegi de ce nu pot accepta cererea Lordului Wescott.

...din scrisoarea tui Eloise Bridgerton către fratele ei Benedict, după ce refuzase cea de a doua cerere în căsătorie.

- Nu! N-au făcut asta! izbucni Sophie Bridgerton, miniona și aproape eterica soție a lui Benedict.

- Au făcut-o. După care s-au îmbătat cu toții, spuse Eloise pe un ton cumplit, lăsîndu-se pe spate în șezlongul ei și sorbind din limonadă.

- Niște bezmetici, bombăni Sophie. O trase de limbă.

- Și să nu-mi spui că au pomenit din nou de biata Lucy.

Eloise rămase cu gura căscată.

- O cunoști?

-Toată lumea o cunoaște. Dumnezeule, nu o poți ignora dacă o întâlnești pe stradă.

Eloise se opri, se gîndi, încercă să-și imagineze. Nu reuși.

Sophie spuse în șoaptă, deși nu era țipenie de om în apropiere, care ar fi putut-o auzi:

- Ca să fiu sinceră, mi-e milă de biata femeie. Toată atenția asta nedorită... nu poate duce la nimic bun.

Eloise încercă să-și rețină rîsul, dar tot îi scăpă un mic fornăit.

- Pînă și Posy m-a întrebat odată despre ea!

Eloise rămase cu gura căscată) Posy era sora vitregă a Sophiei, care locuise cîțiva ani la familia Bridgerton, înainte de a se căsători cu frumușelul vicar care locuia la doar cinci mile de Benedict și Sophie. Era, efectiv, cea mai prietenoasă persoană din anturajul Eloisei iar dacă cineva se putea împrieteni cu o chelneriță măritată, cu sîni mari, atunci această nu putea fi decît Posi.

- Locuiește în parohia lui Hugh, spuse Sophie referindu-se la soțul lui Posy. Deci este clar că s-au întîlnit.

- Și ce i-a spus? întrebă Eloise.

- Posy?

- Nu. Lucy.

- Ah. Nu știu. Posy nu mi-a spus. Poți crede asta? Nu cred că Posy a avut vreodată un secret față de mine. Mi-a spus că nu poate trăda încrederea unei enoriașe.

Eloise își spuse că era foarte nobil din partea lui Posy.

- Oricum, nu mă interesează. Benedict n-ar călca niciodată strîmb, spuse Sophie cu încrederea unei femei care știe că este iubită.

- Sigur că nu, spuse Eloise repede. Povestea de dragoste a Sophiei și a lui Benedict era legendară în familia lor. Fusese unul din motivele pentru care Eloise refuzase atâtea cereri în căsătorie. Își dorise și pentru ea acest fel de dragoste și de pasiune și de dramă. Își dorise mai mult decît - *am trei case, șaisprezece cai și patruzeci și doi de cîini de vînătoare*, așa cum o informase unul din pretendenții ei cînd îi ceruse mîna. -

- Dar... - continuă Sophie -... nu cred că e o pretenție atît de mare dacă-i cer să-și țină gura închisă cînd trece prin dreptul lui.

Eloise era gata să-și exprime asentimentul ferm și vehement, cînd îl văzu pe Sir Phillip traversînd peluza în direcția ei.

- El este? întrebă Sophie zîmbind.

Eloise confirmă din cap.

- Este foarte bine.

- Da, cred, spuse Eloise încet.

- Crezi? zîmbi Sophie pierzîndu-și răbdarea. Nu face pe isteța cu mine, Eloise Bridgerton. Am fost odată camerista ta, așa că te cunosc mai bine decît oricine.

Eloise se abținu să sublinieze că Sophie fusese camerista ei în acele două săptămîni înainte ca ea și Benedict să-și vină în fire și să decidă să se căsătorească.

- Fie, e chiar foarte bine. Dacă vrei, genul aspru, rural.

- Care-ți place ție, spuse Sophie îndrăzneță.

Spre disperarea ei, Eloise simți cum se înroșește la față.

- Poate, mormăi ea.

- Și ți-a adus flori, spuse Sophie admirativ.
- Este botanist, spuse Eloise.
- Asta nu face gestul mai puțin drăgălaș.
- Nu, doar mai ușor.
- Eloise, încetează chiar în clipa asta, o certă Sophie.

- Să încetez ce anume?
- Să-l sfișii pe bietul om înainte de a-i oferi măcar o șansă.

- Dar nu asta făceam, protestă Eloise deși știa că mințea. Ura faptul că familia ei încerca să-i guverneze viața, indiferent cât de bine intenționată era și asta o făcea ursuză și necooperantă.

- Oricum, eu cred că florile sînt foarte dulci. Nu-mi pasă că are opt mii de varietăți disponibile. S-a gîndit totuși să-ți aducă și ție.

Eloise încuviință din cap, urîndu-se. Vroia să se poată simți mai bine, vroia să fie numai zîmbete și veselie și optimism, dar efectiv nu reușea.

Sophie continuă, ignorînd proasta dispoziție a Eloisei.

- Benedict nu mi-a dat toate detaliile astea. Știi cum sînt bărbații. Niciodată nu-ți spun ce vrei tu să știi.

- Ce vrei tu să știi?

Sophie se uită înspre Sir Phillip, apreciînd cît timp mai avea pînă va ajunge la ele.

- În primul rînd, este adevărat că nu l-ai cunoscut înainte de a fugi de acasă?

- Nu față în față, recunosc Eloise.

Totul suna atît de prostesc cînd repovestea tărașenia. Cine ar fi crezut că ea, o Bridgerton, va fugi după un bărbat pe care nu-l cunoscuse vreodată?

- Da - spuse Sophie cu o voce oarecare - ce poveste romantică ar fi fost dacă totul ar fi mers pînă la capăt.

Eloise înghiți jenată. Era încă prea devreme ca să știe cum ar fi fost dacă „totul ar fi mers pînă la capăt.” Ea presupunea - nu, de fapt era cît se poate de sigură - că se va trezi măritată cu Sir Phillip, dar oare ce fel de căsnicie va fi aceasta? Ea nu-l iubea, oricum nu încă și nici el nu o iubea și crezuse că asta n-ar fi fost nici o problemă, dar acum că se afla la Wiltshire, încercînd să nu observe cum se uita Benedict la Sophie, se întreba dacă nu făcuse cumva o greșeală teribilă.

Și ea chiar vroia să se mărite cu un bărbat care căuta în primul rînd o mamă pentru copiii lui?

Dacă nu aveai parte de iubire, nu era atunci mai bine să rămîi singur?

Din nefericire, singura cale de a răspunde la aceste întrebări era să mărite cu Sir Phillip și să vadă cum o să meargă totul. Și dacă nu mergea bine ...

Va fi prinsă în cursă.

Cea mai ușoară cale de a scăpa dintr-o căsnicie era moartea, numai că Eloise nu se obosea măcar să se gîndească la asta.

- Domnișoară Bridgerton.

Phillip stătea în fața ei, întinzîndu-i un buchet cu orhidee.

- Sînt pentru tine.

Eloise îi zîmbi, încurajată de senzația aceea de ușoară nervozitate, de amețeală, pe care o simțise la apariția lui.

- Mulțumesc, spuse ea în șoaptă, luînd și mirosind florile. Sînt minunate.

- Dar unde ați găsit orhidee? Sînt deosebite, spuse Sophie.

- Eu le-am cultivat. Am o seră.

- Da, sigur. Eloise mi-a spus că sînteți botanist. Și mie îmi place să grădinăresc, deși trebuie să mărturisesc că de cele mai multe ori nu am nici cea mai mică idee despre ce fac. Îngrijitorii noștri mă consideră o pacoste pe capul lor, sînt convinsă.

Eloise își drese glasul, conștientă că nu făcuse prezentările. Spuse, arătînd spre cumnata ei:

- Sir Phillip, ea este Sophie, soția lui Benedict.

Sir Phillip se aplecă asupra mîinii ei, spunînd încet:

- Doamnă Bridgerton.

Sophie îi spuse în modul cel mai prietenesc:

- Mă bucur mult să vă cunosc. Și vă rog, spuneți-mi pe numele de botez. Mi s-a spus că deja faceți asta cu Eloise și în plus, ne crează senzația că faceți parte din familie.

Eloise se înroși toată.

- Ah!, exclamă Sophie încurcată. Nu am spus asta în legătură cu tine, Eloise. Niciodată nu mi-aș...Ah, draga mea.

Se înroși puternic în obraji, în timp ce ea se uita în jos, la mîini.

- Da, șopti ea, am auzit că a curs cam mult vin.

Phillip își drese glasul.

- Un detaliu de care prefer să uit.

- Este remarcabil faptul că totuși îți amintești, spuse Eloise cu glas dulce.

Phillip o privi, expresia lui arătînd clar că nu se lăsa amăgit de zahărul din vocea ei.

- Ești mult prea amabilă.

- Și cum stai cu durerea de cap? întrebă ea.

Phillip se cutremură.

- E diabolică.

Ar fi trebuit să se arate preocupată. Ar fi trebuit să fie amabilă, mai ales că i-a adus aceste rare orhidee. Dar nu se putea împiedica să simtă că el nu merita mai mult, așa că spuse (cu calm, dar o spuse):

- Perfect.

- Eloise! interveni Sophie dezaprobator.

- Benedict cum se simte? o întrebă Eloise dulce.

Sophie oftă.

- A fost ca un urs toată dimineața iar Gregory nici măcar nu s-a dat jos din pat.

- Prin comparație, s-ar părea că eu am scăpat cel mai ușor, spuse Phillip.

- Cu excepția lui Colin, îi spuse Eloise. El nu se resimte niciodată după ce bea. Iar cât despre Anthony, sigur, el a băut foarte puțin aseară.

- Fericitul.

- Sir Phillip, vreți să beți ceva? întrebă Sophie aranjându-și boneta ca să-i umbrească mai bine ochii. Desigur, ceva benign, nealcoolice, avînd în vedere circumstanțele. Aș fi fericită să rog pe cineva să vă aducă un pahar cu limonadă.

- Iar eu v-aș fi recunoscător. Mulțumesc, spuse el dregîndu-și glasul. Q privi ridicîndu-se și urcînd ușoara pantă spre casă, apoi se așeză pe locul ei, vizavi de Eloise.

- Îmi face plăcere că te văd în dimineața asta, spuse el. Niciodată nu fusese el un om vorbăreț și era limpede că nici astăzi nu făcea excepție, în ciuda circumstanțelor mai mult decît extraordinare care duseseră la acest moment.

- Și mie, șopti ea.

Phillip se suci în fotoliul lui. Era prea mic pentru el, ca majoritatea fotoliilor.

- Trebuie să-mi cer scuze pentru comportamentul meu de aseară, spuse el rigid.

Eloise se uită la el, privindu-l în ochii lui negri, o clipă doar înainte ca privirea să-i alunece în jos, spre un petec de iarbă din spatele lui. Păruse sincer; probabil că și era. Nu îl cunoștea bine - cu siguranța nu atât de bine încât să se mărite ca el, deși se părea că era acum un lucru deja stabilit - dar nu părea omul care să prezinte scuze false. Totuși, nu era chiar pregătită să-l copleșească cu gratitudinea ei, așa că atunci când îi răspunse, o făcu cu zgîrcenie.

- Am frați. Sînt obișnuită cu asta.

- Poate, dar eu, nu. Te asigur că nu-mi fac un obicei din a mă supraîmbiba.

Eloise înclină din cap, acceptîndu-i scuza.

- M-am gîndit, spuse el.

- Și eu.

Phillip își dresese glasul, apoi își duse mîna la cravată, ca și cum ar fi început brusc să-l strîngă.

- Va trebui, desigur, să ne căsătorim.

Nu era nimic în plus față de ce știa ea, dar era ceva groaznic în modul în care fusese spus. Poate că era lipsa de emoție din vocea lui, ca și cum ea ar fi fost o problemă pe care el trebuia să o rezolve. Sau poate că era modul cum o spusese, sec, ca și cum ea nu ar fi avut altă șansă (ceea ce, sincer, ea chiar nu avea, dar nici nu-i plăcea să i se reamintească acest lucru).

Indiferent ce anume era, o făcea să se simtă ciu-
filit, rîioasă, venindu-i parcă să sară afară din pielea

M1,

își petrecuse viața de adult făcîndu-și propriile
alogen, se considerase cea mai fericită femeie,
Întru că familia ei îi permisesese să facă astfel. Poate
i a acesta era motivul pentru care i se părea atît de
Insuportabil să fie forțată să facă un pas, înainte de a
Il pregătită pentru a-l face.

Sau poate că era insuportabil tocmai pentru că ea
fuese cea care pusesese în mișcare toată această
farsă. Era furioasă pe ea însăși și asta o făcea
arțăgoasă cu toți ceilalți.

- O să fac tot ce pot ca să te fac fericită - spuse el
cu asprime - Iar copiii au nevoie de o mamă.

Eloise zîmbi palid. Își dorise ca mariajul ei să aibă
și un alt motiv, nu doar copiii.

- Sînt sigur că o să ie fii de mare ajutor, spuse el.

- De mare ajutor, repetă ea ca un ecou, urînd felul
în care sunase.

- Nu ești de acord?

Eloise încuviință doar din cap, temîndu-se să
deschidă gura, ca să nu urle.

- Bine, spuse el. Atunci totul este stabilit.

Totul este stabilit. Pentru tot restul vieții ei, aceasta
va fi marea cerere în căsătorie . *Totul este stabilit.* Și
lucrul cel mai rău - nu avea dreptul să se plîngă. Ea
fuese cea care fugise de acasă, fără să-i dea timp
lui Phillip să aranjeze să aducă o însoțitoare. Ea era
cea care fuese atît de grăbită să-și facă singură
destinul. Ea era cea care acționase fără să se
gîndească, iar acum, tot ce putea prezenta era ...

Totul este stabilit.

Eloïse înghiți.

- Splendid.

Phillip se uită la ea clipind derutat.

- Nu ești fericită?

- Firește că sînt, spuse ea fără suflet.

- Nu pari fericită.

- Sînt fericită, izbucni ea.

Phillip mormăi ceva în barbă.

- Ce-ai spus? îl întrebă ea.

- Nimic.

- Ai spus ceva. ^

Phillip îi aruncă o privire plictisită.

- Dacă aș fi vrut să auzi, aș fi vorbit mai tare.

Eloise inhală adînc.

- Atunci înseamnă că n-ar fi trebuit să spui asta.

- Sînt lucruri pe care nu le poți ține în tine, mormăi

Phillip.

- Ce ai spus? insistă ea.

Phillip își trecu degetele prin păr.

- Eloise...

- M-ai insultat?

- Chiar vrei să știi?

- De vreme ce se pare că vom fi soț și soție, da, spuse ea răstit.

- Nu-mi amintesc cuvintele exacte - ripostă Phillip pe același ton - dar cred că am spus cuvintele *femeile* și *n-au minte*, dintr-un foc.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Știa că n-ar fi trebuit; ar fi fost nepoliticos în orice împrejurări, dar acum era cu atît mai nepoliticos. Dar ea a insistat și a insistat și nu a renunțat. Era ca și cum i-ar fi vîrît un ac sub piele, după care și-a spus să-l înfigă și mai mult, doar ca să se amuze.

și în fond, de ce era ea într-o dispoziție atât de pioasă? El nu făcuse decît să stabilească lucrurile.

11 trebuiau să se căsătorească și sincer vorbind, ea *fi trebuit* să fie fericită pentru că dacă tot se împromisese, cel puțin o făcuse cu un bărbat care *mu* dornic să facă ceea ce trebuia și să o ia de soție.

Nu se aștepta la recunoștință. La naiba, în fond era la fel de mult și greșeala lui; în fond, el fusese cel care lansase invitația inițială. Dar era prea mult dacă o aștepta la un zîmbet și la o dispoziție mai agreabilă?

Eloise spuse dintr-o dată:

- îmi pare bine că am avut această conversație. A fost un lucru bun.

Phillip își ridică privirea, brusc bănuitor.

- Poftim?

- Foarte benefic, spuse ea. Este bine să-ți cunoști soțul, sau soția, înainte de a te căsători.

Phillip tăcu. Asta n-o să se termine bine.

- Și, adăugă ea apăsător privind-l oftînd, este providențial faptul că știu acum ce simți față de sexul din care fac parte.

Cît despre Phillip, el făcea parte din categoria celor care preferau să evite conflictele, dar acum era deja prea mult. Spuse răspicat:

- Dacă-mi amintesc corect, nu ți-am spus nicio dată exact ce gîndesc eu despre femei.

- Am tras singură concluzia. Expresia „*n-au minte*” m-a plasat în direcția corectă.

- Oare? Ei bine, acum gîndesc altfel.

Ochii ei se făcură două linii.

- Ce vrei să spui?

- Spun că mi-am schimbat părerea. Stabilisem < a eu nu voi avea probleme cu femeile în general. Pî tine te consider insuportabilă.

Eloise se dădu înapoi, evident lezată.

- Nu ți-a mai spus nimeni pînă acum că ești insuportabilă? Lui Phillip i se părea greu de crezut așa ceva.

- Nimeni care să nu-mi fie rudă, bombăni ea.

- Înseamnă că trăiești într-o societate foarte politicoasă.

Phillip se foi din nou în scaun; zău, chiar nu mă făcea nimeni fotolii pentru oameni masivi?

- Ori asta, ori pur și simplu i-ai terifiat pe toți, făcîndu-i să se aplece la orice capriciu al tău.

Eloise se înroși dar Phillip nu știa dacă motivul era că el reușise să-i ghicească atît de repede personalitatea sau doar pentru că era mult prea furioasă.

Probabil amîndouă.

- îmi pare rău, spuse ea încet.

Phillip se întoarse surprins spre ea.

- Poftim? Probabil că nu auzise el bine.

- Am spus că îmi pare rău, repetă ea pe un ton care spunea clar că nu avea intenția să repete și a treia oară, așa că Phillip făcea bine să audă.

- Ah. Mulțumesc, spuse el prea uluit ca să se poată gîndi la altceva.

- Cu plăcere. Tonul ei era mai puțin decît grațios, dar părea totuși să se străduiască.

O clipă Phillip nu spuse nimic. Apoi trebui să întrebe:

- Pentru ce anume?

Eloise își ridică privirea, evident enervată că nu se terminase totul aici.

■ - Trebuia să întrebi? bombăni ea.

E ■ Ei bine, da.

- Îmi pare rău că sînt într-o dispoziție cumplită și m-am purtat urît. Și dacă mă întrebi *cum* m-am purtat mit, jur că o să mă ridic de aici și o să piec și nu o să mă mai vezi niciodată pentru că, te asigur, faptul că mi-am cerut acum scuze este un lucru suficient de lîreu pentru mine, fără să trebuiască să mai dau și alte explicații.

Phillip decise că nu avea cum să spere la mai mult.

- Muțumesc, spuse el cu blîndețe.

Își ținu un minut limba, probabil cel mai lung minut din viața lui, apoi decise că ar trebui totuși să meargă mai departe și s-o spună.

- Dacă asta te face să te simți mai bine, eu decisesem că noi doi ne potrivim înainte de sosirea fraților tăi. Mă decisesem deja să te cer de soție. Așa cum trebuia, cu un inel și cu tot restul. Nu știu. A trecut mult de cînd am mai cerut pe cineva în căsătorie și oricum, ultima oară nu se petrecuse în condiții normale.

Eloise se uită în sus la el, cu surprindere în ochi... și poate chiar cu puțină recunoștință.

- Îmi pare rău că au apărut frații tăi și au făcut ca totul să se petreacă mai repede decît erai tu pregătită, dar nu îmi pare rău că se întîmplă acum.

- Nu îți pare rău? Sincer?

- Eu o să-ți acord tot timpul de care ai nevoie - în * limitele rezonabilului, desigur. Dar nu pot...

Phillip se uită în susul pantei; Anthony și Colin se îndreptau spre ei, urmați de un valet cu o tavă cu gustări.

- ...Nu pot vorbi în numele fraților tăi. Aș zice că nu le-ar păsa să aștepte atîta timp cît ai vrea tu. Și sincer, dacă ai fi fost sora mea, te-aș fi dus cu forța la biserică, încă de aseară.

Eloise se uită în sus la frații ei; Mai aveau încă cel puțin o jumătate de minut pînă la ei. Deschise gura dar o închise la loc, vădit frămîntată. În sfîrșit, după cîteva secunde, timp în care el efectiv putuse vedea roțițele învîrtindu-se în mintea ei, izbucni:

- De ce ai decis că ne-am potrivi?

- Poftim? Era o tactică de împotmolire, evident. Nu se așteptase la o întrebare atît de directă.

- De ce ai decis că ne vom potrivi? repetă ea cu o voce intensă.

- Eu... Ah ...Phillip tuși, limpezindu-și glasul.

- Nu știi, decise ea, părăind dezamăgita.

- Firește că știu, protestă el.

Cărui bărbat îi place să i se spună că habar n-are ce-i în mintea lui?

- Ba nu, nu știi. Dacă știai, n-ai fi stat acum acolo, gîfîind după aer.

- Dumnezeu Mare, femeie, ai puțină milă în tine? Unui bărbat îi trebuie timp ca să-și formuleze ideile.

- Ah, iată și fericitul cuplu, se auzi vocea veșnic jovială a lui Colin.

Niciodată în viața lui nu mai fusese Phillip atît de fericit să audă vocea unei alte ființe umane.

- Bună-dimineața, le spuse el celor doi Bridgerton, nefiresc de fericit să scape de interogatoriul Eloisei.

- Ți-e foame? îl întrebă Colin așezîndu-se pe scaunul de lîngă Phillip. Mi-am permis să spun la bucătărie să pregătească un mic-dejun *alfresco*.

Phillip se uită la valet și se întreba dacă nu ar fi lăobuit poate să-l ajute. Bietul om părea gata să pice tîub greutatea tăvii cu mîncare.

- Cum te simți în dimineața asta? o întreabă Anthony așezîndu-se pe bancheta cu perne de lîngă Eloise.

- Bine, îi răspunse ea.

- Ți-e foame?

-Nu.

- Veselă?

- Nu pentru tine.

Anthony se întreabă dacă Eloise n-o să-i ardă cumva și o palmă. Care ar fi fost cît se poate de meritată.

Tava cu mîncare fu așezată pe masă cu un zăngănit puternic, urmat de nedreapta scuză a valetului pentru stîngăcia lui, urmat de asigurarea lui Anthony că nu conta, că nici măcar Herculeîn persoană nu ar fi putut căra suficientă mîncare pentru Colin.

Cei doi frați Bridgerton se serviră, apoi Anthony se întoarse spre Eloise și Phillip și spuse:

- Voi doi păreți să vă înțelegeți foarte bine în dimineața asta.

Eloise îl privi cu ostilitate.

- Cînd ai ajuns la concluzia asta?

- Nu mi-a trebuit mai mult de o secundă, spuse Anthony ridicînd din umeri și uitîndu-se apoi la Phillip:

- După ciondăneala voastră, de fapt. Toate cu-plurile care se înțeleg bine, fac asta.

- Mă bucur să aflu, spuse Phillip.

Anthony spuse afabil:

- Soția mea și cu mine avem adesea astfel de conversații, pînă cînd ajunge să fie de părerea mea.

Eloise îi aruncă o privire țifnoasă.

Anthony adăugă ridicînd din umeri:

- Sigur, soția mea mi-ar putea oferi o interpretare diferită. Îi *permit* să creadă că eu ajung să fiu de părerea ei. Este mai ușor așa, adăugă el întorcîndu-se spre Phillip.

Phillip îi aruncă o privire Eloisei, care părea că se abține cu greu să-și țină gura.

- Cînd ai venit? îl întrebă Anthony.

- Abia de cîteva minute, spuse Phillip.

- Da, interveni Eloise. Mi-a făcut cererea în căsătorie. Sînt sigură că vă pare bine să^auziți asta.

Phillip tuși, surprins de subitul ei anunț.

- Poftim?

Eloise se întoarse spre Anthony.

- Mi-a spus: „O să trebuiască să ne căsătorim.”

Anthony se uită fix la ea și spuse:

- Păi are dreptate. Trebuie să vă căsătoriți. Și felicitările mele pentru el că nu a încercat să se dea după tufiș. Presupun că tu, mai mult decît oricine, apreciezi o discuție directă.

- Vrea cineva plăcintă? întrebă Colin. Nu? Atunci eu o să mai vreau.

Anthony se întoarse spre Phillip.

- Este doar puțin enervată, pentru că urăște să i se spună ce să facă. Dar în cîteva zile o să fie bine.

- Sînt bine chiar acum, bombăni Eloise.

- Da, arăți bine, spuse Anthony încet.

- Tu chiar nu ar trebui să *fii* în altă parte? îl întrebă Eloise printre dinți.

- Interesantă întrebare. S-ar putea spune că ar trebui să *fiu* la Londra, cu soția și copiii mei. De fapt, dacă ar trebui să fiu undeva în altă parte, presupun că acolo ar trebui să fiu. Dar în mod ciudat, se pare

câ sînt aici. în Wiltshire. Unde, cînd m-am trezit în patul meu confortabil *din Londra*, acum trei zile, n-aș li crezut vreodată că voi ajunge.

Anthony zîmbi politicos.

- Mai ai întrebări?

Eloise tăcu. Anthony îi înmîină un plic.

- A sosit asta pentru tine.

Eloise se uită la plic și Phillip văzu că recunoscuse scrisul.

- Este de la mama, spuse Anthony, deși era evident că Eloise știa deja.

- Vrei s-o citești? o întrebă Phillip.

Eloise scutură din cap.

- Nu acum.

Ceea ce însemna, își spuse Phillip, că nu în fața fraților ei.

Și apoi, brusc, știu ce avea de făcut. Ridicîndu-se din fotoliu, îi spuse lui Anthony:

- Lord Bridgerton, pot să vă rog să mă lăsați o clipă singur cu sora dumneavoastră?

- Tocmai ai avut un moment singur cu ea, spuse Colin între două înghițituri de șuncă.

Phillip îl ignoră.

- My lord?

- Desigur, dacă dorește și ea, spuse Anthony.

Phillip o luă pe Eloise de mîină și o ridică în picioare.

- Este de acord, spuse el.

- Mmm, pare foarte de acord, observă Colin.

Phillip decise că toți Bridgertonii ar trebui prevăzuți cu botnițe.

- Vino cu mine, îi spuse el Eloisei, înainte ca ea să poată riposta.

Ceea ce desigur ar fi făcut, pentru că era Eloise !? ea n-ar fi zîmbit niciodată politicos, urmîndu-l, dacă exista șansa unei dispute.

- Unde mergem? gîfii ea îndată ce Phillip începu să o tragă departe de familia ei, traversînd peluza, părăind indiferent că ea trebuia să alerge ca să țînfi pasul.

- Nu știi.

- Nu știi?

Phillip se opri atît de brusc încît Eloise intră în el. De fapt era chiar plăcut. Îi putu simți fiecare părticică din ea, de la sîni la coapse, deși ea își reveni mult prea repede și se îndepărtă înainte ca el să poată savura momentul.

- Nu am mai fost niciodată aici, spuse el explicîndu-i ca unui copil mic. Ar trebui să fiu un clarvăzător că să știu unde merg.

- Ah, spuse ea. Bine, atunci condu-mă.

Phillip o trase înapoi spre casă, îndreptîndu-se spre o ușă laterală.

- Unde duce asta? întrebă el.

- Înăuntru, îi replică ea.

Phillip îi aruncă o privire sarcastică.

- Prin salonașul de lectură al Sophiei, spre hol, se oferi Eloise.

- Sophie este acum acolo?

- Mă îndoiesc. Nu s-a dus să-ți pregătească limonada?

- Bine.

Phillip deschise ușa, mormăind în sinea lui un rapid mulțumesc pentru faptul că nu era încuiată și își vîrî capul înăuntru. Încăperea era goală, dar ușa spre hol era deschisă, așa că el traversă și o închise. Cînd se

Întoarse, Eloise continua să stea în dreptul ușii deschise, din partea cealaltă, urmărindu-l cu un amestec de curiozitate și amuzament.

- Închide ușa, îi porunci el.

Eloise ridică dintr-o sprânceană.

- Pardon?

- Închide-o. Nu era tonul pe care-l folosea el des, dar după un an de plutire în derivă, simțindu-se pierdut în valurile vieții, în sfârșit își recăpăta controlul.

Și știa exact ce vroia.

- Închide ușa, Eloise, spuse el cu o voce joasă, traversînd încet camera, spre ea.

Eloise făcu ochii mari, spunînd în șoaptă:

- Phillip? Eu ...

- Nu vorbi. Închide doar ușa.

Dar ea rămăsese încremenită în loc, uitîndu-se la el ca și cum nu l-ar fi cunoscut. Ceea ce, sincer vorbind, chiar așa era. La naiba, nici el nu mai era sigur dacă se cunoștea.

- Phillip, tu...

Phillip se întinse în spatele ei și închise ușa, întorcînd zăvorul cu un sunet amenințător.

- Ce faci? Întrebă ea.

- Îți făceai griji că s-ar putea să nu ne potrivim.

Buzele ei se deschiseră.

Phillip făcu un pas spre ea.

- Cred că e timpul să-ți arăt că ne potrivim.

CAPITOLUL 12

...și cum ai știut că tu și Simon vă potriveați? Pentru că eu jur că nu am întâlnit încă bărbatul despre care să pot afirma așa ceva și asta după trei lungi sezoane la „Tîrgul de Căsătorii.”

...din scrisoarea Eloisei Bridgerton către sora ei, Ducesa de Hastings, după ce respinsese cea de a treia cerere în căsătorie.

Eloise avu timp să inspire - oarecum - înainte ca gura lui să coboare peste a ei. Și făcuse bine, pentru că nu părea că el intenționa să o elibereze pînă în, ah, următorul mileniu.

Dar apoi, brusc, el se retrase, luîndu-i fața în mîinile lui mari. Și uitîndu-se la ea.

Doar uitîndu-se la ea.

- Ce e? întrebă ea stînjinită de această scrutare. Știa că era considerată o femeie atrăgătoare, dar nu era o frumusețe legendară iar el o examina ca și cum ar fi vrut să-i catalogheze fiecare trăsătură.

- Am vrut să te văd, șopti el. Îi atinse obrazul, apoi își plimbă degetul mare peste linia maxiliarului.

- Ești într-o mișcare continuă. Nu reușesc să te vîd.

Picioarele îi tremurau, buzele i se despărțiră dar nu părea să reușească să spună ceva, părea să nu poată decît să se uite în sus, în ochii aceia negri.

Phillip șopti:

- Ești atît de frumoasă. Știi la ce m-am gîndit cînd lo-am văzut prima oară?

Eloise scutură din cap, disperată să-i audă cuvintele.

- Mi-am pus că m-aș putea scufunda în ochii tăi...

Phillip se apropie mai mult, cuvintele lui fiind acum mai mult respirație decît sunete.

- Aș putea să mă scufund în *tine*.

Eloise se simți legănată parcă spre el.

Phillip îi atinse buzele, tachinîndu-i cu degetul arătător pielea sensibilă. Mișcarea îi trimise valuri de plăcere în tot corpul, chiar acolo, în centrul ființei ei, în locuri interzise chiar și pentru ea.

Și Eloise își dădu seama că niciodată nu înțelesese cu adevărat, pînă atunci, puterea dorinței. Niciodată nu înțelesese cu adevărat ce era, de fapt, dorința.

- Sărută-mă, șopti ea.

- Ești sigură? murmură el cu gura curbată într-un zîmbet ironic - pentru că odată ce-o s-o fac, s-ar putea să nu mai reușesc să...

Eloise își petrecu mîinile după ceafa lui și-l aplecă spre ea.

Phillip rîse pe buzele ei, brațele strîngîndu-i-se în jurul ei cu o incredibilă forță. Eloise deschise gura, primindu-i fericită invazia, gemînd de plăcere în timp ce limba lui se strecura, explorîndu-i căldura. O

tachina, stîrnînd încet focul din ea, strîngînd-o tot mai mult aproape de el, pînă cînd căldura lui se revărsa prin hainele ei, învăluind-o într-o ceață de dorință.

Mîinile lui alunecară spre spatele ei, apoi în jos, spre fundulețul ei, strîngînd și frămîntînd, apoi ridicînd-o în sus, pînă cînd ...

Eloise oftă. Avea douăzeci și opt de ani, era destul de bătrînă ca să fi auzit diverse șoapte indiscrete. Știa ce însemna duritatea aceea. Doar că nu se așteptase niciodată să fie atît de fierbinte, atît de insistentă.

I

Se smulse spre spate, cu o mișcare mai mult instinctivă, dar el nu-i dădu drumul, trăgînd-o mai aproape și gemînd, frecîndu-se de ea.

- Vreau să intru în tine, gemu el în urechea ei.

Picioarele Eloisei cedară complet.

Sigur, nu conta asta; pentru că Phillip o strînse doar și mai tare, apoi o lăsă în jos pe canapea, venind peste ea cu toată lungimea lui, presînd-o pe pernele moi, colorate. Era greu, dar greutatea lui era ațîțătoare și Eloise nu reuși să facă altceva decît să-și dea capul pe spate, în timp ce buzele lui le părăsiră pe ale ei ca să călătorească în jos, de-a lungul gîtului.

- Phillip, șopti ea o dată și încă o dată, ca și cum numele lui rămăsese singurul cuvînt care i se mai permitea.

- Da... da, suflă el greu. Cuvintele parcă i se smulgeau din gîtlej și ea habar n-avea despre ce vorbea el, știa doar că indiferent ce înțelegea el prin da, vroia și ea. Vroia totul. Orice vroia el, orice era posibil.

Vroia tot ce era posibil și tot ce era imposibil, Nu mai exista rațiune, doar senzație. Doar nevoie și dorință și această copleșitoare senzație de *acum*.

Nu era despre ieri și nu era despre mâine. Era acum și ea vroia totul.

Îi simți mîna pe gleznă, aspră și bătătorită, în timp ce se mișca în sus pe piciorul ei, pînă cînd ajunse la capătul ciorapului. El nu se opri, nu făcu nimic care să însemne implicit că îi cerea permisiunea, dar ea i-o dădu oricum, desfîcîndu-și picioarele pînă cînd el se instală mai ferm între ele, făcîndu-și loc pentru mai multe mîngîieri, mai mult spațiu ca să-i tachineze pielea.

Mîna lui se urcă mai sus și mai sus și mai sus, oprindu-se din cînd în cînd ca să frămînte și Eloise credea că ar putea muri din așteptarea asta. Luase parcă foc, ardea pentru el, simțindu-se ciudat și udă și atît de total în ea, spunîndu-și că s-ar putea dizolva în nimic.

Sau să se evapore complet.

Și atunci, exact cînd era aproape sigură că nimic n-ar putea fi mai ciudat, că nimic n-ar putea-o tensiona mai mult decît era, o atinse.

O atinse.

O atinse acolo unde nimeni nu o mai atinsese, unde nici ea nu îndrăznea să se atingă. O atinse atît de intim, atît de tandru încît trebui să-și muște limba ca să nu-i strige numele.

Și în timp ce degetul lui intra în ea, știu că în acel moment nu își mai aparținea.

Era a lui.

Cîndva mai tîrziu, mult mai tîrziu, își va aparține din nou, va fi din nou stăpîină pe ea, cu toate puterile

și facultățile ei, dar acum era a lui. În această clipă, îți acest moment, trăia pentru el, pentru tot ce putea el să o facă să simtă, pentru ultima șoaptă de plăcere, pentru fiecare geamăt de dorință.

- Ah, Phillip, gîfii ea, numele lui sunînd ca o rugă-minte, o promisiune, o întrebare. Era tot ce simțea ea nevoia să spună, ca să fie sigură că el nu se va opri. Nu știa spre ce anume se îndrepta totul, dacă ea va fi aceeași persoană cînd totul se va fi terminat, dar trebuia să ducă *undeva*. Nu putea continua așa pentru totdeauna. Era atît de tensionată, atît de încordată, încît precis se va sparge.

Era aproape de sfîrșit. Trebuia să fie.

Avea nevoie de ceva. Avea nevoie de eliberare și știa că numai el i-o putea oferi.

Se arcui spre el, împingîndu-se în sus cu o forță pe care nu și-ar fi bănuit-o niciodată, efectiv ridicîndu-se împreună cu el de pe canapea, în nevoia ei. Mîinile ei îi găsiră umerii, mușcînd din mușchii lui, apoi coborînd spre scobitura spatelui, în efortul de a-l trage și mai aproape de ea.

- Eloise - gemu el petrecîndu-și cealaltă mîină pe după spatele ei - ai idee ce...

Și atunci ea nu mai avu nici o idee de ce făcea el - probabil că nici el nu mai știa - dar tot trupul ei se tensionă imposibil. Nu putea vorbi, nu putea nici măcar respira, cînd gura i se deschise într-un strigăt surd de surpriză și mulțumire și o sută de alte lucruri, toate rostogolindu-se într-unul singur. Și atunci, chiar în clipa în care credea că nu va mai putea supraviețui o clipă măcar, se cutremură și se prăbuși sub el, gîfiiind de epuizare, atît de moale și de obosită încît nu-și mai putea mișca nici măcar degetul mic.

- Ah, Dumnezeule, spuse ea în sfârșit.. Ah, Dumnezeule.

Mîinile lui îi strînseră mai tare spatele.

- Ah, Dumnezeule.

Mîna lui se mișcă, urcînd să o mîngîie pe păr. Era delicat, dureros de delicat, deși trupul lui era rigid și tensionat.

Eloise zăcea doar acolo, întrebîndu-se dacă va reuși vreodată să se mai miște, respirînd spre el, cînd îi simți răsuflarea pe frunte. În sfârșit el se mișcă, schimbîndu-și poziția, bîiguind ceva despre cît de greu era pe ea, apoi nu mai simți nimic altceva decît aer și cînd se uită într-o parte, el îngenunchia lîngă canapea, netezindu-i și aranjîndu-i fustele.

Părea un gest atît de tandru și de adevărat domn, avînd în vedere circumstanțele.

Îl privi drept în față, știind că își etala cel mai prostesc zîmbet.

- Ah, Phillip, oftă ea.

- Este pe-aici vreo cameră de baie? întrebă el răgușit.

Eloise clipi, observînd pentru prima oară că el părea extrem de încordat...

- O cameră de baie? răspunse ea ca un ecou.

El dădu din cap, rigid.

Îi arătă spre ușa care dădea în hol.

- Afară și la dreapta, spuse ea. Îi venea greu să creadă că el simțea nevoia să se ușureze atît de repede după o întîlnire atît de excitantă, dar cine era ea să încerce să înțeleagă felul în care funcționa trupul unui bărbat?

Phillip se duse la ușă, puse mîna pe clanță, apoi se întoarse.

- Acum mă crezi? o întrebă el, una dintre sprîncelele lui ridicîndu-se într-un arc imposibil de arogant.

Buzele ei se deschiseră nedumerite.

- Despre ce?

Phillip zîmbi. Încet. Și nu spuse decît:

- O să ne potrivim.

Phillip nu știa cît de mult o să-i ia Eloisei să-și refacă stăpînirea de sine și să-și¹ restaureze înfățișarea. Arăta delicios de ciufulită așa cum o lăsase acolo, pe canapeaua din micuțul birouș al Sophlei Bridgerton. Niciodată nu putuse înțelege detaliile toaletei unei femei și era convins că nici nu le va înțelege vreodată, dar era sigur că ea va trebui cel puțin să-și rearanjeze cofura.

Cît despre el, avea nevoie de mai puțin de un minut în camera de baie ca să-și găsească ușurarea; atît era de tensionat de întîlnirea cu Eloise.

Dumnezeule Mare, a fost magnifică.

Trecuse atîta vreme de cînd nu mai fusese cu o femeie. Știa că atunci cînd va găsi o femeie cu care să vrea să se culce, trupul lui va reacționa puternic. Pierduse șirul anilor de cînd nu mai conta decît pe mîna lui ca să-și satisfacă nevoile; trupul unei femei era o adevărată fericire.

Și numai cerul știa de cîte ori nu-și imaginase el o femeie.

Dar acum a fost altfel, deloc așa cum își imaginase el. Fusese nebun după ea. Pentru ea. Pentru sunetele care îi ieșeau din gîtlej, pentru mirosul pielii

ol, pentru felul în care trupul lui părea să se potrivească perfect în curba trupului ei. Deși el trebuia să termine fără ea, simțise totuși mult, mult mai intens decît crezuse vreodată că era posibil.

Crezuse că aproape orice trup de femeie poate face asta, dar acum îi era cît se poate de clar că existase un motiv pentru care nu recursese niciodată la serviciile femeilor ușoare sau ale barmanișelor. Existase un motiv pentru care nu căutase niciodată o văduvă discretă.

El avea nevoie de mai mult. El avea nevoie de Eloise.

Vroia să se scufunde în ea și să nu mai iasă nicodată de acolo.

Vroia să fie a lui, să o posede și apoi să se întindă pe spate și să o lase să-l tortureze pînă cînd începea să strige.

Mai avusese și înainte fantezii. La naiba, orice bărbat are. Dar acum fanteziile lui aveau un chip și se temea că o să înceapă să se plimbe în jur cu o erecție permanentă, dacă nu învăța cum să-și controleze gîndurile.

Avea nevoie de o nuntă. Repede.

Zîmbi, spălîndu-și repede mîinile. Ea nu știa în ce stare îl lăsase. Ea nici măcar nu și-a dat seama de ceva. Se uitase doar la el cu zîmbetul acela minunat, prea acaparată de propria ei pasiune ca să vadă că el era gata să explodeze.

Deschise ușa, picioarele lui mișcîndu-se repede pe pardoseala de marmoră, înapoi spre peluză. Avea destul timp ca să explodeze din nou și asta cît de

curînd. Iar cînd se va întîmpla asta, ea va fi chiar acolo, lîngă el.

Gîndul îi aduse un zîmbet pe buze și aproape că îl trimise înapoi în camera de baie.

- Ah, aici erai, spuse Benedict Bridgerton, în timp ce Phillip se apropia de el, pe peluză. Phillip văzu pistolul din mîna lui și se opri din mers, întrebîndu-se dacă trebuia să se îngrijoreze. N-avea de unde să știe Benedict ce se întîmplase în birouașul soției lui, nu ? ¹

Phillip înghiți, gîndindu-se intens. Nu, n-avea cum. Și în plus, Benedict zîmbea.

Sigur, putea fi genul căruia să-i placă să-l lichideze pe cel care-i siluise inocența surorii lui.

- Ăă, bună dimineața, spuse Phillip uitîndu-se la toți ceilalți ca să aprecieze situația.

Benedict îl salută din cap, apoi îl întrebă:

- Îți place să tragi cu pistolul?

- Sigur că da, spuse Phillip.

- Perfect. Alătură-te nouă, atunci, spuse el arătînd cu capul spre o țintă.

Phillip observă ușurat că ținta părea să fie la locul ei, indicînd faptul că nu e/ va trebui să-i joace rolul.

- Nu mi-am adus pistolul, spuse el.

- Firește că nu. De ce să fi venit cu el? Aici toți sîntem prieteni. Sau nu? întrebă Benedict ridicînd dintr-o sprînceană.

- Așa sper.

Buzele lui Benedict se curbară, dar nu era genul de zîmbet care să-ți dea încredere.

- Fii liniștit, îți dăm noi un pistol.

Phillip dădu din cap. Dacă așa trebuia să-și demonstreze bărbăția față de frații Eloisei, atunci așa să fie. Putea trage la fel de bine ca și ei. Acesta fusese unul din acele multe lucruri pe care tatăl lui insistase să le învețe. Petrecuse ore în șir, la Romney Hill, cu brațul întins pînă cînd îi ardeau mușchii, ținîndu-și respirația ca să țintească tot ce vroia tată! lui să distrugă. Fiecare împușcătură fusese însoțită de fierbîntea lui rugămintă să nimerească ținta.

Dacă atingea ținta, nu-l atingea tatăl lui, pe el. Mai simplu - și mai disperat - nu se putea.

Se duse la o masă cu mai multe pistoale pe ea, murmurîndu-și salutarile către Anthony, Colin și Gregory. Sophie stătea cîtiva metri mai încolo, cu nasul într-o carte.

- Să-i dăm drumul pînă se întoarce Eloise. Dar unde e Eloise? întrebă Anthony uitîndu-se la Phillip.

- S-a dus să citească scrisoarea mamei ei, minți Phillip.

- Da... înseamnă că n-o să dureze mult. Să ne grăbim, spuse Anthony încruntîndu-se ușor.

- Poate c-o să vrea să-i răspundă, spuse Colin luînd un pistol și examinîndu-l. Asta o să ne mai dea cîteva minute. Știi cum e Eloise. Trebuie să scrie întotdeauna, cuiva.

- Chiar așa. Și uite în ce ne-a băgat pe toți, îi replică Anthony.

Phillip se uită doar la el cu un zîmbet de nepătruns. Era mult prea mulțumit de el însuși în dimineața asta ca să muște din momeala pe care se îngrijise Anthony Bridgerton să i-o ofere.

Gregory alese un pistol.

- Chiar dacă-i răspunde, tot repede se-ntoarce. Este diabolic de rapidă.

- La scris? se interesă Phillip.

- La totul, răspunse Gregory zîmbind. Să-i dăm drumul.

- De ce sînteți atît de grăbiți să începeți pînă nu se» întoarce Eloise? întrebă Phillip.

- Ăăă...nu sîntem, spuse Benedict exact în clipa în care Anthony îngîna:

- Cine a spus așa ceva?

Cu toții, desigur, doar că Phillip nu ținu să le amintească asta.

- în ordinea vîrstei, bătrîne, spuse Colin bătîndu-l pe spate pe Anthony.

- Ești prea amabil, îngîna Anthony în timp ce se îndrepta spre o linie pe care cineva o marcuse cu cretă, în iarbă. Ridică brațul, ținti și trase.

- Bine lucrat, spuse Phillip cînd valetul le arătă ținta. Anthony nu nimerise chiar centrul centrului, dar totuși, doar la un centimetru lîngă.

- Mulțumesc. Tu cîți ani ai? îl întrebă el pe Phillip, punînd pistolul jos.

Phillip clipi la întrebarea neașteptată, apoi răspunse:

- Treizeci.

Anthony își întoarse capul spre Colin.

- Atunci urmezi după Colin. Întotdeauna facem chestia asta în ordinea vîrstei. Singurul fel de a păstra evidența.

- Cu plăcere, spuse Phillip urmărindu-i pe Benedict și Colin făcîndu-și numărul. Erau amîndoi buni trăgători, nu chiar în centrul centrului, dar

garantat suficient de aproape ca să omoare un om, dacă acela ar fi fost ținta.

Ceea ce, Slavă Domnului, nu părea să fie el, cel puțin nu în dimineața asta.

Phillip își alege un pistol, îi testează greutatea în mână, apoi se duce la linia din cretă. Abia de curînd reușise să înceteze să se mai gîndească la tatăl lui de cîte ori trăgea la țintă. Îi trebuiseră ani de zile, dar pînă la urmă își permisesese să constate că acest lucru nu trebuia să fie o corvoadă, că de fapt îi plăcea să tragă. Și atunci, brusc, vocea tatălui său, atît de des în spatele minții lui, întotdeauna urlînd, întotdeauna criticînd, dispăruse.

Ridică brațul, cu mușchii immobili ca stîncă și trase.

Se uită la țintă. Arăta bine. Valetul o aduse în față.

O jumătate de centimetru cel mult, de centru. Mai aproape decît toți ceilalți, pînă acum.

Ținta fu dusă înapoi și Gregory trase și el, dovedind că era egalul lui Phillip.

- Facem cinci runde, îi spuse Anthony lui Phillip. Cel mai bun iese. În cazul în care există doi lideri, se mai întrec o dată.

- Da. Există vreun motiv special? întrebă Phillip.

- Nu. Doar că așa am făcut întotdeauna, spuse Anthony.

Colin se uită la Phillip cu ochi ucigător de serioși.

- Noi ne luăm jocurile în serios.

- Sînt de aceeași părere.

- Cu scrima cum stai?

- Nu cine știe ce, spuse Phillip.

Un colț al buzei lui Colin se curbă în sus.

- Excelent.

- Liniște! încerc să trag, strigă Anthony întorcându-și capul spre ei.

- Dacă am fi atacați - continuă Colin mișcându-și expresiv mâna în timp ce-și derula povestea - o să fie destul de mult zgomot și sincer, mi-e greu să mă gândesc...

- Colin! tună Anthony.

- Nu te deranja din cauza mea, spuse Colin.

- îl omor, anunță Anthony. îi pasă cuiva dacă-l omor?

Nimănui nu-i păsa, deși Sophie se uită la ei și le spuse ceva despre sânge și mizerie și că nu avea de gând să curețe după ei.

- Este un fertilizator foarte bun, sări Phillip în ajutor, pentru că în fond aceasta era sfera lui de expertiză.

- Ah, atunci omoară-l, dădu Sophie din cap și se întoarse la cartea ei.

- Draga mea, cum e cartea? o întrebă Benedict.

- Chiar bună.

- Vouă chiar nu vă tace odată gura? vociferă Anthony. După care, cu obrajii colorându-i-se ușor, se întoarse spre cumnata lui și spuse:

- Sigur, nu ție, Sophie.

- Mă bucur că am fost exclusă, spuse ea veselă.

- Să nu încerci cumva să-mi ameninți nevasta, spuse Benedict cu glas blajin.

Anthony se întoarse spre fratele lui și-l sfredeli cu privirea.

Anthony se întoarse spre el cu o expresie ucigătoare.

- Runda a doua, strigă el, țintind.

- Staaa.....ți!

Toți cei patru Bridgerton se făcură mici și se întoarseră în loc, când o văzură pe Eloise coborînd panta.

-Trageți?

Nici unul nu răspunse. Nimeni de fapt nu avea nevoie să răspundă. Era cît se poate de evident.

- Fără mine?

- Nu tragem. Stăteam doar cu pistoalele în mînă, spuse Gregory.

- Lîngă o țintă, îi veni Colin în ajutor.

- Trageți.

- Sigur că tragem, izbucni Anthony, întorcîndu-și repede capul spre dreapta.

- Sophie e singură, l-ai putea ține companie.

Eloise își puse mîinile în șolduri.

- Sophie citește o carte.

- Una bună, interveni Sophie, reîntorcîndu-se la paginile ei.

- Eloise, ar trebui să citești și tu o carte. Te îmbogățește, sugeră Benedict.

- Nu-mi trebuie nici o îmbogățire. Dă-mi și mie un pistol.

- Nu-ți dau. Nu ne ajung ca să terminăm partida.

- Ni le putem împărți. Ai încercat vreodată să împărți ceva? Te îmbogățește.

Benedict o privi într-un fel care nu prea se potrivea cu vîrsta lui.

- Părerea mea este că Benedict încerca să spună că mai mult decît atît el nu se mai poate îmbogăți, spuse Colin.

- Asta mai mult ca sigur, spuse Sophie fără să îi ridice ochii din carte.

- Ia-l pe al meu, spuse Phillip cu mărinimie, oferindu-i Eloisei pistolul lui. Cei patru frați protestam, dar el decise că îi făcea chiar plăcere să-i stîrnească

- Mulțumesc, spuse Eloise cu grație. De la strigătul lui Anthony, „Runda a doua”, am dedus că ați tras fiecare o dată.

- Sigur că da, spuse Phillip. Se uită la frații ei, toți cu expresii nefericite.

- Ce s-a întîmplat?

Anthony scutură din cap.

Phillip se uită la Benedict.

- Este un monstru, bombăni Benedict.

Phillip se întoarse înapoi spre Eloise, cu interes renăscut. Lui nu i se părea chiar atît de monstruoasă.

- Eu unul renunț. Nici n-am mîncat de dimineață, spuse Gregory.

- O să trebuiască să suni să-ți aducă ceva. Am terminat eu totul, spuse Colin.

Gregory scoase un oftat de enervare.

- Este o minune că n-am murit încă de foame, ca fratele mai mic.

Colin ridică din umeri.

- Dacă vrei să mănînci, trebuie să fii mai rapid.

Anthony se uita dezgustat la cei doi.

- Voi doi ați crescut cumva într-un orfelinat? îi întrebă el.

Phillip își mușcă limba ca să nu rîdă.

- Începem sau nu să tragem? întrebă Eloise.

- Tu, cu siguranță. Eu unul mă duc să mănînc, spuse Gregory rezemîndu-se de un copac.

Rămase totuși acolo, privindu-și sora cu o expresie plictisită. Eloise ridică pistolul și fără măcar să dea impresia că țintează, trase.

Phillip clipi surprins, cînd valetul aduse ținta.

În centrul centrului.

- Unde ai învățat asta? o întrebă el încercînd să nu rămînă cu gura căscată.

Eloise ridică din umeri.

- N-aș putea să-ți spun. Am fost dintotdeauna bună la asta.

- Un monstru al naturii. Clar, mormăi Colin.

- Eu cred că este minunat, spuse Phillip.

Eloise se uită la el cu ochi strălucitori.

- Vorbești serios?

- Normal. Dacă o să trebuiască vreodată să-mi apăr casa, o să știu pe cine să trimit afară, în prima linie.

Eloise era numai zîmbet.

- Unde e cealaltă țintă? întrebă ea.

Gregory își desfăcu brațele, dezgustat.

- Eu mă predau. Și mă duc să mănînc.

- Adu-mi și mie ceva, spuse Colin.

- Normal, mormăi Gregory.

Eloise se întoarse spre Anthony.

- E rîndul tău?

Anthony îi luă pistolul din mîini și-l așeză pe masă, la reîncărcat.

- Ca și cum ar mai conta.

- Trebuie să ne facem toate cele cinci runde. Tu ai fost cel care ai făcut regulile, declară Eloise cu un aoi slugarnic.

- Știu, spuse el taciturn. Ridică apoi brațul și trase, dar era clar că inima lui nu era acolo și nimeri cu cinci centimetri mai departe de centru.

- Nici măcar nu încerci! îi spuse Eloise.

Anthony se întoarse spre Benedict și spuse:

- Urăsc să trag cu ea.

- E rîndul tău, îi spuse Eloise lui Benedict.

Benedict trase, trase și Colin, amîndoi străduindu-se ceva mai mult decît Anthony, dar nimerind tot în margine.

Phillip veni la linia marcată cu cretă, oprindu-se doar să o audă pe Eloise spunînd:

- Să nu cumva să decizi să renunți.

- Nici prin cap nu-mi trece, spuse el încet.

- Bine. Nu e amuzant să joci cu *nesportivi*. Eloise își direcționează afirmația spre frații ei.

-întocmai, spuse Benedict.

- Asta este tactica ior, de fiecare dată. Trag prost ca să-mi spun că meciul nu mai are rost și abia atunci se *distrează* de minune.

- Liniștește-te. Eu o să țintesc, spuse Phillip zîmbind.

- Ah. Eloise tăcu, urmărindu-l cu interes în timp ce el fixa ținta.

Phillip trase, permițîndu-și un zîmbet lent, mulțumit, cînd ținta fu adusă în față.

- Perfect! exclamă Eloise bătînd din palme. Ah, Phillip, a fost minunat!

Anthony mormăi în barbă ceva ce probabil n-ar fi trebuit să spună în prezența surorii lui, apoi adăugă, (ndreptîndu-și cuvintele spre Phillip:

- O să te însori cu ea, da? Pentru că, sincer, dacă o iei de pe capul nostru și o lași să tragă doar cu tine, ca să nu ne mai asasineze pe noi, o să-i dublez fericit dota.

Phillip era convins în clipa aceea că s-ar căsători cu ea chiar și fără dotă, dar zîmbi și spuse:

- S-a făcut.

CAPITOLUL 13

...și așa cum sînt convinsă că-ți imaginezi, toți erau posedați de cea mai cumplită furie. Este vina mea că le sînt superioară? Eu cred că nu. Nu mai mult, cred eu, decît este vina lor că s-au născut bărbați și astfel, fără cea mai mică urmă de bun simț sau bune maniere înnăscute.

- *din scrisoarea Eloisei Bridgerton către Peneiope Featherington, după ce a bătut șase bărbați (dintre care trei nu erau rude cu ea), ta un concurs de tir.*

În ziua următoare, Eloise, împreună cu Anthony, Benedict și Sophie s-au dus la Romney Hali pentru prînz. Colin și Gregory au declarat că restul familiei era suficient de stăpîn pe situație și au decis să se întoarcă la Londra, Colin înapoi la proaspăta lui soție și Gregory înapoi la toate cele cu care tinerii necăsătoriți, din înalta societate, își umplu viața.

Eloise era fericită să-i vadă plecați; își iubea frații, dar sincer, patru în același timp era mult mai mult decît putea suporta orice femeie.

Coborî din trăsură cu un sentiment de optimism; ziua precedentă decursese cu mult mai bine decît se așteptase. Chiar dacă Phillip nu ar fi dus-o în biroul Sophiei ca să-i dovedească faptul că „se vor potrivi”, (Eloise nu se mai putea gîndi acum la cuvintele acelea decît dacă erau puse între ghilimele,) ziua tot ar fi fost un succes. Phillip făcuse mai mult decît față forței colective a fraților Bridgerton, ceea ce o făcuse să se simtă oarecum'mîndră și mulțumită.

Ciudat cum nu se gîndise ea pînă atunci că nu s-ar putea mărita niciodată cu un bărbat care ar ieși neatins dintr-o confruntare cu frații ei.

Iar în cazul lui Phillip, îi bătuse într-o clipă pe toți patru. Foarte impresionant.

Eloise încă mai avea rezerve în ceea ce privea căsătoria, desigur. Cum putea altfel? Ea și Phillip ajunseseră la un respect reciproc și chiar afecțiune, dar nu erau îndrăgostiți iar Eloise nu avea cum să știe dacă vor fi vreodată.

Era totuși convinsă că făcea ceea ce trebuia, măritîndu-se cu ei. Oricum, nu prea avea de ales; ori se mărita cu Phillip, ori va înfrunta singură viața și completa ruină. Dar chiar și așa, își spunea că o să fie un soț bun. Era cinstit și era un om de onoare și chiar dacă uneori era prea tăcut, avea cel puțin un simț al umorului pe care Eloise îl considera esențial la un soț.

Și cînd o săruta ...

Da, era cît se poate de clar că știa cum să-i transforme picioarele în unt.

Ca de altfel tot restul trupului ei.

Eloise era, desigur, pragmatică. Întotdeauna fusese și știa că pasiunea nu era suficientă ca să susțină o căsnicie.

Dar, își spusese ea cu un zîmbet poznaș, în mod sigur nici nu putea răni.

Phillip se uită la ceasul de pe poliță cam a cincisprezecea oară, în tot atîtea minute. Familia Bridgerton trebuia să vină la douăsprezece și jumătate și era deja douăsprezece și Jreizeci și cinci. Nu că cinci minute ar fi fost un motiv de îngrijorare, cînd trebuia să călătorești pe drumuri de țară, dar totuși, era greu să-i ții pe Amanda și pe Oliver curați și mai ales cumiți, în timp ce-i așteptau în salon.

- Urăsc jacheta asta, spusese Oliver trăgînd de micuța lui hăinuță.

- Este prea mică, îi spusese Amanda.

- Știu, răspunse el, disprețuitor. Dacă nu ar fi fost atît de mică, nu m-aș fi plîns.

- Și oricum, continuă Oliver, și rochia ta e prea mică. Îți pot vedea gleznelor.

- Așa și trebuie, să-mi vezi gleznelor, spusese Amanda încruntîndu-se și uitîndu-se în jos la picioarele ei.

- Dar nu atît de mult.

Amanda se uită din nou în jos, de data asta cu o expresie alarmată.

- Nu ai decît opt ani, spusese Phillip cu îngrijorare în glas. Rochia îți vine perfect.

Sau cel puțin așa spera, avînd în vedere cît se pricepea el la chestii dintr-astea.

Eloise, își spuse ei, numele ei răsunându-i în cap ca un răspuns la rugăciunile Sui. *Eloise* se pricepe la asemenea lucruri. Ea o să știe dacă rochița unui copil nra prea scurtă sau când ar trebui o fetiță să înceapă Bâ-și poarte părul ridicat sau dacă un băiat ar trebui să meargă la *Eaton* sau la *Harrow*,

Eloise o să știe toate lucrurile astea.

- Cred că au întârziat, declară *Oliver*.
- Nu au întârziat, spuse *Phillip* automat.
- Eu cred că *au întârziat*, repetă *Oliver*. Știi bine că am învățat să citesc ceasul.

Phillip nu știa, ceea ce-l deprimă. Era ca și povestea cu înotul. Prea multe, zău.

Eloise, își spuse el din nou. Indiferent cât de ratat era el ca tată, o să se spele de păcate căsătorindu-se cu mama perfectă pentru ei. Era, pentru prima oară de la nașterea lor, convins că făcea exact ce trebuia pentru copiii lui și sentimentul de ușurare era aproape copleșitor.

Eloise. La naiba, nu se putea însura cu ea atât de repede pe cât ar fi vrut. Cum își procurau unii dis-pense speciale? Nu fusese un lucru pe care se gândise vreodată c-ar trebui să-l știe, dar ultimul lucru pe care-l vroia el era să trebuiască să aștepte câteva săptămîni pentru citirea strigărilor...

Oare nunțile nu se țineau sîmbăta dimineața? Nu puteau aranja pentru sîmbăta asta? E drept, nu mai aveau decît două zile, dar dacă ar putea obține o licență specială...

Phillip îl prinse pe *Oliver* de guler, în clipa în care acesta încerca să o zbughească afară pe ușă.

- Nu. O aștepți aici pe domnișoara Bridgerton. Și o vei face în liniște, fără incidente și cu zîmbetul pe buze.

La auzu! numeii Eloisei, Oliver încercă măcar să se așeze pe scun, zîmbind anemic.

- Țsta nu a fost un zîmbet, spuse Amanda pe loc.

- Ba a fost.

- Nu. Buzele nici măcar nu ți s-au curbat în sus ...

Phillip oftă încercînd să-și blocheze urechile. Vorbise deja cu Anthony Bridgerton despre dispensă. Se pare că era un lucru despre dare vicontele știa cîte ceva.

Să sosească o dată ziua de sîmbătă. În timpul zilei îi putea lăsa pe copii în grija Eloisei și...

Phillip își zîmbi. Noaptea, Eloise se putea lăsa ea în grija *lui*.

- De ce zîmbești? îl întrebă Amanda.

- Nu zîmbesc, spuse Phillip simțînd -Dumnezeule - că se înroșește.

- Ba da, *zîmbești*. Și acum te-ai înroșit la față, insistă ea.

- Nu fii proastă, bodogăni el.

- Nu sînt proastă. Oliver, uită-te la tata. Nu-i așa că s-a înroșit la față?

- încă un cuvînd despre fața mea și o să ...

La naiba, era gata să spună că îi *biciuiește*, dar știau cu toții că el n-ar face niciodată asta.

- ...o să vă aranjez eu, termină Phillip într-o jalnică încercare de amenințare.

În mod ciudat, stratagema lui funcționează și o clipă rămaseră amîndoi liniștiți. Apoi Amanda începu să-și

logene picioarele de acolo de unde era cocoțată pe
»ofa și răsturnă un scăunel pentru picioare.

- Of, făcu ea sărind jos și apoi aplecându-se ca
sa-l îndrepte.

Phillip își smulse ochii de pe minutarul care, în
mod inexplicabil, nu ajunsese nici măcar la opt.
Amanda stătea întinsă pe jos, zgîndu-se la fratele ei.

- M-a împins, spuse ea.

- Nu te-am împins.

- Ba da.

-Ba...

- Oliver, i-o tăie Phillip. *Cineva* a împins-o, iar
acela nu am fost eu.

Oliver își mușcă buza de jos, pentru că uitase că
vina lui putea fi atât de evidentă.

- Poate că a căzut singură, sugeră el.

Phillip se uita doar la el, sperînd că ferocitatea
privirii sale va fi suficientă să-l sperie.

- Foarte bine. Eu am împins-o. îmi pare rău,
recunosc Oliver.

Phillip clipi surprins. Poate că începea să facă
progrese ca părinte. Nu-și amintea ultima oară cînd
auzise scuze nesolicitate.

- Poți să mă împingi și tu pe mine, îi spuse Oliver
Amandei.

- Ah, nu, spuse repede Phillip. Proastă idee.
Foarte, foarte proastă.

- Bine, spuse Amanda fericită.

- Nu, Amanda, spuse Phillip sărind în picioare. Să
nu ...

Dar ea îl împingea deja pe fratele ei, cu amîndouă
mîinile înfipite în pieptul lui.

Oliver se rostogoli pe spate, rîzînd puternic.

- Acum o să te împing eu pe f/ne! strigă el vesel

- Nu o s-o împingi pe sora ta! tună Phillip, sărînd de pe scaun.

- Dar ea m-a împins! strigă Oliver.

- Pentru că tu i-ai cerut să facă asta, ticălos mit ce ești. Phillip se întinse să-l apuce pe Oliver <lo mîneacă înainte ca acesta să o zbughească, d.n afurisitul ăsta mic era mai iute ca un țipar.

-împinge-mă! împinge-mă! striga Amanda.

- Să nu o împingi! strigă Phillip. În mintea lui încopeau să se înghesuie imagini amenințătoare cu salonul său, cu mobilă dezmembrată și sfeșnice răsturnate.

Dumnezeule, cu Bridgertonii care trebuiau să sosească dintr-o clipă într-alta.

Îl prinse pe Oliver exact cînd acesta o prindea pe Amanda și toți trei se prăbușiră la pămînt, trăgînd cu ei două perne de pe sofa. Phillip îi mulțumi Domnului pentru micile favoruri: pernele nu puteau fi ușor sfîșiate.

Zdrang!

Ce naiba?

- Cred că a fost ceasul, spuse Oliver cu un nod în gît-

Cum Dumnezeule reușiseră să ajungă la ceasul de pe poliță, Phillip nu avea să afle niciodată.

- Voi doi veți fi pedepsiți să nu mai ieșiți din camerele voastre pînă la șaiszeci și opt de ani, îi amenință Phillip.

- Oliver a fost, spuse repede Amanda.

- Nu-mi pasă cine a fost. *Știi* că o așteptăm pe flumnișoara Bridgerton din ...

- Hmm.

Phillip se întoarse încet spre ușă, îngrozit - dar nu nămirprins - să-l vadă pe Anthony Bridgerton stînd ni olo, cu Benedict, Sophie și Eloise imediat în spațiile lui.

- My Lord, spuse Phillip prea scurt. Zău, trebuia «fl fie mai amabil - nu era viconte de vină că gemenii lui erau la un pas de a deveni niște monștri f perfecți. - dar Phillip efectiv nu reușea să fie mai vesel în momentele acelea.

- Poate că vă întrerupem? întrebă Anthony binevoitor.

- Cîtuși de puțin. Așa cum vedeți, noi... ah... f tocmai rearanjam mobilierul.

- Și făcînd o treabă chiar foarte bună, spuse Sophie veselă.

Phillip îi aruncă un zîmbet recunoscător. Părea genul de femeie care se străduia întotdeauna să-i facă pe ceilalții să se simtă bine și Phillip ar fi fost în stare să o sărute pentru asta.

Se ridică, oprindu-se o clipă să reazeze canapeaua, apoi își apucă de cîte un braț copiii și-i ridică și pe ei în picioare. Micuța cravată a lui Oliver era complet desfăcută și funda din părul Amandei atîrna aproape de ureche.

- îmi permiteți să vi-i prezint pe copiii mei, Oliver și Amanda Crane, spuse el cu toată demnitatea de care era în stare.

Oliver și Amanda își mormăiră salutarile, pîrînd destul de stingheri în fața atîtor adulți. Ori asta, ori -

oricît ar fi părut de imposibil - poate că se simțintii rușinați de abominabilul lor comportament.

- Perfect. Iar acum puteți pleca, spuse Phillip (In îndată ce copiii își făcură datoriă.

Gemenii se uitară la el cu expresii disperate.

- Ce mai este?

- Nu putem rămîne? întrebă Amanda cu voce slabă.

- Nu, spuse Phillip. îi invitase pe Bridgertoni In masă și la un tur al serei și copiii trebuiau să dispară sus la ei, pentru reușita ambelor acțiuni.

- Te roog? pledă Amanda.

Phillip evita atent să se uite la oaspeții lui, conștient că erau cu toții martorii supremei lui lipse de autoritate asupra copiilor.

- Bona Edwards vă așteaptă în hol, spuse el.

- Nouă nu ne place bona Edwards, spuse Oliver. Amanda încuviință din cap, lîngă el.

- Bineînțeles că vă place bona Edwards - insistă Phillip nerăbdător - este bona voastră de luni de zile.

- Dar nouă nu ne *place* de ea...

Phillip se uită în sus la Bridgertoni.

- Scuzați-mă o clipă, spuse el sacadat.

- Nici o problemă, spuse Sophie repede, pe chipul ei așternîndu-se un aer matern, în timp ce evalua situația.

Phillip îi ghidă pe copii spre colțul îndepărtat al salonului, apoi își încrucișă brațele și se uită în jos la ei.

- Am cerut-o pe domnișoara Bridgerton de soție.

Ochii lor sclipiră.

- Bine... Văd că sînteți de acord cu mine că este o
ii10o extraordinară.

- O să ...

- Nu mă întrerupeți, îi întrerupse Phillip, prea
nnrabdător să se ocupe de întrebările lor.

- Vreau să mă ascultați bine. Încă mai am nevoie
«a obțin aprobarea familiei ei și pentru asta trebuie să
mă ocup de toți, să le ofer o masă și toate astea fără
copii care să ni se încurce printre picioare. *Aproape*
că era adevărat. Copiii nu trebuiau să știe că Anthony
poruncise practic să aibă loc această căsătorie, ceea
ce însemna că nu mai era nevoie de nici o aprobare.

Dar buza de jos a Amandei începu să tremure și
chiar și Oliver părea trist.

- Ce mai este? Întrebă Phillip îngrijorat.

- Ți-e rușine cu noi? Întrebă Amanda.

Phillip oftă, simțind efectiv că nu se mai suportă pe
sine. Dumnezeule Mare, cum se ajunsese aici?

- Nu mi-e...

- Pot să vă ajut cu ceva?

Phillip se uită la Eloise ca și cum ar fi fost salvarea
lui. O urmări în tăcere cum îngenunchiază în fața lor,
spunîndu-le ceva cu o voce atît de joasă încît el nu
putea auzi cuvintele, ci doar calitatea blîndă a tonului.

Gemenii șpuseră ceva ce era evident un protest,
dar Eloise îi întrerupse, gesticulînd cu mîinile în timp
ce vorbea. Apoi, spre completa lui uimire, copiii își
luară la revedere și ieșiră în hol. Nu păreau foarte
fericiți s-o facă, dar o făcură totuși.

- Mulțumescu-Ți Ție, Doamne, că mă însor cu ea,
își spuse Phillip în barbă.

- Chiar așa, șopti ea frecîndu-se ușor de el cu zîmbet conspirativ, în timp ce se îndrepta spre familia ei. «fil

Phillip o urmă și se scuză imediat față de Anthony, Benedict și Sophie, pentru comportamentul copilul săi.

- Au fost greu de stăpînit, de la moartea mamelor, explică el, încercînd să îmbrace ideea în termeni cei mai scuzabili cu putință.

- Nimic nu este mai greu decît moartea uruită părinte, spuse Anthony. Te rog, nu te simți obligat să te scuzi pentru ei.

Phillip îi mulțumi înclinînd din cap, recunoscător pentru înțelegerea de care dădea dovadă bărbatul mai în vîrstă.

- Veniți. Să ne așezăm la masă.

Dar în timp ce-și conducea oaspeții în sufragerie, în mintea lui Phillip apărură fețișoarele gemenilor. Ochii lor erau triști, cînd ieșiseră din salon.

Își văzuse copiii încăpățînați, insuportabili, de-a dreptul turbați uneori, dar de la moartea mamei lor nu-i văzuse niciodată triști.

Era ceva foarte tulburător.

După prînz și un tur în seră, cvintetul se sparse în două grupuri. Benedict adusese cu el un șevalet și rămase împreună cu Sophie în apropierea casei, sporovăind mulțumiți în timp ce el schița exteriorul. Anthony, Eloise și Phillip deciseră să facă o plimbare prin împrejurimi, dar Anthony le permise cu discreție celor doi să rămînă cîtiva metri în urmă, permițînd

♦ Mplului logodit oportunitatea de a avea puțină înimitate.

f - Ce le-ai spus copiilor? întrebă imediat Phillip.

- Habar n-am, spuse Eloise cu sinceritate. Am încurcat doar să mă port ca mama mea. Se pare că a funcționat. Eloise ridică din umeri.

Phillip se gîndi puțin.

- Trebuie să fie frumos să ai părinți pe care să vrei «n-î imiți.

Eloise se uită curioasă la el.

- Tu nu ai avut?

- Nu, spuse Philip scuturînd din cap.

Eloise speră ca el să spună mai mult, îi lăsă timp, dar el cum el tăcea, decise să-l preseze, întrebîndu-l.

- Tatăl sau mama ta?

- Ce vrei să spui?

- Care dintre părinții tăi a fost ătit e dificil.

Phillip o privi îndelung, cu ochii lui negri inscrutabili, în timp ce sprîncenele i se împreună ușor.

Apoi spuse:

- Mama a murit la nașterea mea.

Eloise dădu din cap.

- Înțeleg.

- Nu cred, dar apreciez faptul că încerci, spuse el cu o voce goală, încordată.

Continuară să se plimbe, cu pas lent, nedorind să se apropie prea mult de urechile lui Anthony, deși vreme de cîteva minute nici unul dintre ei nu rupse tăcerea. într-un tîrziu, cînd cotiră pe cărarea care dădea spre spatele casei, Eloise puse întrebarea care o frămîntase toată ziua.

- De ce m-ai dus ieri în biroul Sophiei?

Phillip se poticni și se bîlbîi.

- Am crezut că a fost evident, mormăi el mormăind și dându-și seama că se va întîmpla *acel lucru*.

- Bine, da, spuse Eloise înroșindu-se și ea cînd își dădu seama ce întrebuse. Dar precis nu ai crezut că se va întîmpla *acel lucru*.

- Un bărbat nu poate decît să spere, mormăi el.

- Nu vorbești serios!

- Bineînțeles că vorbesc. Dar - adăugă el părăsindu-se că nu putea crede că purta o astfel de conversație - nu, niciodată nu mi-a trecut prin mînte că lucrurile voi scăpa chiar așa de sub control.

Phillip se uită apoi pieziș la ea:

- Totuși, nu-mi pare rău că au scăpat.

Eloise simți că îi ard obrazii.

- Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

-Nu?

- Nu. Eloise știa că era inadmisibil de insistentă, dar așa cum evoluaseră lucrurile, i se părea important să întrebe:

- De ce m-ai dus acolo?

Phillip se uită la ea vreme de zece secunde, probabil să se convingă că era surdă, apoi aruncă o scurtă privire spre Anthony, ca să fie sigur că nu este auzit de acesta.

- Fie, dacă vrei să știi, da, am vrut să te sărut. Flecăreai într-una despre căsătorie și puneai tot felul de întrebări ridicole. Phillip își puse mîinile în șolduri și ridică din umeri.

- Mi s-a părut cel mai bun mod de a-ți demonstra, o dată pentru totdeauna, că noi doi ne potrivim.

Eloise decise să treacă cu vederea descrierea lui Phillip, pre ea ca fiind o femeie care flecărește.

Dar pasiunea nu este suficientă ca să facă să dureze o căsnicie, insistă ea.

— Este în mod clar un bun început, mormăi el. Nu vrei să discutăm despre altceva?

— Nu. Ce încerc eu să spun ...

Phillip își dădu ochii peste cap.

— Tu încerci întotdeauna să spui ceva.

— Țasta este farmecul meu, spuse ea cu viclenie.

Phillip o privi cu exagerată răbdare.

— Eloise. Ne potrivim perfect și ne vom simți bine într-o căsnicie cât se poate de plăcută și de prietenoasă. Nu știu ce altceva să mai spun, ca să-ți dovedesc asta.

- Dar nu mă iubești, spuse ea cu voce slabă.

Cuvintele ei părăură să-i scoată complet aerul din el. Phillip se opri și se uită la ea o clipă nesfârșită.

- De ce spui asemenea lucruri? o întrebă el.

Eloise ridică din umeri, neajutorată.

- Pentru că sînt importante.

O clipă el nu făcu altceva decît să se uite la ea.

- Nu ți s-a întîmplat niciodată să te gîndești că nu orice gînd sau simțire trebuie rostite cu voce tare?

- *Da...* spuse ea, o viață întreagă de regrete fiind învăluită în această singură silabă.

Eloise se uită în altă parte, jenată de senzația ciudată din gîtlejul ei.

- Tot timpul. Dar se pare că nu mă pot abține.

Phillip scutură din cap, vizibil perplex, ceea ce nu o surprinse. În fond, jumătate din timp se lăsa singură perplexă. *De ce forțase nota? De ce nu putea*

niciodată să fie subtilă, rafinată? Mama ei îi spusese odată că putea prinde mai multe muște cu miere» decît cu barosul, dar Eloise nu a reușit niciodată să învețe să-și țină gura.

Practic, îl întrebuse pe Sir Phillip dacă o iubește, iar tăcerea lui era un răspuns la fel de puternic ca un *nu*. Simți cum i se sfîșie inima. Nu se gîndise cu adevărat că o va contrazice, dar o parte din ea sperase că va cădea la picioarele ei și că îi va striga că o iubește, că o adoră și mai mult ca sigur, că va muri fără ea.

1

Ceea ce era o prostie și nu știa de ce își dorise așa ceva, cînd de fapt nici ea nu-l iubea.

Dar ar putea. Avea sentimentul că dacă i s-ar oferi destul timp, l-ar putea iubi pe omul ăsta. Și poate că nu dorise decît ca el să spună același lucru.

- Ai iubit-o pe Marina? îl întrebă ea, cuvintele ieșindu-i din gură înainte chiar de a fi avut timp să cîntărească înțelepciunea întrebării. Se înfioră. Iat-o din nou punînd întrebări care erau mult prea personale.

A fost o minune că Phillip nu și-a ridicat mîinile în sus, disperat și nu a rupt-o la fugă, urlînd, în cealaltă direcție.

Nu i-a răspuns o lungă bucată de vreme. Stăteau doar acolo, privindu-se unul pe celălalt, încercînd să facă abstracție de Anthony care examina studios un copac, la vreo treizeci de metri distanță. În final, Phillip spuse cu o voce joasă:

-Nu.

Eloise nu simți nici o bucurie; nu simți nici tristețe. Nu simți absolut nimic la afirmația lui, ceea ce o

surprinse. Dar dădu drumul unei expirații prelungi, una pe care nu crezuse că și-o ținuse. Și acum că știa, da, se simțea mai curînd fericită.

Ura ideea de a nu ști. Orice. Astfel încît nu ar fi trebuit să fie surprinsă cînd șopti:

- Atunci de ce te-ai însurat cu ea?

Ochii îi fură străbătuți de o expresie goală și în final Phillip spuse:

- Nu știu. Mi s-a părut că era corect să fac asta.

Eloise încuviință din cap. Totul avea sens. Era exact genul de lucruri pe care Phillip era în stare să le facă. Phillip făcea întotdeauna ceea ce era corect, onorabil, scuzîndu-se pentru greșelile lui, preluînd greutățile oricui...

Onorînd promisiunea fratelui său.

Și atunci Eloise mai avu o întrebare.

- Ai... Ai simțit pasiune pentru ea? șopti aproape la capătul puterilor.

Știa că nu trebuia să întrebe, dar trebuia să știe. Răspunsul nu conta - sau cel puțin așa își spuse.

Dar trebuia să știe.

-Nu.

Phillip se întoarse și începu să meargă, pașii lui mari obligînd-o să fie atentă, ca să se țină după el. Deși atunci, exact cînd ajunsese la o viteză suficientă ca să-l prindă din urmă, el se opri, făcînd-o să se împiedice și să se sprijine cu mîinile de brațul lui ca să-și mențină ecilibrul.

- Am o întrebare pentru tine, spuse el cu o voce abruptă.

- Sigur că da, șopti ea, surprinsă de brusca lui schimbare. Totuși, era cît se poate de corect. Ea practic îl interogase pe bietul om.

- De ce ai plecat din Londra?

Eloise clipi surprinsă. Nu se așteptase la ceva cu un răspuns atît de simplu.

- Ca să mă întîlnesc cu tine, desigur.

- Prostii.

Eloise rămase cu gura căscată, simțindu-i disprețul palpabil, efectiv.

- Pentru asta ai venit, nu pentru asta ai plecat, spuse el.

Pînă acum nu îi trecuse prin cap că era o diferență, dar Phillip avea dreptate. Pe el nu-l interesa cîtăuși de puțin de ce plecase ea din Londra. El îi oferea doar o cale ușoară de a scăpa, o cale de a pleca fără a avea sentimentul că fugea.

Îi oferise ceva spre care să fugă, ceva mult mai ușor de justificat, decît *de care* să fugă.

- Ai avut un iubit? o întrebă el încet.

- Nu! răspunse ea suficient de tare ca să-l facă pe Anthony să se întoarcă, obligînd-o să-i zîmbească și să-l salute cu mîna, asigurîndu-l că totul era în regulă.

- Doar o albină, strigă ea.

Ochii lui Anthony se făcură mari și o porni cu pași mari spre ei.

- Gata, a zburat! îi strigă Eloise repede, expediindu-l cu mîna.

- Nu-i nimic! mai strigă ea. Se întoarse apoi spre Phillip și-i explică:

- Este îngrozit de albine. Uitasem. Trebuia să-i spun că era un șoarece, adăugă ea strîmbîndu-se.

Phillip se uită la Anthony, curios. Eloise nu fusese surprinsă: era greu de imaginat că un astfel de om ca fratele ei se temea de albine, dar totul avea sens dacă te gîndeai că tatăl lor murise înțepat de una.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

La naiba. Sperase că îi îndepărtase de la subiect.

- Cum ai putut pune o astfel de întrebare?

Phillip ridică din umeri.

- Cum aș fi putut să nu o pun? Ai fugit de acasă fără să te sinchisești să-ți anunți familia unde anume plecai...

- Am lăsat un bilet, îl întrerupse ea.

- Da, desigur, un bilet.

Eloise căscă gura.

- Nu mă crezi?

Phillip înclină din cap.

- Ba da, te cred. Ești mult prea organizată și zeloasă ca să pieci fără să te asiguri că ai legat toate capetele libere.

- Nu este vina mea că a fost băgată printre invitațiile mamei mele.

- Nu biletul este ideea, spuse el încrucișînd brațele.

Încrucișînd brațele? Eloise strînse din dinți. Asta o făcea să se simtă ca un copil și nu putea face sau spune nimic legat de asta, pentru că avea sentimentul că indiferent ce avea el de spus legat de recentul ei comportament, dreptatea era a lui.

Oricît de mult o durea să recunoască asta.

- Adevărul este că ai fugit din Londra ca un criminal, în mijlocul nopții. Nu mi-a fost greu să nu miț gîndesc că ceva... ah... ți-a mînjit reputația.

La expresia ei țîfnoasă, Phillip adăugă:

- Nu este o concluzie nerezonabilă.

Avea dreptate, desigur. Dar nu în ceea ce privea reputația ei - care era încă pură și imaculată ca zăpada. Dar într-adevăr, gestul ei părea ciudat și chiar era de mirare că nu o întrebasese mai devreme.

Phillip spuse calm:

- Dacă ai avut un iubit, asta nu *b* să-mi schimbe intențiile.

- Nu este vorba cîtuși de puțin asta, spuse ea repede, mai mult ca să-l facă pe el să tacă. A fost... A fost...

Vocea i se stinse și Eloise oftă.

Și atunci i-a spus totul. Totul despre propunerile în căsătorie pe care le primise ea și despre cele pe care nu le primise Penelope și despre planurile pe care și le făcuseră ele, în glumă, de a rămîne amîndouă fete bătrîne. Și i-a spus despre cît de vinovată se simțise cînd s-au căsătorit Penelope și Colin și cum ea nu se putuse împiedica să nu se gîndească la ea și la cît de singură rămăsese.

I-a spus totul și mai mult. I-a spus tot ce se afla în inima ei și în mintea ei și i-a spus lucruri pe care nu le mai spusese niciodată, nimănui. Și se gîndi că pentru o femeie cu o gură atît de mare, existau totuși, în interiorul ei, lucruri pe care nu le împărtășise niciodată, nimănui.

Și atunci, cînd a terminat (și de fapt nici măcar nu-și dăduse seama că terminase; rămăsese doar fără

nergie și căzu în tăcere), Phillip se întinse și o luă de mână.

- Este totul bine, spuse el.

Și era, își dădu ea seama. Efectiv era.

CAPITOLUL 14

i

...sînt de acord că fața domnului Williams are o oarecare calitate amfobică, dar, mi-aș dori să înveți să fii puțin mai circumspectă în discursul tău. Chiar dacă eu nu-l consider un candidat acceptabil pentru căsătorie, cu siguranță nu este un broscoi și nu mi-a făcut plăcere cînd am auzit că sora mea mai mică l-a făcut astfel, chiar în prezența lui.

...din scrisoarea Eloisei Bridgerton către sora ei Hyacinth, după ce a respins cea de a patra cerere în căsătorie.

Patru zile mai tîrziu, s-au căsătorit. Phillip nu înțelegea cum reușise Anthony Bridgerton acest lucru, dar venise cu o dispensă prin care li se permitea să se căsătorească fără strigări și asta într-o zi de luni. Eloise îl asigură că luna nu era mai rea decît marțea sau miercurea, doar că nu era sîmbăta, așa cum se cuvenea.

întreaga familie a Eloisei, mai puțin sora ei văduvă din Scoția, căreia distanța nu-i permitea să ajungă la

timp, a traversat țara ca să participe la nuntă. În mod normal, ceremonia ar fi trebuit să aibă loc în Kent, la reședința familiei Bridgerton, sau cel puțin la Londra, la biserica St. George din Hanover Square, la slujbele căreia participa în mod regulat familia, dar aranjamentele nu ar fi fost posibile într-un interval de timp atât de scurt, iar aceasta nu era, în nici un caz, o nuntă obișnuită. Benedict și Sophie și-au oferit casa pentru recepție, dar Eloise a simțit că gemenii se vor simți mai bine la Romney Hali, așa că ceremonia avea să fie ținută la biserica parohială de acolo, urmată de o mică și intimă recepție, pe peluza din fața serei lui Phillip.

Spre sfârșitul zilei, când soarele începea să coboare, Eloise se afla în noul ei dormitor, împreună cu mama ei, care își găsisese de lucru pretinzând că trebuia să-i facă ordine în trusoul pregătit în grabă. De totul, desigur, se îngrijise subrețea Eloisei (adusă de la Londra odată cu familia) în dimineața aceea, dar Eloise nu făcu nici un comentariu. Se părea că Violet Bridgerton avea pur și simplu nevoie să facă ceva în timp ce vorbea.

Iar Eloise era cea care înțelegea mai bine decât oricine, această nevoie.

- Ar trebui să mă plîng că mi s-a refuzat momentul meu de glorie, ca mamă a miresei - îi spuse Violet fiicei sale, împăturindu-i voalul de dantelă și punându-i-l frumos pe o măsuță - dar adevărul este că sînt pur și simplu fericită că te văd mireasă.

Eloise îi zîmbi cu blîndețe mamei ei.

- Ai fost pur și simplu disperată, da?

- Pur și simplu. Apoi Violet își ridică mîndră capul și adăugă:

- De fapt, nu. Întotdeauna mi-am spus că pînă la urmă o să ne faci o surpriză, doar obișnuiești asta.

Eloise se gîndi la toți acei ani de la debutul ei în societate, la toate cererile în căsătorie, respinse. La toate nunțile la care au participat, cu Violet privindu-și o altă prietenă măritîndu-și o altă fată cu un gentleman fabulos.

Un alt gentleman, desigur, care acum nu o mai putea cere de soție pe Eloise, faimdasă fiică a Lady-ei Bridgerton, deja-în-sala-de-așteptare-a-fetelor-bătrîne.

- Îmi pare rău că te-am dezamăgit, șopti Eloise.

Violet o privi cu o expresie plină de înțelepciune.

- Copiii mei nu mă dezamăgesc niciodată. Mai curînd ...mă uimesc. Cred că-mi place astfel, spuse ea încetișor.

Eloise se pomeni repezindu-se să-și îmbrățișeze mama. Se simți groaznic făcînd asta; nu știa de ce, de vreme ce în familia ei nu fuseseră niciodată descurajate asemenea manifestări de afecțiune, în intimitatea căminului lor. Era poate din cauză că se afla atît de periculos în pragul lacrimilor; era poate pentru că o simțea pe mama ei la fel. Dar se simți din nou o fetiță îngrozitoare, toată numai mîini și picioare subțiri și umeri osoși și o gură care se deschidea întotdeauna cînd ar fi trebuit să se închidă.

Și o vroia pe mama ei.

- Haide, haide, îi spuse Violet, așa cum îi spunea cu ani în urmă, cînd se smiorcăia pentru un genunchi jupuit sau sentimente rănite.

Doar că mama ei se înroșise la față, arătînd foarte ciudat, ca și cum ar fi mîncat pește alterat.

- Mamă? șopti Eloise.
- Urăsc chestia asta, șopti Violet.
- *Mamă?* Cu siguranță nu auzise ea bine.

Violet inspiră adînc, ca să prindă puteri.

- Trebuie să avem o mică discuție.

Se aplecă în față, se uită în ochii fiicei ei și adăugă:

- Chiar *trebuie* să avem o mică discuție?

Eloise nu era sigură dacă mama ei o întreba dacă știa detalii *despre* viața intimă sau dacă le cunoștea efectiv... în intimitate.

- Ahhh... Nu am... Ah... Dacă vrei să... Adică sînt încă...

- Excelent, spuse Violet oftînd din suflet. Dar tu... adică ai idee despre...?

- Da, spuse repede Eloise, dornică să le salveze pe amîndouă de o situație jenantă inutilă.

- Nu cred că am nevoie de explicații.

- Excelent, spuse din nou Violet, răsuffînd și mai ușurată. Trebuie să spun că detest această parte a rolului meu de mamă. Efectiv nu-mi mai amintesc ce i-am spus lui Daphne, știu doar că mă înroșisem și că mă bîlbîiam tot timpul și sincer, habar n-am dacă la despărțire știa mai multe decît la început. Mă tem că nu, adăugă ea amărită.

- Se pare că s-a adaptat foarte bine vieții de femeie căsătorită, șopti Eloise.

- Da, într-adevăr. Nu-i așa? spuse Violet fericită. Patru copii și un soț care o răsfață. Cine-și poate dori mai mult?

- Ce i-ai spus Francescăi? o întrebă Eloise.

- Poftim?

- Francesca, repetă Eloise, referindu-se la sora ei mai mică, cea care se căsătorise în urmă cu șase ani și care rămăsese în mod tragic văduvă după doi ani.

- Ce i-ai spus ei când s-a măritat? Ai pomenit do Daphne, dar nu și de Francesca.

Ochii albaștri ai Violetei se întunecară, ca întotdeauna când vorbea despre cea de a treia fiică a ei, văduvă atât de tânără.

1

- O știi pe Francesca. Presupun că ea îmi putea spune mie câte ceva.

Eloise rămase cu gura căscată.

- Nu asta am vrut să spun, desigur, se grăbi Violet să adauge. Francesca a fost la fel de inocentă ca... mă rog, la fel de inocentă ca tine. Îmi închipui.

Eloise simți cum se înroșește și-i mulțumi Creatorului pentru ziua înnorată, care lăsa încăperea în semiobscuritate. Și faptului că mama ei era ocupată cu tivul descusut de la una din rochiile ei. Sigur, *tehnic* era neatinsă și ar fi trecut cu bine examenul unui medic, dar totuși nu se mai simțea chiar atât de inocentă.

- Dar o știi pe Francesca, spuse Violet ridicând din umeri și întorcându-și privirea spre ea, după ce se convinse că nu avea ce să facă cu tivul rochiei. Este atât de șireată și știutoare. Cred că mituise vreo servitoare care să-i explice totul, cu ani de zile în urmă.

Eloise confirmă din cap. Nu vroia să-i spună mamei ei că într-adevăr, strânsese bani împreună cu

F rancesca, să mituiască o servitoare. Dar meritase fiecare bănuț. Explicațiile lui Annie Mavel fuseseră detaliate și ulterior Francesca o informase și pe ea, cât se poate de corect.

Violet zîmbi dusă pe gînduri, apoi își ridică mîna și o mîngîie pe obraz, imediat lîngă colțul ochiului. Pielea mai era încă ușor decolorată dar roșeața dispăruse, trecînd prin vinețiu și verde, spre un galben bolnăvicios, dar cu siguranță mai puțin vizibil.

- Ești sigură că o să fii fericită? o întrebă ea.

Eloise zîmbi jalnic."

- Este puțin cam tîrziu să mă întreb asta, nu crezi?

- Poate că este prea tîrziu să mai faci ceva, dar niciodată nu este prea tîrziu să te întrebi.

- Cred că o să fii fericită, spuse Eloise. *Așa sper*, adăugă ea, dar numai în gînd.

- Pare un bărbat bun.

- Este un bărbat foarte bun.

- De onoare.

- Este.

Violet confirmă din cap.

- Cred că o să fii fericită. S-ar putea să dureze pînă cînd o să-ți dai seama de asta și poate că la început o să te îndoiești, dar o să fii fericită. Dar nu uita... Violet se opri, mușcîndu-și buza.

- Ce, mamă?

- Nu uita, spuse ea încet, ca și cum și-ar fi ales cu grijă fiecare cuvînt - că este nevoie de timp. Atîta tot.

Pentru ce *este nevoie de timp*, vru Eloise să strige.

Dar mama ei se ridicase deja și își îndrepta fustele cu mișcări rezezi.

- Presupun că trebuie să-i gonesc pe toți, altfel ri-
or să mai plece de aici.

Își găsi de lucru cu o fundă de la rochie, întor-
cîndu-se puțin cu spatele și ducîndu-și o mîină la față.
Eloise încercă să nu observe că își ștergea o lacrimă.

- Tu ești foarte nerăbdătoare. Așa ai fost întot-
deauna, spuse Violet îndreptîndu-se spre ușă.

- Știu, spuse Eloise întrebîndu-se dacă mama ei o
dăscălea și dacă așa era, de ce alesese să facă asta
acum?

Violet spuse:

- întotdeauna mi-a plăcut așa la tine. întotdeauna
mi-a plăcut totul la tine, desigur, dar nu știu de ce,
întotdeauna am găsit această nerăbdare a ta,
fermecătoare. Niciodată nu a fost pentru că vroiai *mai*
mult, a fost pentru că vroiai totul.

Eloise nu era convinsă că asta părea o trăsătură
chiar atît de bună.

- Vroiai totul pentru toți și vroiai să știi totul și să
înveți totul și...

O clipă, Eloise crezu că poate mama ei terminase,
dar Violet se întoarse și adăugă:

- Tu nu te-ai mulțumit niciodată cu al-doilea-cel-
mai-bun își asta este bine, Eloise. Sînt fericită că nu
te-ai măritat cu nici unul dintre bărbații care te-au
cerut în căsătorie la Londra. Nici unul dintre ei nu
te-ar fi făcut fericită. Mulțumită, poate, dar nu fericită.

Eloise simți cum i se măresc ochii, de surpriză.

- Dar nu lăsa ca nerăbdarea să te domine. Pentru
că nu este așa și tu știi. Tu însemni cu mult mai mult,
dar cred că uneori uiți asta. Violet zîmbi cu zîmbetul

aceaia bun, înțelept, al unei mame care își ia la revedere de la fiica ei.

- Acordă-ți timp, Eloise. Fii răbdătoare. Nu forța lucrurile.

Eloise deschise gura, dar constată că nu poate scoate un cuvânt.

- Ai răbdare. Nu forța lucrurile, spuse Violet.

- Eu... Eloise vroia să spună că *nu* o să facă asta, dar cuvintele nu-i ieșiră din gură și rămase uitându-se la chipul mamei ei, abia acum înțelegînd ce însemna cu adevărat faptul că era o femeie măritată. Se gîndise atît de mult la Phillip încît nu mai avusese timp să se gîndească la familia ei.

Îi părăsea acum. Îi va avea întotdeauna, în toate felurile care contau, dar totuși, îi părăsea.

Și nu își dăduse seama pînă acum cît de des stătuse cu mama ei, doar vorbind. Sau cît de prețioase fuseseră momentele acelea. Violet părea că știa întotdeauna exact ce aveau nevoie copiii ei, un lucru cu adevărat remarcabil, de vreme ce erau opt la număr - opt suflete atît de diferite, fiecare cu speranțele și visele lui unice.

Chiar și scrisoarea Violetei - cea pe care o scrisese ea și îl rugase pe Anthony să i-o dea la Romney Hali - era exact ce-și dorise Eloise să audă.

Dar tot ce-i scrisese era: *Sper că ești bine. Te rog nu uita că ești fiica mea și că vei fi întotdeauna fiica mea. Te iubesc.*

Eloise plînsese. Slavă Domnului că uitase să o citească pînă tîrziu în noapte, cînd putuse să facă asta în intimitatea camerei ei din casa lui Benedict.

Violet Bridgerton nu-și dorise niciodată nimic, dat adevărata ei bogăție erau înțelepciunea și dragostea ei și privind-o acum întorcându-se spre ușă, Eloise înțelese că era mai mult decît pur și simplu mama ei - era tot ce-și dorea Eloise să fie.

Și lui Eloise nu-i venea să creadă că îi trebuise atîta timp ca să-și dea seama de asta.

- Presupun că tu și Sir Phillip vă doriți puțină intimitate, spuse Violet punînd mîna pe clanță.

Eloise dădu din cap chiar dacă mama ei nu putea vedea gestul.

- O să-mi fie dor de voi toți.

- Sigur că o să-ți fie, spuse Violet, tonul ei repezit fiind clar modul ei de a-și reveni'.

- Și nouă o să ne fie dor de tine. Dar nu locuiești departe. Și o să fii aproape de Benedict și de Sophie. Și de Posy. Presupun că o să vin mai des pe aici acum, cînd mai am doi nepoți pe care să-i răsfăț.

Eloise își șterse și ea lacrimile. Familia ei îi acceptase pe copiii lui Phillip imediat și necondiționat. Se așteptase la asta dar totuși acest lucru îi încălzea inima mai mult decît și-ar fi imaginat. Gemenii se jucau deja dezlănțuiți cu nepoții Bridgerton și Violet insistase ca ei să-i spună Bunica. Copiii acceptaseră cu bucurie, mai ales după ce Violet scosese o pungă întregă cu bomboane de mentă care, pretindea ea, îi căzuse în valiză, la Londra.

Eloise își iuase deja la revedere de la familia ei, așa încît la plecarea mamei ei se simți cu adevărat Lady Crane. Domnișoara Bridgerton probabil că s-ar fi întors la Londra cu restul familiei, dar Lady Crane, soția unui proprietar de pămînt și baronet din

Gloucestershire rămînea aici, la Romney Hali. Se simți ciudat și altfel și se dojeni pentru asta. S-ar putea spune că la douăzeci și opt de ani căsătoria nu mai putea însemna un pas atît de important. În fond, ea nu era un boboc de fată și nu mai era așa de ceva vreme.

Totuși, își spuse Eloise, avea tot dreptul să simtă că viața ei se schimbase pentru totdeauna. Era măritată, pentru numele Lui Dumnezeu și stăpîna propriei sale case. În plus, era și mama a doi copii. Nici unul dintre frații și surorile ei nu trebuieră să-și asume atît de repede responsabilitățile unui părinte.

Dar ea era pregătită pentru această sarcină. Trebuia să fie. Își îndreptă umerii, uitîndu-se hotărîtă la imaginea ei în oglindă, în timp ce-și peria părul. Era o Bridgerton, chiar dacă nu mai purta în mod legal acest nume și era pregătită pentru orice. Și cum nu era ea omul care să suporte o viață nefericită, trebuia să facă totul pentru ca viața ei să fie oricum, numai nefericită, nu.

Se auzi un ciocănit în ușă și Phillip intră în cameră. Închise ușa în urma lui dar rămase locului, oferindu-i probabil o secundă ca să-și revină.

- Nu ai vrea să facă subreta ta asta? o întrebă el arătînd spre perie.

- I-am spus să-și ia o seară liberă. Mi s-a părut ciudat să o știu aici, aproape ca o intruziune, cred. Eloise ridică din umeri.

Phillip își dresă glasul și-și îndreptă cravata, o mișcare care-i devenise înduioșător de familiară. Phillip nu se simțea niciodată bine în ținută formală,

Își dădu ea seama, întotdeauna trăgînd sau sucindu-se și evident, dorindu-se în hainele lui de lucru.

Cît de ciudat i se părea să aibă un soț cu o vocație concretă. Eloise nu se gîndise niciodată să se mărite cu un bărbat pentru asta. Nu că Phillip ar fi avut vreo afacere, dar totuși, munca lui în seră era cu siguranță ceva mai mult decît ce făcea majoritatea tinerilor leneși din cercul ei, ca să-și umple viața.

Își dădu seama că-i plăcea asta. Îi plăcea că el avea un scop și o chemare, îi plăcea că mintea lui era ascuțită și preocupată de cercetări intelectuale și nu doar de cai și de jocuri de noroc.

Îi plăcea el.

Era o ușurare, asta. Ce greu i-ar fi fost altfel.

- Ai mai avea nevoie de cîteva minute? o întrebă el.

Eloise scutură din cap. Era pregătită.

Buzele lui Phillip se mișcaseră, parcă. Eloise se gîndi că probabil el spusese „Slavă Domnului” și în clipa următoare era în brațele lui și el o săruta și orice altceva la care se gîndise pînă atunci, dispăruse.

Phillip își spunea că poate ar fi trebuit acorde mai multă energie mentală nunții lui, dar adevărul era că nu se putea concentra asupra evenimentelor din cursul zilei, cînd evenimentele din timpul nopții erau atît de înnebunitor de aproape. De fiecare dată cînd se uita la Eloise, de fiecare dată cînd îi adulmeca parfumul, care părea că plutea peste tot, detașîndu-se de toate parfumurile delicate ale femeilor Bridgerton, simțea o trădătoare întărire în trupul lui,

un fior a! anticipației, amintindu-și cum era să o aibă în brațele sale.

Curînd, își spunea el, obligîndu-și trupul să se relaxeze, mulțumindu-i lui Dumnezeu că reușea cu succes acest lucru. *Curînd*.

Și apoi acest curînd sosi și erau acum singuri și el nu-și revenea de cît era de frumoasă cu părul ei lung, castaniu, revărsîdu-se ca o cascadă, în valuri mătăsoase, pe spinare. Nu o văzuse niciodată cu părul desfăcut, niciodată nu își imaginase iungimea lui, așa strîns la ceafă, într-un mic nod.

- întotdeauna m-am întrebat de ce își țin femeile părul strîns, spuse el încet, după ce-și termină cel de al șaptelea sărut.

- Pentru că așa trebuie, spuse Eloise părăind derutată de remarca lui.

- Asta nu explică de ce, spuse el. Îi atinse părul, își plimbă degetele prin el, apoi îl ridică spre fața lui și-i adulmecă parfumul.

- Este pentru protecția celorlalți bărbați.

Ochii ei păreau surprinși și confuzi.

- Precis că vroiai să spui protecția de ceilalți bărbați.

Phillip scutură încet din cap.

- Aș ucide pe oricine te-ar vedea astfel.

- Phillip. Tonul ei se vroia dojenitor, Phillip era sigur de asta, dar ea se înroșise la față, părăind mai curînd absurd de încîntată de această afirmație.

- Nimeni care vede așa ceva nu poate rezista. Sînt absolut sigur de asta, spuse Phillip învîrtind pe deget o șuviță de păr.

- Destui bărbați m-au găsit cît se poate de rezlu-
tibilă. De fapt, chiar mulți, spuse Eloise oferindu-i un
zîmbet de autodezaprobare.

- Niște proști. Iar în plus, asta nu-mi demons-
trează decît că am dreptate, nu? Asta - și Phillip lun-
o șuviță lungă dintre fețele lor și o duse la buze,
adulmecîndu-i parfumul - a stat ascunsă ani de zile
într-un coc.

- De la șaisprezece ani, spuse ea.

Phillip o trase spre el, încet dar inexorabil.

- Sînt fericit. Niciodată nu ai fi fost a mea dacă ți-ai
fi scos acele de păr. Probabil că te-ar fi înșfăcat
altcineva, cu multă vreme în urmă.

- Este doar păr, șopti ea cu o voce ușor tre-
murîndă.

- Ai dreptate. Tu trebuie să fii cauza, pentru că nu
cred că ar fi la fel de intoxicant, pe oricine altcineva.
Tu trebuie să fii, șopti el dînd drumul șuvițelor. Numai
tu.

Îi luă fața în mîini, întorcînd-o puțin într-o parte ca
să o poată săruta mai ușor. Știa ce gust au buzele ei,
doar le sărutase cu cîteva minute mai devreme. Dar
chiar și așa, era uluit de dulceața ei, de căldura
respirației și gurii ei și de felul în care trupul lui se
aprindea de la un simplu sărut.

Doar că niciodată nu o să fie doar un simplu sărut.
Nu, cu ea.

Degetele lui găsiră închizătorile rochiei, mici
năsturei acoperiți cu material, coborînd de-a lungul
spinării.

- întoarce-te, îi porunci e! Întrerupînd sărutul. Nu *ura* atît de experimentat în arta seducției încît să-i poată desface năsturașii fără avantajul priveliște!.

În plus, chiar îi plăcea asta - această lentă dezbrăcare, cu fiecare năsturaș mai dezvăluind o jumătate de centimetru de piele de culoarea spumei.

Era a lui, își dădu el seama, strecurîndu-și un deget în jos, pe șira Spinării ei, înainte de a ajunge la antepenultimul năsturel. A iui pentru eternitate. Nu-i venea să creadă cum de fusese el atît de norocos, dar decise să nu se mai minuneze de norocoasa lui soartă ci doar să se bucure de ea.

Încă un năsture. Acesta scotea la iveală o bucățică de piele aproape de baza șirei spinării ei.

O atinse. Ea se înfioră.

Degetele lui ajunseră la ultimul năsture. Pe care de fapt nici nu prea mai avea nevoie să-l deschidă; rochia ei era mai mult decît largă acum, să i-o poată coborî în jos pe umeri. Darîntr-un fel avea nevoie să facă asta bine, să o dezbrace cum trebuia, să savureze momentul.

În plus, acest ultim năsturaș scotea la iveală curba feselor ei.

Vroia să o sărute. Vroia să o sărute chiar acolo. Chiar deasupra despicăturii ei, în timp ce ea stătea uitîndu-se în cealaltă parte, înfiorîndu-se nu de frig, ci de excitare.

Se aplecă spre ea, își puse buzele pe ceafa ei, în timp ce cu mîinile îi găsea umerii. Unele lucruri erau prea păcătoase pentru o inocentă ca Eloise.

Dar ea era a lui. Soția lui. Iar ea era foc și pasiuna și energie, toate la un loc. Ea nu era Marina, își reaminti el, delicată și fragilă, incapabilă să-și exprime emoțiile altfel decît prin tristețe.

Ea nu era Marina. Părea că avea nevoie să-yl amintească asta, nu doar acum, ci mereu, toată ziua, de fiecare dată cînd se uita la ea. Ea nu era Marina și el nu trebuia să-și țină răsuflarea cînd se afla în preajma ei, să se teamă de cuvintele lui, să se teamă de expresiile chipului său, să se teme de orice at putea cauza scufundarea ei în ea însăși, în propria ei disperare.

Aceasta era Eloise. *Eloise*. Puternica, magnifica Eloise.

Neputîndu-se abține, se lăsă în genunchi, apucîndu-i ferm coapsele între mîini, cînd ea scoase un murmur de surpriză și dădu să se întoarcă.

Și o sărută. O sărută chiar acolo, la baza șirei spinării, în locul care îl tentase atîta. Și apoi - nu știa de ce; experiențele lui cu femeile fuseseră limitate, dar era clar că imaginația îi ținea loc de lipsă de experiență - își plimbă limba de-a lungul liniei centrale, în jos, de-alungul coloanei, spre începutul despicăturii ei, savurîndu-i dulcele-săratul pielii, oprindu-se - dar fără să-și retragă buzele - cînd ea gemu, sprijinindu-se cu mîinile de perete ca să se susțină, cînd nu mai putu sta în picioare.

- Phillip, gîfii ea.

Phillip se ridică, o întoarse cu fața spre el, aplecîndu-se spre ea pînă cînd se aflau aproape nas în nas.

-- Era acolo, spuse el neajutorat, ca și cum asta ar
1(1 explicat totul. Și într-adevăr, asta era singura
n-plicație. Era acolo, acea mică, înnebunitoare bu-
nică de carne, piersică și roz, așteptînd să fie
mirutată.

Ea era acolo și el trebuia să o posede.

O sărută din nou pe gură, în timp ce-i lăsa rochia
Bfi-i alunece de-a lungul trupului. Se măritase în bleu,
IAcînd ca ochii ei să pară și mai adînci și mai tentanți
ca oricînd, ca un cer acoperit, chiar înaintea furtunii.

Era o rochie dumnezeiască - o auzise pe sora ei
Daphne spunîndu-i asta cîndva, în cursul zilei. Dar
ora și mai dumnezeiesc să o scape de ea. Nu avea
cămășă și o simțea goală lîngă el, sfîrcurile sînilor
zgîriind olanda fină a cămășii Sui. Dar în loc să se
uite, își plimbă mîna de-a lungul sînului ei, mîngîindu-l
cu dosul degetelor. Apoi, continuînd să o sărute, își
făcu mîna cupă în jurul sînului, simțindu-i în degete
minunata greutate.

- Phillip, gemu ea, cuvîntul înecîndu-se în gura ei
ca o binecuvîntare.

Își mișcă din nou mîna pînă cînd îi acoperi sînul,
cu sfîrcul tare alunecîndu-i între degete. Și în timp ce
strivea - cu blîndețe, reverențios, aproape că nu-i
venea să creadă că se întîmpla acest lucru.

Și apoi nu mai putu aștepta. Trebuia să o vadă, să
vadă fiecare părțică din ea și să-i privească fața în
timp ce făcea asta. Se dădu în spate, întreprupînd
sărutul cu o promisiune șoptită că se va întoarce.

Trase adînc aer în piept și se uită în jos la ea. Încă
nu era întuneric și ultimele vestigii ale luminii soarelui
se mai filtrau încă prin ferestre, scaldîndu-i pielea

Într-o aură roșie-aurie. Sîinii ei erau mai mari deci! Îți imaginase, plini și rotunzi și grei și se stăpîni cu <ilr'' să nu o ducă în pat chiar în clipa aceea. Putea m savureze la nesfîrșit acești sîini, să-i iubească și adore.

Dumnezeule Mare, pe cine încerca el să pron tească? Pînă cînd propria lui nevoie devenea pma intensă și atunci trebuia să o posede, să se arunce în ea, să o devoreze.

Cu degete tremurînde, începu să munceasca în proprii lui nasturi, privind-o privindu-l cum își smulgi m cămașa de pe el. Și atunci uită și se întoarce...

Și ea oftă.

El îngheță.

- Ce s-a întîmplat? întrebă ea șoptit.

Phillip nu știa de ce era atît de surprins de moment, de faptul că va trebui să dea explicații. Era soția lui și avea să-l vadă gol în fiecare zi din toi restul vieții lui și dacă trebuia să cunoască cineva natura cicatricelor lui, atunci ea era aceea.

El era capabil să le evite, de vreme ce nu le putea vedea, dar Eloise nu va fi atît de norocoasă.

- Am fost biciuit, spuse el fără să se întoarcă. Poate că ar fi trebuit să o scutească de priveliștea asta, dar oricum, tot trebuia să se obișnuiască cu ea.

- Cine ți-a făcut asta? Vocea ei era răgușită și mînioasă și revolta ei îi încălzi inima.

- Tatăl meu. Phillip își amintea bine ziua. Avea doisprezece ani, venise acasă de la școală și tatăl lui îl obligase să-l însoțească la vînătoare. Phillip era un bun călăreț, dar nu suficient de bun pentru săritura pe

ÎnMI o făcuse tatăl lui, aflat în frunte. O încercase Muși, știind că altfel va fi catalogat de laș..

și a căzut, firește. Mai exact, a fost aruncat. În mod miraculos a scăpat nerănit, dar tatăl lui devenise livid. Thomas Crane avea o idee foarte restrînsă înspre bărbăție, iar aceasta nu includea căderile de la cal. Fiii lui vor călări și vor trage cu arma și vor «crima și vor boxa și vor excela și vor excela.

Și Dumnezeu să-i aibă în paza Lui, dacă nu reușeau.

George reușise săritura, desigur. George fusese dintotdeauna un moștenitor mai bun în toate sporturile. Și George avea și cu doi ani mai mult, era cu doi ani mai mare, cu doi ani mai puternic. Încercase să se interpună, să-l salveze pe Phillip de la pedeapsă, dar Thomas l-a biciuit și pe el, interzicîndu-i să se bage. Phillip trebuia să învețe să fie bărbat și Thomas nu ar fi permis interferența nimănui, nici măcar a lui George.

Phillip nu era sigur ce anume fusese diferit la pedeapsa din ziua aceea; de obicei tatăl lui folosea o curea care, peste cămașă, nu lăsa urme. Dar se aflau deja departe de grajduri și cravașa era la îndemînă și tatăl lui era atît de cumplit de furios, mai furios ca de obicei.

Și cînd biciușca a tăiat prin cămașa lui Phillip, Thomas nu s-a mai oprit.

A fost singura dată cînd bătăile tatălui său au lăsat urme.

Și amintirea aceasta nu se va șterge niciodată din mintea lui Phillip.

Se uită la Eloise care îl urmărea cu o privire cliidfti de intensă.

- Îmi pare rău, spuse el, deși nu îi părea. Nu avn« de ce să-i pară rău, în afară de faptul că o oblig.i < să conștientizeze ororile copilăriei lui.

- Mie nu îmi pare rău, spuse ea cu ochi mici și apriji.

Phillip făcu ochii mari, de uimire.

- Sînt furioasă.

Și atunci Phillip nu se mai putu stăpîni. Începu Hfl rîdă. Își dădu capul pe spate și rfse. Era absolut perfectă, goală și furioasă, gata să mărșăluiască jb» în iad și să-l tîrască pe tatăl lui afară, să-l biciuiasca.

Eloise păru ușor alarmată de rîsul ciudat al lui Phillip, dar apoi zîmbi și ea, ca și cum ar fi recunoscuti importanța momentului.

O luă de mîină și disperat să fie atins de ea, îi dus« mîina la inimă, apăsîndu-i-o pînă cînd degetele ei se răsfiară, afundîndu-se în părul de pe pieptul lui.

- Ești atît de puternic, șopti ea plimbîndu-și ușor mîina pe pielea lui. Nu am știut că munca ta în sera este atît de grea.

Se simți ca un puștan de șaisprezece ani, atît era de mulțumit de complimentul ei. Și amintirea tatălui său îl părăsi.

- Muncesc și în aer liber, spuse el, incapabil să-i mulțumească pur și aimplu..

- Cu muncitorii?

O privi amuzat.

- Eloise Bridgerton ...

- Crane, îl corectă ea.

! So simți cuprins de un val de plăcere la auzul
MivIntelor ei.

■ Crane, repetă el. Nu-mi spune că ai fantezii
»»»crete legate de muncitorii de la fermă.

- Firește că nu. Deși...

Doar că el nu avea de gând să lase aceste cuvinte
»i dispară în uitare.

- Deși? insistă el.

Eloise păru ușor sfioasă.

- Mă rog, arată formidabil... primar... acolo în
»oare, muncind din greu. -

Phillip zîmbi. Încet, ca un bărbat care este pe cale
fin celebreze visul devenit realitate.

- Ah, Eloise, spuse el coborîndu-și buzele pe gîtul
ei și coborînd jos, jos, jos. Tu habar n-ai ce înseamnă
primar. Habar n-ai.

Și atunci făcu ceea ce visase de zile întregi - mă
rog, unul din lucrurile pe care le visase - și îi luă
sfîrcul în gură, plimbîndu-și limba în jurul lui, înainte
de a-l face captiv și de a-l suga.

- Phillip! aproape că strigă Eloise, lipindu-se de el.

Atunci o luă în brațe și o purtă spre patul deja
pregătit să-i primească pe tinerii căsătoriți. O așeză
peste așternuturi, oprindu-se să savureze imaginea ei
acolo, înainte de a se ocupa de ciorapi, singurii care-i
mai rămăseseră pe trup. Mîinile ei făcură automat
gestul de a-și acoperi sexul și el îi permise această
modestie, știind că va veni în curînd și rîndul lui.

Își vîrî degetele sub bordura unui ciorap, mîngîind-o
prin mătasea fină ca o boare, înainte de a coborî în
jos pe picior. Eloise gemu cînd o atinse pe genunchi

și el nu se putu abține să nu se uite la ea și sa tt întrebe:

- Te gîdili?

Eloise dădu din cap.

- Și mai mult.

Și mai mult. Ah, ce i-a plăcut asta. I-a plăcut că ort simțea mai mult, că ea vroia mai mult.

Și atunci, cu o viteză și agilitate pe care nu și l» bănuise vreodată, se dezbracă și el de hainele rămase și se întinse lîngă ea. Eloise deveni rigid* pentru o clipă, dar se relaxă cînd¹, el începu să ti mîngîie, plimbîndu-și buzele spre tîmpla ei, apoi po buzele ei.

- Nu ai de ce să te temi, șopti el.

- Nu mă tem, spuse ea.

Phillip se retrase și se uită la ea.

- Nu te temi?

- Sînt nervoasă, dar nu mă tem.

Phillip scutură din cap, mirat.

- Ești magnifică.

- Asta le spun și eu la toți, dar tu pari singurul care mă crede, spuse Eloise cu o ridicare nonșalantă din umeri.

Phillip rîse, scuturîndu-și capul a mirare, abia venindu-i să creadă că se afla aici, în noaptea nunții lui și că rîdea. Pentru a doua oară îl făcuse să rîdă și începea să creadă că acest lucru era un cadou. Un cadou uluitor, de neprețuit. Se simțea sincer binecuvîntat pentru acest dar.

Actul sexual fusese întotdeauna legat de nevoie, de trupul lui și de pofa lui și de orice altceva ce îl făcea bărbat. Nu fusese niciodată vorba de această

bucurie veselă, de această minune care însemna "înscoperirea unei alte persoane.

Îi luă fața în mâini și o sărută din nou, de data asta nu toată simțirea și emoția care-l străbăteau. Îi sărută gura, apoi obrații, apoi gâtul. Și coborî mai jos, Mxplorîndu-i trupul, de la umeri pînă la marginea coapsei.

Evită un singur loc, un loc pe care ar fi dorit foarte mult să-l exploreze, dar-decise că asta va veni mai tîrziu, cînd ea va fi gata.

Cînd el va fi gata. Marina nu-l lăsase niciodată să o sărute acolo - nu, nu era cinstit; de fapt el nu o tugase niciodată asta. Părea atît de nefiresc cum stătea ea acolo, întinsă sub el, liniștită și tăcută, ca și cum și-ar fi îndeplinit o datorie. Existaseră femei înainte de căsătorie, dar ele făceau parte din categoria celor experimentate, iar ei nu dorise niciodată să fie chiar atît de intim cu ele.

Mai tîrziu, își promise el și se opri, scurt, să-i adulmece cîrlionții.

În curînd. Categorie, în curînd.

Își petrecu mîinile iui mari în jurul pulpelor ei, desfăcîndu-i picioarele ca să se poată așeza între ele. Era tare, chiar tare, se temea că asta o să-i încurce și atunci inspiră adînc atingîndu-i deschiderea, încercînd să-și calmeze sîngele ca să reușească să dureze mai mult, suficient cît să îi facă și ei plăcere.

- Ah, Eloise, spuse el, deși era mai mult un geamăt. O dorea mai mult decît orice, mai mult decît viața însăși și nu știa cum o să reușească să dureze mai mult.

- Phillip? Întrebă ea cu o voce ușor alarmată.

Phillip se ridică să îi poată vedea fața.

- Ești foarte mare, șopti ea.

Phillip zîmbi.

- Nu știi că asta este exact ce-și dorește un bărbat să audă?

Eloise își mușcă buza de jos.

- Sînt sigură. Pare într-adevăr ceva cu care să to lauzi la o partidă de călărie sau de cărți, ca să fi competitiv fără nici un motiv special. ^

Phillip nu era sigur dacă tremura de rîs sau de consternare.

- Eloise, te asigur că... Atîta reuși să spună.

- Cît de tare o să mă doară? izbucni ea.

- Nu știu, spuse el cu sinceritate. Nu am fost niciodată în situația ta. Puțin, cred. Sper să nu te doară prea tare.

Eloise dădu din cap, părînd că-i apreciază can-doarea.

- Eu... Eu mă... Vocea ei se pierdu.

- Spune-mi, insistă el.

Cîteva secunde ea nu făcu altceva decît să clipească, apoi spuse:

- Eu mă pierd complet, ca acum cîteva zile, dar apoi te văd, sau te simt și nu-mi pot *imagina* cum funcționează asta și mă tem să nu fiu sfișiată și să pierd totul. Magia - explică ea - să nu pierd magia.

Și atunci el se decise - la naiba cu prostiile. De ce ar mai aștepta el? De ce ar mai aștepta ea? Se aplecă și o sărută repede pe gură.

- Așteapt-mă aici. Să nu pleci nicăieri.

Înainte ca ea să apuce să-i pună întrebări - iar ea ira Eloise și în consecință trebuia să aibă întrebări - «o preiinse în jos și îi desfăcu larg picioarele, așa cum își imaginase el în nopțile în care nu reușea să adoarmă și o sărută.

Eloise strigă.

- E bine, șopti el, cuvintele dispărînd în profunzimea esenței ei. Mîinile lui o țineau ferm; nu avea uită alegere, ea se agită și se zvîrcolea ca o sălbatică. O lingea și o săruta și îi degusta fiecare centimetru, fiecare șanț înnebunitor. Era vorace și o devora, spunîndu-și că acesta trebuia să fie, efectiv, lucrul cel mai bun pe care-l făcuse în viața lui și Dumnezeu Mare, îi era recunoscător că era acum un om însurat și putea face asta ori de cîte ori vroia.

Auzise alți bărbați vorbind despre asta, desigur, dar niciodată nu ar fi crezut că o să fie atît de bine. Încă puțin și se pierdea complet, iar ea nici măcar nu-l atinsese, încă. Nu că ar fi vrut să facă asta acum - felul în care se apuca ea de așternuturi, cu oasele degetelor albite și tensionate, la naiba, l-ar fi sfîșiat în două.

Ar fi trebuit să o lase să termine, ar fi trebuit să o sărute pînă cînd ar fi explodat în gura lui, dar propriile nevoi puseseră stăpînire pe el și efectiv nu avea variantă. Aceasta era noaptea nunții lui și cînd o să se reverse, se va revărsa în ea, nu în așternuturi și Dumnezeu Mare, dacă nu o va simți cît mai repede strîngîndu-se în jurul lui, era convins că o să ia foc.

Așa că se ridică, ignorîndu-i strigătul de dezamăgire cînd se ridică, punîndu-și încă o dată

membrul acolo, folosindu-se apoi de mâini ca sa o despartă și mai mult, în timp ce împingea.

Era udă - foarte, foarte udă, un amestec de ea și de el și nu semăna cu nimic din ce simțise altădată. Se strecură drept înăuntru, trecerea fiind oarecum ușoară și încordată în același timp.

Ea îi strigă gîfîit numele și el i-l strigă gîfîit pe al ei și apoi, incapabil să-și mai stăpînească ritmul lent, se lansa înainte, trecînd peste ultima și barieră, pînă cînd fu complet învăluit de ea. Și poate că s-ar fi oprit, poate ar fi trebuit să o întrebe dacă era bine, dacă o durea, dar pur și simplu nu putu. Trecuse atît de al naibii de mult timp și el avea atîta nevoie de ea și odată ce trupul lui începu să se miște, nimic nu l-ar mai fi putut opri.

Era repede și era decis, dar probabil că ei îi plăcea pentru că era repede și decisă sub el, agățîndu-se de el cu coapsele, cu forța nevoii, în timp ce mușca în pat, cu unghiile.

Și cînd ea gemu, nu-i gemu numele. Gemu:

- încă!

Își strecură degetele sub ea, apucînd-o de fese, strîngînd tare în timp ce o ridica în sus ca să-și facă lui intrarea și mai ușoară; iar atunci, poate pentru că noua poziție o făcuse să-i simtă altfel frecarea, sau poate pentru că pur și simplu ajunsese la limită, se arcui sub el, înțepenind și zguduindu-se și apoi din gîtlejul ei țîșni un strigăt și îi simți mușchii convulsionîndu-se în jurul lui.

Nu mai putea rezista. Cu un singur strigăt final se
îfiisă înainte, tresăltînd și tremurînd în timp ce se
tjolea, revendicîndu-și-o în sfîrșit și de netăgăduit.

CAPITOLUL 15

...nu pot crede că nu îmi spui mai multe. Ca soră mai mare a ta (cu un an întreg, ceea ce n-ar trebui să-ți amintesc) merit oarecare respect și chiar dacă apreciez faptul că relatarea lui Annie Mavel despre viața de cuplu a fost corectă, mi-ar fi plăcut totuși câteva detalii în plus. Cu siguranță că nu ești atât de învăluită în fericirea ta încît nu-ți poți permite să cheltuiești câteva cuvinte (adjectivele, în special, ar fi bine venite) pe iubita ta soră.

...din scrisoarea Eloisei Bridgerton către sora ei, Contesa de Kilmartin, la două săptămîni de la nunta acesteia.

O săptămîină mai tîrziu, Eloise stătea în micul salonaș care fusese recent transformat în biroul ei, rozînd coada creionului, încercînd se ocupe de chestiunile administrative ale casei. Trebuia să țină evidența fondurilor și a sacilor cu făină și a salariilor servitorilor și tot restul, dar singurul lucru pe care-l

l)iiitea contabiliza era de fapt de cîte ori făcuse dragoste cu Phillip.

De treisprezece ori, își spuse ea. Nu, de paisprezece. În sfîrșit, de cincisprezece, de fapt, dacă punea la socoteală și data aceea cînd nu intrase efectiv în ea, dar cînd amîndoi...

Se înroși, deși nu se mai afla țipenie de om în salonaș și oricum, nimeni n-ar fi putut ghici la ce se gîndea ea.

Dar Dumnezeu Mare, chiar făcuse ea asta? Îl sărutase *acolo*?

Nici nu știa măcar că era posibil așa ceva. Annie Mavel cu siguranță nu descrisese așa ceva, cînd își oferise mica ei lecție despre sex, ei și Francescăi, acum atîția și atîți ani în urmă.

Eloise se întrebă dacă Annie Mavel știuse vreodată că era posibil așa ceva. Eră greu să ți-o imaginezi pe Annie făcînd asta, dar în fond era greu să-ți imaginezi pe oricine făcînd asta, mai ales pe ea însăși.

Era uimitor, își spuse ea, teribil de uimitor să aibă un soț care să fie atît de înnebunit după ea. Nu se vedeau cine știe ce în timpul zilei - el avea munca lui, în fond, și ea le avea pe ale ei - dar noaptea, după ce îi lăsa cele cinci minute pentru toaletă (începuseră cu douăzeci de minute, dar se pare că intervalul scădea tot mai mult și îi auzea deja pașii în fața ușii, în timpul celor cîteva minute care îi mai rămăseseră)...

Noaptea, se repezea asupra ei ca un posedat. Un bărbat care murea de foame, efectiv. Energia lui părea nesfîrșită și el încerca mereu alte lucruri,

poziționînd-o mereu altfel, înnebunind-o și chinurii! n pînă cînd începea să strige și să implore, neștilmi niciodată dacă făcea asta pentru ca el să ■.» oprească sau să continue.

Îi spusese că nu simțise pasiune pentru Mărimi, dar Eloisei îi venea greu să creadă asta. Era un bărbat cu apetituri viguroase (ce expresie stupida, dar nu-i venea nimic altceva în cap), și lucrurile pe care le făcea cu mîinile ...

Și cu gura...

Și cu dinții...

Și cu limba...

Se înroși din nou. Lucrurile pe care le făcea - el da, o femeie trebuia să fie pe jumătate moartă ca să nu răspundă.

Se uită înapoi la coloanele din registrul ei. Cifrele nu se adăugaseră singure în timp ce ea visa cu ochii deschiși și de fiecare dată cînd încerca să se concentreze, începeau să se unduiască în fața ochilor ei. Se uită afară pe fereastră; din poziția ei nu putea vedea sera, dar știa că se afla imediat după colț și că el era acolo, muncind întruna, curățînd frunzele și plantînd și însămîntînd și ce mai făcea el acolo, toată ziua.

Toată ziua.

Se încruntă. Era cît se poate de adevărat. Phillip își petrecea toată ziua în seră, uneori cerînd chiar să i se aducă prînzul acolo, pe o tavă. Știa că nu era cu nimic teribil de anormal ca doi soți să-și petreacă toată ziua separat (și pentru multe cupluri, chiar și toată noaptea) dar nu erau căsătoriți decît de abia o săptămînă.

Și sincer, în multe privințe ea încă mai avea de învățat despre bărbatul ei. Căsătoria venise atât de pripit; știa, cu adevărat, foarte puține lucruri despre el. Ah, știa că era onest și onorabil și că se va purta frumos cu ea iar acum știa că avea o parte carnală pe care nu i-ar fi bănuț-o niciodată sub înfățișarea lui rezervată.

Dar în afară de ceea ce aflase despre tatăl lui, nu-i cunoștea experiențele, opiniile, ce s-a întâmplat în viața lui ca să devină cel de acum. Încercase de cîteva ori să-l atragă în conversație și uneori reușea, dar de cele mai multe ori, nu.

Pentru că el niciodată nu părea să vrea să vorbească, atunci cînd putea sărută. Și asta ducea, inevitabil, la amăgirea ei în dormitor, unde cuvintele erau uitate.

Și în cele cîteva ocazii în care reușise să-l angajeze în conversație, se dovedise a nu fi altceva decît un exercițiu de frustrare. Ar fi vrut să-i afle părerea despre orice era legat de gospodărie, de exemplu, dar el ridica doar din umeri, spunîndu-i că va trebui să se ocupe de gospodărie cum credea și cum se pricepea ea. Uneori se întreba dacă se căsătorise cu ea doar ca să facă rost de o menajeră.

Și desigur de un trup cald în pat.

Dar putea fi mai mult. Eloise știa că o căsnicie putea fi mai mult, știa că *într-o* căsnicie putea fi mai mult. Nu-și putea aminti prea multe din căsnicia părinților ei, dar își văzuse frații și surorile cu soții și soțiile lor și își spusese că ea și Phillip ar putea găsi aceeași fericire dacă ar petrece măcar ceva timp împreună și în afara patului.

Se ridică brusc și se duse la ușă. Trebuia să stea de vorbă cu el. Nu exista nici un motiv să nu se duca și să stea de vorbă cu el, în seră. Poate că lui chiar i-ar plăcea dacă s-ar interesa de munca lui.

Nu avea de gând chiar să îl chestioneze, dar cîteva întrebări strecurate într-o conversație nu puteau face rău nimănui. Iar dacă el îi va face cea mai mică aluzie că îl deranja sau că nu îl lăsa să se concentreze asupra muncii lui, va pleca imediat.

Dar apoi auzi vocea mamei ei, răsunîndu-i în cap.

- Nu forța lucrurile, Eloise. Nu forța. *

Îi trebui o putere de voință pe care nu crezuse vreodată că o are, de vreme ce acest lucru era împotriva pornirilor ei naturale, dar se opri, se întoarse în loc și se așeză înapoi.

Nu știa ca mama ei să fi greșit vreodată în lucrurile importante și dacă Violet găsisese de cuviință să-i dea acest sfat în noaptea nunții, Eloise presupuse că trebuia să se gîndească cu multă grijă la vorbele ei.

La asta trebuie să se fi gîndit mama ei, își spuse Eloise încruntîndu-se, cînd îi spusese să nu grăbească lucrurile.

Își vîrî mîinile între scaun și fundul ei, în dorința parcă de a le împiedica să se întindă în față și să o ducă înapoi la ușă. Se uită pe fereastră, apoi trebui să-și schimbe direcția, pentru că deși nu putea vedea sera, știa că era acolo, imediat după colț.

Aceasta nu era starea ei naturală, își spuse ea strîngînd din dinți. Ea nu fusese niciodată genul care să poată sta locului și zîmbi, totodată. Ea era făcută să se miște, să acționeze, să exploreze, să întrebe. Și dacă vroia să fie sinceră cu ea - să agaseze, să

«inerveze și să-și exprime părerile oricui era dispus să o asculte.

Se încruntă, oftînd. Privind astfel, nu părea o persoană teribil de atrăgătoare.

Încercă să-și amintească discursul mamei ei, în ziua nunții. Precis existase și ceva pozitiv în el. În fond, mama ei o iubea. Trebuie să fi spus ceva bun despre ea. Nu spusese cumva că era fermecătoare?

Oftă. Dacă-și amintea corect, mama ei spusese că îi găsea fermecătoare nerăbdarea, ceea ce nu era chiar același lucru cu *firea bună a cuiva*.

Groznic. Avea douăzeci și opt de ani, Dumnezeule Mare. Înotase prin toată viața ei simțindu-se perfect mulțumită de ea și de comportamentul ei.

Mă rog, aproape mulțumită. Știa că vorbea prea mult și că era uneori poate prea directă și că, e drept, nu o plăcea chiar toată lumea, dar majoritatea, da și decisese de mult că era convenabil așa.

Și atunci de ce acum? De ce era dintr-o dată atît de nesigură pe ea, atît de temătoare să nu facă sau să nu spună ceea ce nu trebuia?

Se ridică în picioare. Nu putea suporta asta - indecizia, lipsa de acțiune. Ascultase sfatul mamei ei și îi acordase lui Phillip puțină intimitate, dar Dumnezeule, o clipă nu mai putea sta acolo, fără să facă nimic.

Se uită în jos, la registrul incomplet. Ah, nu. Dacă ar fi făcut ceea ce se presupunea că trebuia să facă, n-ar mai fi făcut nimic, nu?

Pufnind iritată, închise registrul cu zgomot. De fapt nu conta dacă putea să adauge sume, pentru că se cunoștea destul de bine ca să știe că *nu* le-ar fi

adăugat nici dacă ar fi stat acolo, așa că cel mai hiim era să plece și să facă ceva.

Copiii.Asta era. Devenise de o săptămână sotin, dar devenise și mamă. Și dacă exista cineva c.im avea nevoie ca ea să intervină în viața lor, aceyll« erau Amanda și Oliver.

Înflăcărată de abia descoperita ei misiune, Sf rezezi la ușă, simțindu-se din nou ea însăși. Trebuie« să le verifice lecțiile, să se asigure că învățau cum trebuia. Oliver avea nevoie să se pregătească pentni *Eton*, unde trebuia neapărat să fie înscris la toamna.

Și apoi mai era și problema îmbrăcămInții. Copiii crescuseră aproape din toate hainele și Amanda merita ceva mai drăgălaș și...

Oftă mulțumită, repezindu-se în sus pe scări. Își număra deja proiectele pe degete, planificînd în gînd croitorul și modista, ca să nu mai vorbească de anunțurile pe care intenționa să le plaseze, ca să asigure serviciile a cîtorva profesori, pentru că gemenii aveau disperată nevoie să învețe franceza și pianoforte și desigur, adunarea - erau oare prea mici pentru împărțirea printr-un împărțitor mai mare de 13?

Plină de entuziasm, deschise ușa camerei de zi a copiilor și atunci...

Se opri scurt, încercînd să-și imagineze ce se petrecea.

Ochii lui Oliver erau roșii, ca și cum ar fi plîns și Amanda își trăgea nasul, ștergîndu-și-l cu dosul palmei. Amîndoi respirau întrerupt, ca și cum ar fi sughițat, ca atunci cînd ești foarte supărat.

- S-a întîmplat ceva? întrebă Eloise uitîndu-se mai întîi la copii și apoi la bona lor.

Gemenii tăcură, dar se uitau la ea cu ochi mari, Imploratori.

- Bona Edwards? întrebă Eloise.

Buzele bonei erau răsucite într-o încruntare neplăcută.

- Sînt bosumflați pentru că au fost pedepsiți.

Eloise dădu încet din cap. Nu era cîtuși de puțin surprinzător ca Oliver și Amanda să fi făcut ceva care să necesite o pedeapsă dar totuși, i se părea că ceea ce vedea nu era cum trebuia. Poate privirea aceea învinsă din ochii lor, ca și cum ar fi încercat să fie sfidători, dar renunțaseră.

Nu că ea vroia să încurajeze sfidarea, mai ales nu la adresa bonei, care trebuia să-și mențină poziția de autoritate, dar nici nu vroia să mai vadă privirea aceea în ochii lor - atît de total umilă, atît de umilă și de tristă.

- Pentru ce au fost pedepsiți?, întrebă Eloise.

- Au vorbit nerespectuos,veni răspunsul imediat al bonei.

-înteleg, oftă Eloise. Gemenii meritaseră probabil pedeapsa; ei vorbeau adesea nerespectuos, un lucru pentru care și ea îi mustrase, cu diverse ocazii.

- Și cum au fost pedepsiți?

- Au fost bătuți peste mîini, spuse bona Edwards, stînd dreaptă și țeapănă.

Eloise se forță să-și descleșteze maxiliarul. Era împotriva pedepsei corporale, dar în același timp bătaia peste mîini era o pedeapsă aplicată în cele mai bune școli. Era convinsă că toți frații ei fuseseră

^tuți peste mîini de nenumărate ori, la *Eton*; nu vi
Pu^{te}ea imagina ca ei să fi străbătut toți acei ani fam
Psdepse.

Totuși, nu îi plăcea privirea din ochii copiilor, aș«
ca o luă deoparte pe bona Edwards și îi spuse blînd:

"Înțeleg că au nevoie să fie disciplinați, dar dacă
trebuie să mai faci asta, mă simt obligată să te rog sfi
oiaci cu mai multă blîndețe.

~ Dacă aș face-o cu blîndețe, nu și-ar mai faco
Nile, spuse bona destul de aspru.

' Eu voi fi judecătorul lecțiilor lor""învățate, spuse
Eloise, înverșunată de tonul bonei.Și nu te mai rog. Îți
sPun, sînt copii și trebuie să fii mai blîndă.

Bona Edwards strînse din biize dar confirmă dînd
dln cap. O dată, tare, ca să arate că va face așa cum
'i s'9spus, dar că nu era de acord - și că dezaproba
interferența Eloisei.

Eloise se întoarse spre copii și spuse cu voce tare:

"Sînt convinsă că și-au făcut lecțiile pentru astăzi.
Poate că nu le-ar strica o mică pauză, cu mine.

'Sîntem la caligrafie, spuse bona Edwards. Nu ne
putem permite nici o pauză. Mai ales nu, dacă trebuie
săfiu Și bonă și guvernantă, în același timp.

~Te asigur că intenționez să rezolv problema asta
dt mai curînd, spuse Eloise. Iar cît despre astăzi, voi
fi fericită să exersez cu ei la caligrafie. Poți fi sigură
că nu vor rămîne în urmă.

~ Nu cred că...

Eloise o săgetă cu privirea. Doar nu era degeaba
o Bridgerton și știa cum să se poarte cu personalul
recalcitrant.

- Nu trebuie decît să mă informezi despre planul de lecții.

Bona păru extrem de țifnoasă, dar o informă pe Eloise că astăzi exersau M,N și O. *Ambele*, majusculele și literele de rînd, adăugă ea cu asprime.

- Da, sînt convinsă că am calificare în acest domeniu de studiu, spuse Eloise, conferind vocii sale o inflexiune de trufie.

Sarcasmul Eloisei o făcu pe bona Edwards să se înroșească toată.

- Asta e tot? întrebă ea tăios.

Eloise încuviință din cap.

- Desigur. Ești liberă. Bucură-te de timpul liber - pe care precis nu îl ai suficient, făcînd serviciu dublu, ca bonă și guvernantă - și te rog să te întorci, să te ocupi de prînzul lor.

Bona Edwards ieși din cameră cu capul sus.

- Da, bine deci, spuse Eloise întorcîndu-se spre copiii care stăteau încă la măsuta lor mică, uitîndu-se la ea ca și cum ar fi fost o mică zeităte coborîță pe pămînt cu singurul scop de a-i salva pe copii de vrăjitoarele cele rele.

- Vreți să...

Dar nu-și termină ideea, pentru că Amanda se repezi la ea, aruncîndu-și brațele pe după picioarele ei cu atîta forță încît o izbi de perete. Și Oliver o urmă și el.

- Haide, haide, spuse Eloise mîngîindu-i pe cap. Ce s-a mai întîmplat?

- Nimic, veni răspunsul înfundat al Amandei.

Oliver se trase înapoi și se îndreptă, ca un mic bărbat, așa cum îi spuneau întotdeauna oamenii că

trebuie să fie. Apoi însă distruse efectul ștergîndu-și în la nas cu dosul palmei.

Eloise îi dădu o batistă.

Oliver o folosi, își îngăimă mulțumirile și spuse:

- Ne place mai mult de tine decît de Bonți Edwards.

Eloise nu-și putea imagina cum ți-ar putea plăcea de cineva mai puțin decît de bona Edwards și își lun angajamentul în gînd să încerce să-i găsească cîl mai repede o înlocuitoare. Doar că nu le va spune nimic copiilor despre asta; cu siguranță^ă aceștia îi vor spune bonei, care fie își va depune imediat demisia, lăsîndu-i pe toți într-o teribilă încurcătură, fie se va răzbuna pe copii, ceea ce ar fi fost foarte rău.

Spuse, întorcîndu-i spre masă:

- Să ne așezăm acum. Nu știu ce altceva ați mai învățat, dar eu una nu vreau să dau ochii cu ea dacă nu exersăm M-urile, N-urile și O-urile.

Și în sinea ei își spuse: *chiar trebuie să vorbesc cu Phillip despre asta.*

Se uită la mîinile lui Oliver. Nu păreau abuzate, dar unul din degete era roșu la încheietură. Poate că era imaginația ei, dar totuși...

Trebuia să vorbească cu Phillip. Cît mai repede.

Phillip fredona încet, transplantînd cu grijă un răsad, conștient că înainte de căsătorie lucrase întotdeauna într-o muțenie totală.

Niciodată înainte nu-i venise să fluiere, niciodată nu dorise să fredoneze o melodie. Dar acum... ei bine, acum parcă muzica era în aer, peste tot în jurul lui. Se simțea totodată mai relaxat și nodurile acelea

dureroase, de tensiune, din umeri, începuseră să dispară.

Căsătoria cu Eloise era, simplu, lucrul cel mai bun pe care-l putea face. La naiba, putea spune că era lucrul cel mai bun pe care-l făcuse vreodată.

Era, pentru prima oară în memoria lui recentă, fericit.

Ce lucru simplu i se părea acum, să fie fericit. Și nici măcar nu era sigur dacă fusese vreodată fericit, înainte. Sigur, rîsese și el cînd a fost cazul, avusese și el momentele lui de bucurie - el nu fusese complet și constant nefericit, așa cum fusese Marina.

Dar nu fusese *fericit*. Nu în felul în care era acum, sculîndu-se în fiecare dimineață cu sentimentul că lumea era într-adevăr un loc minunat și că va fi în continuare un loc minunat, cînd se va duce diseară la culcare și din nou, cînd se va trezi a doua zi dimineața.

Nu-și putea aminti ultima oară cînd se simțise astfel. Probabil că nu, de pe vremea facultății, cînd gustase pentru prima oară emoția descoperirii intelectuale - și cînd era suficient de departe de tatăl lui ca să nu mai trebuiască să se teamă de constanta amenințare cu bătaia.

Era greu să socotească modurile în care Eloise îi îmbunătățise viața. Erau, desigur, momentele lor în pat și care, efectiv, erau dincolo de ce-și imaginase el vreodată. Dacă ar fi visat vreodată că actul sexual putea fi atît de minunat, nu ar fi rămas atîta vreme celibatar. Dacă apetitul Sui sexual era un indiciu, înseamnă că în nici un caz nu ar fi rămas singur. Dar pur și simplu nu știuse. Cînd făcea dragoste cu

Marina nu era în nici un caz ca acum. Sau cu oricare dintre celelalte femei pe care le avusese ca student, înainte de căsătorie.

Dar dacă era cinstit cu el însuși - ceea ce era o sarcină dificilă, avînd în vedere cît de înnebunit erau trupul lui de cel al Eloisei - contactul sexual nu era principalul motiv al actualei lui stări de bine.

Era acel sentiment - acea convingere efectivă - că în sfîrșit și cu adevărat, pentru prima oară de cînd devenise tată, făcuse exact ceea ce trebuia, pentru gemenii lui.

El nu o să fie niciodată un tată perfect. Știa asta și chiar dacă ura acest lucru, îl accepta. Dar în sfîrșit, făcuse al doilea lucru bun și le oferise mama perfectă.

Era ca și cum tone de vinovăție îi fuseseră luate de pe umeri.

Nici o mirare că mușchii lui începeau să se relaxeze.

Putea intra dimineața în sera lui și să *nu-și facă griji*. Nu-și putea aminti ultima oară cînd i se mai întîmplase asta, să intre și să lucreze în seră fără să se înfloare de flecare dată cînd auzea un zgomot puternic sau un țipăt. Sau să se poată concentra asupra muncii sale fără ca mintea să-i umble vinovată, incapabil să se gîndească la nimic altceva decît la lipsurile lui ca tată.

Dar acum intra în seră și uita de toate grijile lui. La naiba, nu mai avea griji.

Era splendid. Magic.

O ușurare.

Iar dacă uneori soția lui se uita la el ca și cum ar fi vrut ca el să spună ceva diferit sau să facă ceva diferit - ei bine, el punea asta pe seama faptului că el era bărbat și ea era femeie și că bărbații nu le vor înțelege niciodată pe femei și sincer, ar trebui efectiv să fie recunoscător faptului că Eloise spunea aproape întotdeauna ce gîndea, ceea ce era un lucru foarte bun, de vreme ce nu mai era lăsat în mod constant să ghicească ce anume aștepta ea de la el.

Ce îi spunea fratele lui întotdeauna? Ferește-te de o femeie cînd îți pune întrebări. Niciodată nu o să-i răspunzi corect.

Phillip își zîmbi, savurînd amintirea. Gîndind astfel, nu avea de ce să-și facă griji cînd conversația lor aluneca în fleacuri. De cele mai multe ori ei alunecau direct în pat, ceea ce era perfect pentru el.

Se uită în jos la umflătura care se forma în pantalonii lui. La naiba. O să trebuiască să înceteze să se gîndească la soția lui, în timpul zilei. Sau să găsească o cale de a se întoarce discret în casă, în starea în care se afla și să o găsească cît mai repede.

Dar chiar atunci, aproape ca și cum ar fi știut că el se gîndea tocmai la cît de perfectă era ea și ar fi vrut să i-o dovedească odată în plus, Eloise deschise ușa serei și-și vîrî capul înăuntru.

Phillip se uită în jur și se întrebă de ce construisera doar din geamuri. O să trebuiască să monteze un fel de ecran privat, dacă ea o să îl viziteze regulat.

- Deranjez?

Phillip se gîndi la asta. De fapt, da, îl deranja; ui lucra tocmai la ceva, dar își dădu seama că asta nu mai conta. Ceea ce era ciudat dar și plăcut, în același timp. Înainte îl irita orice intruziune. Chiar dacă era vorba de cineva a cărui companie îi făcea plăcem, după cîteva minute se pomenea dorindu-și să fie lăsat singur. Să revină la munca pe care o întreprusese. Și Phillip spuse:

- Cîtuși de puțin. Dacă nu te deranjează ținuta mea. ^

Eloise se uită la el, înregistrînd noroiul și murdăria, inclusiv mînjitura de pe obrazul șting și scutură din cap.

- Nu mă deranjează.
- Ce te supără?
- Bona copiilor. Nu-mi place de ea, spuse Eloise fără preambul.

Nu la așa ceva se așteptase el. își puse jos săpăliga.

- Nu-ți place? Ce nu e în regulă cu ea?
- Nu știi exact. Dar pur și simplu nu-mi place.
- Bine, dar asta nu-i un motiv să o concediem.

Buzele Eloisei se subțiară puțin, semn sigur, Phillip începea să-și dea seama de asta, că era iritată.

- I-a bătut pe copii cu linia, peste degete.

Phillip oftă. Nu-i plăcea gîndul că cineva îi bătea copiii, dar iarăși, nu era decît o bătaie peste degete. Nimic care să nu se întîmple în orice școală din țară. Și, își spuse el resemnat, copiii lui nu erau chiar niște modele de bună purtare. Și o întrebă:

- Au meritat asta?

- Nu știu. Nu am fost acolo. Bona zice că i-au vorbit nerespectuos.

Phillip își simți umerii căzându-i puțin. Spuse:

- Din nefericire nu-mi este greu să cred asta.

- Nu, firește că nu. Sînt convinsă că au fost răi. Dar totuși, ceva nu mi s-a părut corect.

Phillip se sprijini de masa lui de lucru, trăgînd-o de mină pînă cînd Eloise căzu peste el.

- Atunci ocupă-te de asta.

Buzele ei se deschiseră a surpriză.

- Nu vrei să te ocupi *tu*?

Phillip ridică din umeri.

- Nu eu sînt cel care-mi fac griji. Eu nu am avut niciodată îndoieli în ceea ce o privește pe bona Edwards, dar dacă așa simți tu, atunci trebuie să cauți pe altcineva. În plus, tu ești mai bună ca mine la astfel de lucruri.

- Dar... Eloise se zvîrcoli ușor cînd o trase și o lipi de el și îi mozoli gîtul... Dar tu ești tatăl.

- Iar tu ești mama, spuse el, cuvintele ieșindu-i groase și fierbinți pe gîtul ei. Era intoxicantă iar pe el îl dorea dorința și dacă ar fi reușit să o facă să tacă, probabil că ar fi reușit să o ducă în dormitor, unde se puteau distra cu mult mai bine.

- Am încredere în judecata ta, spuse el, crezînd că asta o va lăsa mută. Doar pentru asta m-am însurat cu tine.

Cuvintele lui o surprinseră.

- Pentru asta... ce?

- Mă rog, și pentru asta, șopti el încercînd să-și imagineze cum se va descurca cu toate hainele alea între ei.

- Phillip, încetează! strigă ea smulgându-se din strînsoare.

Ce naiba?

- Eloise, ce s-a întîmplat? întrebă el prudent, pentru că experiența lui, atîta cîtă era, îi spunea că trebuie să fii întotdeauna prudent cu o femeie furioasă.

- *Ce s-a întîmplat?* Cum poți măcar întreba așa ceva? întrebă ea cu ochii numai scînteii.

- Probabil, spuse el ușor ironic, pentru că nu știi ce s-a întîmplat.

- Phillip, nu este momentul.

- Să te întreb ce s-a întîmplat?

- Nu! aproape că strigă ea.

Phillip se dădu un pas înapoi. Autoapărare, își spuse el. În mod sigur, asta trebuia să facă partea bărbătească într-o dispută conjugală. Autoapărare și nimic altceva.

Eloise începu să-și agite mîinile într-un mod bizar.

- Să faci asta!

Phillip se uită în jur. Ea arăta cu mîna spre masa de lucru, spre plantele de mazăre, spre cerul de deasupra, care se strecura înăuntru prin panourile de sticlă. Spuse, cu o voce în mod deliberat calmă.

- Eloise, nu sînt un bărbat lipsit de inteligență, dar habar n-am despre ce vorbești.

Eloise rămase cu gura căscată și el știa că se afla în încurcătură.

- Nu știi? întrebă ea.

Ar fi trebuit probabil să țină seama de propriile lui atenționări privind autoapărarea. Dar nu știi ce

drăcușor - un drăcușor mascul, plictisit, evident - îl forță să spună:

- Eu nu citesc gândurile, Eloise.

- Nu este momentul să fim intimi, explică ea în sfârșit.

- Da, sigur că nu, conveni el. Nu avem nici un fel de intimitate aici. Dar - zîmbi gîndindu-se la asta - am putea oricînd să intrăm în casă. Știu că sîntem în toiul zilei, dar...

- Nu asta am vrut să spun!

- Foarte bine. Mă predau. Ce vrei să spui, Eloise? Pentru că te asigur, nu am nici cea mai mică idee. Și Phillip își încrucișă brațele.

- Bărbații, bombăni ea.

- O să iau asta ca pe un compliment.

Privirea ei ar fi putut îngheța și Tamisa. Și efectiv, lui îi îngheță dorința, ceea ce îl irită, pentru că plănuise să și-o ostoiască în cu totul și cu totul alt mod.

- Nu asta a fost intenția mea.

Phillip se rezemă de masa de lucru, poziția lui lejeră avînd ca scop să o enerveze pe ea.

- Eloise, încearcă să ai puțin respect pentru inteligența mea.

- Este greu, cînd arăți atît de puțin din ea.

Asta a fost. Phillip explodează.

- Nici măcar nu știu de ce te cerți! Acum erai dornică, în brațele mele, acum țipi ca o furie dezlănțuită.

Eloise scutură din cap.

- Nici o clipă n-am fost dornică, în brațele tale.

A fost ca și cum lumea lui s-ar fi scufundat.

Probabil că ea a văzut șocul de pe chipul lui, pentru că a adăugat repede:

- Astăzi. Am vrut să spun doar astăzi. Chiar acum, de fapt.

Trupul lui se relaxă ușurat, deși furia mai clocotim încă în el.

- Încercam să stau de vorbă cu tine, explică ea.

- Tu încerci întotdeauna să stai de vorbă cu mine. Asta este tot ce faci tu. Să vorbești, să vorbești, să vorbești.

Eloise se trase înapoi.

- Dacă nu ți-a plăcut asta, nu trebuia să te însori cu mine.

- Ca și cum aș fi avut variantă. Frații tăi erau gata să mă castreze. Și doar ca să nu mă vezi complet în negru, *nu-mi pasă* dacă vorbești. Doar că nu, pentru numele Lui Dumnezeu, tot timpul.

Eloise păru că ar vrea să spună ceva foarte inteligent și mușcător, dar tot ce reuși, fu să respire ca un pește pe uscat și să scoată sunete de oh! Și ah!

- Din când în când te-ai putea gândi să-ți mai închizi gura și să o folosești în alte scopuri, spuse Phillip simțindu-se vădit superior.

- Ești... Ești insuportabil, spuse ea furibundă.

Phillip ridică din sprâncene, știind că asta o va irita.

- Îmi pare rău că tu consideri atât de ofensivă înclinația mea spre vorbă, dar eu nu încercam decît să discut cu tine ceva important, iar tu nu încercai decît să mă săruți.

Phillip ridică din umeri.

- Întotdeauna încerc să te sărut. Ești soția mea. Ce naiba altceva ar trebui să fac?

- Dar uneori nu este momentul. Phillip, dacă vrem să avem o căsnicie bună ...

- Dar avem o căsnicie bună, o întrerupse el cu o voce defensivă și mușcătoare.

- Da, desigur, spuse ea repede. Dar nu poate fi întotdeauna numai despre... știi tu.

- Nu, nu știi, spuse el, deliberat obtuz.

Eloise scrîșni din dinți.

- Phillip, nu fii așa. -

El nu spuse nimic, strîngînd din brațele încrucișate și uitîndu-se la ea.

Eloise închise ochii și bărbia îi ieși ușor în față, în timp ce-și mișca buzele. Și el își dădu seama că ea vorbea. Nu scotea un sunet, dar continua să vorbească.

Dumnezeule Mare, femeia asta nu se oprea niciodată. Chiar acum, vorbea singură, cu ea.

- Ce faci? o întrebă el în sfîrșit.

Eloise spuse, fără să deschidă ochii:

- Încerc să mă conving că este în regulă dacă ignor sfatul mamei mele.

Phillip scutură din cap. Niciodată nu o să înțeleagă el femeile.

Exact cînd el decise să plece și să o lase să vorbească singură, Eloise spuse:

- Phillip, îmi place foarte mult ceea ce facem noi în pat...

- E plăcut să aud asta, o întrerupse el aspru, încă prea nervos ca să fie drăguț.

Ea îi ignoră lipsa de politețe.

- Dar nu poate fi numai și numai asta.

- Ce anume?

- Căsnicia noastră. *Nu poate fi vorba numai despre a face dragoste. Eioise se înroși, evident jenată de această franchețe.

- Dar cu siguranță poate fi foarte mult vorba despre asta, mormăi el.

- Phillip, de ce nu discuți asta cu mine? Avem o problemă și trebuie să vorbim despre ea.

Și atunci ceva în el pur și simplu plesni. El era convins că mariajul lui era perfect iar^ea se *piîngeal* Fusesse atît de sigur că de data asta îi reușise perfect.

- Sîntem căsătoriți doar de o săptămînă, Eloise. O săptămînă. Ce aștepți de la mine?

- Nu știi. Eu ...

- Nu sînt decît un bărbat.

- Iar eu nu sînt decît o femeie, spuse ea încetișor.

Din nu știi ce motiv, cuvintele ei îl enervară și mai mult. Se aplecă în față, folosindu-și în mod deliberat înălțimea ca să o intimideze.

- Ai idee de cînd nu m-am mai culcat cu o femeie? Ai idee?

Ochii ei se deschiseră imposibil de mult și Eloise scutură din cap.

- De opt ani. Opt ani lungi, cu nimic altceva decît mîna mea pentru ușurare. Așa că data viitoare cînd o să mă simt bine intrînd în tine, te rog să mă scuzi pentru lipsa mea de maturitate și pentru *bărbăția* mea... Pronunță cuvîntul cu sarcasm și furie, așa cum poate l-ar fi pronunțat și ea.

- Pur și simplu mă simt al naibii de bine, după atîta post.

Și atunci, incapabil să o mai suporte o clipă
măcar...

Nu, nu era adevărat. El nu se mai putea suporta
pe sine.

Oricum, plecă.

CAPITOLUL 16

...dar ai dreptul acesta, draga mea Kate. Este atît de ușor să te descurci cu bărbații. Încă nu-mi amintesc să fi pierdut în vreo dispută cu ei. Sigur, dacă aș fi acceptat cererea în căsătorie a Lordului Lacy, nici măcar nu aș mai fi avut ocazia asta. El rar vorbește, ceea ce mie mi se pare foarte ciudat.

... din scrisoarea Eloisei Brigerton către cumnata ei, Vicontesa Bridgerton, după respingerea celei de a cincea cereri în căsătorie.

Eloise rămase în seră aproape o oră, neputînd face altceva decît să se uite în gol, întrebîndu-se ...

Ce s-a întîmplat?

În clipa asta stăteau de vorbă - mă rog, se certau, dar în limite relativ rezonabile și civilizate - pentru ca în clipa următoare el să-și iasă din minți, cu fața contorsionată de furie.

Și apoi să plece. Efectiv a plecat de lîngă ea în mijlocul unei discuții și a lăsat-o stînd acolo, în seră, cu mîndria mai mult decît ciuntită.

Plecuse. Asta era ceea ce o deranja cel mai mult. Cum putea pleca cineva în mijlocul unei certji?

Da, ea fusese cea care instigase discuția - dar totuși, nu spusese nimic care să justifice o asemenea ieșire din partea lui.

Și cel mai rău era că ea nu știa ce să facă.

Toată viața ei știuse ce să facă. Nu demonstrase întotdeauna că ea avea *dreptate*, dar cel puțin se simțise sigură pe ea când luase deciziile respective. Și stînd acolo, pe bancheta de lucru a lui Phillip, teribil de confuză și de neputincioasă, își dădu seama că pentru ea cel puțin era cu mult mai bine să acționeze și să greșească, decît să se simtă neajutorată și incapabilă.

Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, nu-și putea scoate din minte cuvintele mamei ei. *Nu forța lucrurile, Eloise. Nu le forța.*

Și singurul lucru la care se putea gîndi era că - ea *nu forțase* lucrurile. Dumnezeu Mare, ce altceva făcuse ea decît că venise aici, preocupată de copii? Era o greșeală atît de mare să preferi să stai de vorbă decît să alergi repede în pat? Poate că ar fi fost, dacă respectivul cuplu nu ar fi petrecut niciodată momente intime împreună, dar ei... ei erau ...

Nimeni n-ar fi putut spune că aveau probleme în pat. Nimeni.

Oftă și se pleoști. Niciodată nu se simțise atît de singură, în toată viața ei. Ciudat. Cine ar fi zis că trebuia să plece și să se mărite - să-și unească viața *pe vecie* cu o altă persoană - ca să se simtă singură?

Vroia la mama ei.

Nu, nu vroia la mama ei. În mod categoric, nu vroia la mama ei. Mama ei ar fi fost bună și înțelugătoare și tot ce ar trebui să fie o mamă, dar o discuție cu mama ei ar face-o doar să se simtă ca un copil mic, nu ca un adult, așa cum se presupunea că trebuia să fie.

Avea nevoie de surorile ei. Nu de Hyacinth, care abia împlinise douăzeci și unu de ani și nu știa nimic despre bărbați, ci de una dintre surorile ei măritate. O vroia pe Daphne, care știa întotdeauna ce să spună, sau pe Francesca, cea care niciodată nu spunea ce vroia cineva să audă, dar reușea întotdeauna să-ți smulgă un mic zîmbet.

Dar ele erau prea departe, la Londra și respectiv în Scoția, iar Eloise *nu* avea de gând să fugă. Când se măritase, își așternuse singură patul și era foarte mulțumită să se culce în el în fiecare seară, cu Phillip. Zilele erau o problemă. Atît.

Nu va face ea pe lașă plecînd, chiar și numai pentru cîteva zile.

Eloise se uită afară pe ușă. Era prea înorat ca să vadă soarele, dar era sigură că nu trecuse mult peste amiază. Chiar și cu timpul pierdut pe drum și tot își va putea petrece cea mai mare parte a zilei cu Sophie și să fie acasă pentru cină.

Mîndria ei nu vroia ca cineva să știe în ce stare se afla, dar inima ei avea nevoie de un umăr pe care să plîngă.

Și cîștigă inima.

Phillip își petrecu următoarele cîteva ore cutreierîndu-și cîmpurile, smulgînd cu ură buruienile.

Operație care îl ținu efectiv ocupat, de vreme ce nu se afla într-o zonă cultivată, ceea ce însemna că aproape orice creștea aici putea fi considerat o buruiană, dacă țineai neapărat.

Iar el ținea neapărat. El ținea mai mult decît neapărat. Dacă ar fi fost după el, ar fi smuls toate plantele alea afurisite de pe suprafața pămîntului.

El, un botanist.

Doar că acum nu vroia să se gîndească la plante, nu vroia să le privească crescînd și înflorind. El vroia să dea cu piciorul și să rupă și să distrugă. Era furios și frustrat și supărat pe Eloise și supărat pe el însuși și era pregătit să se supere pe oricine ar fi trecut întîmplător pe poteca lui.

Dar după o după-amiază de dat cu piciorul și de rupt capetele florilor sălbatice și de smuls de la mijloc firele de iarbă, se așeză pe o piatră și-și luă capul în mîini.

La naiba.

Ce tărășenie.

Ce tărășenia naibii și partea cu adevărat ironică era că el fusese - crezuse că erau fericiți.

El crezuse că mariajul lui era perfect și în tot acest timp - ah, da, mă rog, trecuse doar o săptămînă, dar o săptămînă, după părerea lui, perfectă. Pe cînd ea se simțise mizerabil...

Sau dacă nu mizerabil, nu fusese fericită.

Sau poate că fusese puțin fericită, dar în mod sigur nu într-un extaz de fericire, așa cum fusese el.

Iar acum el trebuia să facă ceva, ceea ce era ultimul lucru pe care-l vroia. Să stea de vorbă cu Eloise, adică să pună întrebări și să încerce să

deducă ce era greșit, apoi să se gîndească ce si
facă să repare situația - toate acestea erau genul cin
lucruri pe care le evitase întotdeauna.

Dar nu prea avea de ales acum, nu? Se căsătorise
cu Eloise, în parte - mă rog, mai mult decît în parte;
ca să fie sincer, aproape în totalitate - pentru că vroia
să preia ea totul, vroia să preia ea toate acele
mărunte sarcini enervante din viața lui, să-l elibereze
pe el, pentru lucrurile care contau cu adevărat. Faptul
că începuse să țină la ea fusese un bonus
neașteptat.

Își spusese totuși că o căsnicie nu era o treabă
măruntă, enervantă și nu o putea lăsa așa pe Eloise. 1
Și oricît de dureroasă va fi o discuție de suflet cu ea, 1
va trebui să-și calce pe inimă și să o poarte.

Era cît se poate de sigur că o să strice totul și mai
rău, dar va putea spune că cel puțin a încercat.

Probabil că ea o să-l întrebe despre *sentimetele*
lui. Oare nu exista nici o femeie pe lumea asta care
să nu știe că bărbații nu vorbesc despre sentimentele
lor?

Sau poate c-ar fi mai bine să aleagă varianta mai
simplă și să-și ceară scuze. Nu era sigur pentru ce va
trebui să-și ceară scuze dar așa o va liniști și o va
face fericită, ori asta era tot ce conta.

El nu vroia ca Eloise să fie nefericită. Nu vroia ca
ea să regrete nici măcar o clipă căsătoria. El își vroia
căsătoria înapoi, așa cum crezuse el că era - ușoară
și confortabilă ziua, înnebunitoare și pasionantă,
noaptea.

Urcă înapoi colina spre Romney Hali, repetînd în minte ce avea să-i spună și boscorodind cît de stupid «una totul.

Dar toate eforturile lui se dovediră inutile, pentru ca ajungînd acasă, Gunning majordomul îi spuse că doamna nu era acolo.

- Ce vrei să spui că nu-i aici? întrebă Phillip.
- Nu este aici, domnule. A plecat la fratele ei.

Lui Phillip i se strînse stomacul.

- La care frate?
- Cred că la cel care locuiește în apropiere.
- Crezi?
- Sînt aproape sigur, se corectă Gunning.

- A spus cumva cînd intenționează să se întoarcă?

- Nu, domnule.

Phillip înjură în barbă. Cu siguranță că Eloise nu *l-a părăsit*. Ea nu era genul care să fugă de pe o corabie care se scufundă, cel puțin nu înainte de a se asigura că toți ceilalți pasageri au părăsit-o în siguranță, înaintea ei.

- Nu avea nici un bagaj, domnule, spuse Gunning.

Ah, nu, *asta* îl făcea să se simtă bine. Majordomul lui simțise nevoia să-l asigure că nu fusese părăsit de soția lui.

- Asta a fost tot, Gunning, spuse Phillip printre dinții încleștați.

- Foarte bine, domnule, spuse Gunning. își înclină capul, așa cum făcea întotdeauna cînd pleca și părăsi încăperea.

Phillip rămase o vreme locului, încremenit, cu pumnii încleștați. Ce naiba trebuia să facă el acum?

Nu avea de gînd să alerge după Eloise. Dacă un ținea cu atîta disperare să stea departe de companiile lui, atunci așa să fie.

O porni spre biroul lui, unde putea să clocotească și să fumege în liniște, dar la doar cîtiva pași de uși se opri, uitîndu-se la ceasul mare, de la bunicul lui, din celălalt capăt al holului. Era puțin trecut de trei, exact cînd gemenii își luau gustarea de după-masă. Înainte de căsătorie, Eloise îl acuzase că nu se ocupa suficient de starea lor de binș.

Își puse mîinile în șolduri, întrebîndu-se încotro s-o ia. Ar putea urca și petrece cîteva minute neașteptate cu copiii lui. Oricum nu avea nimic altceva mai bun de făcut, stînd fixat aici și așteptîndu-și soția fugară să se întoarcă. Și cînd se va întoarce - ei da, ea nu va mai avea nimic de ce să se plîngă, nu după ce el s-ar fi înghesuit pe unul din scăunelele acelea mici și ar fi mîncat biscuiți cu lapte, cu gemenii lui.

Și o porni decis în sus pe scări, spre camerele copiilor, aflate la ultimul etaj al casei, plasate destul de departe, tocmai sub cornișă. Era același set de camere în care crescuse el, cu același mobilier și cu aceleași jucării și probabil cu aceeași crăpătură în tavan, deasupra pătuțurilor mici.

Phillip se încruntă urcînd ultima treaptă spre holul de la nivelul trei.

Se opri scurt, la doar două uși distanță de camera de zi a copiilor. Auzise ceva și nu era chiar sigur ce anume, doar că nu îi plăcuse. Era...

Ascultă din nou.

Era un scîncet.

Prima lui pornire a fost să se năpustească în camera copiilor, dar se abținu cînd constată că ușa era întredeschisă cîtiva centimetri, așa că înaintă pe furiș ca să tragă cu ochiul prin crăpătură, cît mai neobservat cu putință.

Nu-i trebui decît o jumătate de secundă ca să-și dea seama ce se întîmpla.

Oliver stătea făcut covrig la pămînt, tremurînd de hohote tăcute, iar Amanda stătea în fața peretelui, cuprinzîndu-se singură în brațe cu mînuțele ei mici, în timp ce bona o bătea pe spinare cu o carte mare, groasă.

Phillip se năpusti înăuntru pe ușă, cu o forță care aproape că o scoase din țîțîni.

- Ce naiba îți închipui că faci? aproape că urlă el.

Bona Edwards se întoarse surprinsă, dar pînă să apuce ea să deschidă gura, Phillip îi smulse cartea din mîini și o aruncă în spate, direct în perete.

- Sir Phillip! strigă bona Edwards, șocată.

- Cum îndrăznești să-i bați pe copiii ăștia?! Și încă cu o carte! strigă Phillip tremurînd de furie.

- Mi s-a spus ...

- Și faci asta într-un loc unde să nu te vadă nimeni. Phillip simți cum se înfierbîntă, agitat, gata să se dezlănțuie.

- Cîți copii ai bătut pînă acum, asigurîndu-te că le lași urme în locurile unde nimeni nu le va vedea?

- Mi-au vorbit nerespectuos. Trebuiau pedepsiți, spuse bona Edwards înțepată.

Phillip păși în față, suficient de aproape ca să o forțeze să bată în retragere.

- Vreau să pleci imediat din casa mea, spuse el.

- Mi-ați spus să-i disciplinez cum cred eu de cuviință, protestă bona Edwards.

- Și așa găsești de cuviință? Phillip se stăpînea cu greu să-și țină brațele la locul lor. Pentru că îi venea să și le rotească sălbatic, să-și dea drumul, să apuce o carte și să o bată pe femeia asta exact cum îl bătuse ea pe copiii lui.

Dar se abținu. Nu știa cum, dar reuși să se abțină.

- I-ai bătut cu o carte? continuă el furios. Se uită la copii; stăteau temători într-un colț, probabil la fel de speriați de tatăl lor dezlănțuit, ca de^bonă. îi făcea rău că ei îl vedeau astfel, la un pas de a-și pierde complet controlul, dar și mai rău, faptul că nu se mai putea înfrîna.

- Nu am găsit nuiaua, spuse bona Edwards cu superioritate.

Greșită mișcare. Phillip simți cum i se încinge și mai mult pielea și cum i se înceteșează privirea de furie. *Existase* o nuiă în camera copiilor; cîrligul de care era agățată se mai afla încă acolo, chiar lîngă fereastră.

Phillip o arsese în ziua funeraliilor tatălui său, stătuse în fața căminului și o privise transformîndu-se în cenușă. Nu fusese mulțumit să o arunce, doar; simțea nevoia să o vadă distrusă, total și pentru totdeauna.

Și se gîndi la nuiaua aceea, se gîndi la sutele de ori cînd fusese folosită asupra lui, se gîndi la durerea, la indignarea, la tot efortul de care avea nevoie ca să încerce să nu plîngă.

Tatăl lui ura plînsurile copiilor. Lacrimile nu duceau decît la o altă rundă cu nuiaua. Sau cu cureaua.

Sau cu cravaşa. Sau, dacă nu se găsea nimic în jur, cu mîna goală.

Dar niciodată, îşi spuse Phillip cu o ciudată detaşare, niciodată cu o carte. Probabil că tatăl lui nu se gîndise niciodată la aşa ceva.

- Ieşi afară, spuse Phillip cu o voce abia auzită. Şi atunci, cum bona Edward nu reacţionează imediat, tună:

- Ieşi afară! Afară din casa mea!

- Sir Phillip, protestă ea, strecurîndu-se departe de el, departe de braţele lui puternice, lungi.

- Ieşi afară! Ieşi afară! Ieşi afară!

Nu ştia de unde îi venise totul. De undeva dinlăuntrul lui, foarte adînc, niciodată îmblînzit, dar ţinut acolo doar prin forţa voinţei.

-Trebuie să-mi strîng lucrurile! strigă ea.

- Ai o jumătate de oră, spuse Phillip cu vocea joasă dar încă tremurînd de epuizarea izbucnirii. Treizeci de minute. Dacă nu ai plecat pînă atunci, te azvîrl eu.

Bona Edwards ezită în prag, dădu să plece, dar se întoarce.

- O să-i distrugeţi pe copiii ăştia, spuse ea printre dinţi.

- Sînt copiii mei.

- Faceţi cum vreţi. Oricum nu sînt decît nişte mici monştri, nedisciplinaţi, de nestăpînit...

Chiar nu se gîndea la siguranţa ei? Autocontrolul lui Phillip atîrna de un fir foarte subţire şi el era gata să o înşface pe femeia asta de un braţ şi să o azvîrle afară pe uşă.

- Ieşi afară, mîrîi el, pentru ceea ce spera că era ultima oară. Nu putea rezista mai mult decît atît. Făcu

un pas înainte, punctându-și cuvintele cu mișcare. i - și în sfârșit - în sfârșit - femeia o luă la fugă, dispărând din încăperea.

O clipă, Phillip rămase locului, încercând să :.<> calmeze, să-și calmeze respirația și să aștepte să se domolească sîngele. Stătea cu spatele la gemeni și ura clipa în care trebuia să se întoarcă. Murea po dinăuntru, răscolit de vina de a o fi angajat pe femeia asta, pe acest monstru care să aibă grijă de copiii lui. Și fusese prea ocupat încercînd să îi evite, ca să vadă cît sufereau.

Sufereau în același mod în care suferise el.

Se întoarse încet, îngrozit de ce îi vor vedea ochii.

Dar cînd își ridică privirea din dușumea și se uită la fețișoarele lor, gemenii se repezără spre el cu o forță aproape suficientă ca să-l arunce la pămînt.

- Ah, tatii striga Amanda, folosind un apelativ de răsfăț pe care nu-l mai pronunțase de ani de zile. De ani de zile era „Tată” și uitase cît de dulce suna diminutivul.

Iar Oliver - și ei îl îmbrățișa, cu brațele lui micuțe strînse pe după talia lui, cu fața îngropată în cămașa lui, pentru ca tatăl său să nu-l vadă plîngînd.

Dar Phillip îl simțea. Lacrimile îi treceau prin cămașă și fiecare tragere de nas îi vibra în stomac.

Brațele lui se petrecură pe după copiii, strîns, protector.

- Șhhht, îi liniștea el. Este totul bine. Sînt aici, acum.

Erau cuvinte pe care nu le spusese niciodată, cuvinte pe care nu se imaginase spunîndu-le; nu-și

Imaginase niciodată că prezența lui ar putea fi aceea care să facă totul să fie bine.

- Îmi pare rău, spuse el înecîndu-se. Îmi pare atît de rău.

Ei îi spusese că nu le plăcea de bona asta; iar el nu îi ascultase.

- Nu este vina ta, tată, spuse Amanda.

Era, dar nu avea rost acum să comenteze asta. Nu acum, nu cînd momentul era cîmp pentru un nou început.

- O să vă găsim o altă bonă, îl asigură el.

- Cineva ca bona Millsby? Poate Domnișoara - Mama, să te ajute să o alegi?

- Cum să nu, răspunse Phillip zburîndu-i părul. Mă aștept să aibă un cuvînt de spus. În fond este o femeie cu multe păreri.

Copiii chicotiră.

Phillip își permise să surîdă.

- Văd că o cunoașteți foarte bine.

- Îi place să vorbească, spuse Oliver ezitant.

- Dar e foarte deșteaptă! interveni Amanda.

- Sigur că este, spuse încet Phillip.

- Mie chiar îmi place de ea, spuse Oliver.

- Și mie, adăugă sora lui.

- Mă bucur să aud asta, le spuse Phillip. Pentru că eu chiar cred că a venit aici ca să rămînă.

Ca și mine, adăugă el în gînd. Petrecuse ani de zile evitîndu-și copiii, temîndu-se să nu facă o greșeală, îngrozit să nu-și piardă calmul. Crezuse că făcea ce era mai bine pentru ei, ținîndu-i la distanță, dar se înșelase. Cît de mult se înșelase.

- Vă iubesc, le spuse el cu vocea răgușită de atîta emoție. Știți asta, da?

Copiii dădură din cap, cu ochii strălucitori.

- O să vă iubesc întotdeauna, spuse el șoptit, îngenunchind ca să fie la același nivel cu ei. îi trase aproape, savurîndu-le căldura.

- O să vă iubesc întotdeauna.

CAPITOLUL 17

... indiferent, Daphne, eu nu cred că trebuia să fugi.

...din scrisoarea Eioisei Bridgerton către sora ei, Ducesa de Hastings, în timpul scurtei despărțiri a acesteia de soțul ei, la numai câteva săptămîni după nuntă.

Drumul spre reședința lui Benedict era desfundat și plin de hîrtoape și cînd coborî pe treptele din fața casei fratelui ei, dispoziția Eioisei ajunsese de la proastă la disperată. Și ca totul să fie și mai rău, cînd majordomul îi deschise ușa, se uită la ea ca Sa o femeie nebună.

- Graves? întrebă în final Eioise, cînd devenise clar că omul nu putea articula un cuvînt.

- Vă așteaptă? întrebă el, în sfîrșit, continuînd să se zgîiască la ea.

- Ei bine, nu, spuse Eioise uitîndu-se fix în casă, pe după el, de vreme ce acolo vroia să ajungă.

Începuse să burnițeze și ea nu era îmbrăcată pentru ploaie.

- Dar nu pot crede că... începu ea.

Graves se dădu deoparte, amintindu-și cu întârziere și permițându-i să intre.

- Domnișorul Charles... începu el referindu-se la băiatul cel mai mare al Sophiei și al lui Benedict, de doar cinci ani și jumătate. Este foarte bolnav. A...

Eloise simți ceva cumplit și acid ridicându-i-se în gât.

- Ce s-a întâmplat? Este... întrebă ea fără să se obosească să-și tempereze spaima, ©ar Dumnezeu Mare, cum putea întreba cineva dacă un copilăș ca el era pe moarte?

- O anunț pe doamna Bridgerton, spuse Graves înghițind cu greu. Se întoarse apoi și o luă repede în sus pe scări.

- Stai! strigă Eloise după el, vrînd să-l întrebe mai multe, dar Graves dispăruse deja. Se prăvăli într-un scaun, simțind că-i vine rău de spaimă și apoi de silă față de ea, că se simțise puțin nemulțumită de propria ei viață. Problemele ei cu Phillip, care de fapt nici măcar nu erau probleme ci doar ceva mai mult decît niște mărunte iritări - ei bine, toate acestea păreau meschine și ne semnificative față de *asta*.

- Eloise!

Era Benedict, nu Sophie, cel care cobora scara. Arăta sfîrșit, cu ochii încercănați, cu pielea palidă, mată. Eloise nu avea nevoie să-l întrebe de cînd nu mai dormise; întrebarea ar fi fost mai mult decît enervantă și în plus, răspunsul îl avea în fața ei - nu mai închisese ochii de zile întregi.

- Ce faci aici? o întrebă el.

- Am venit să vă văd. Doar ca să vă salut. Nu am știut. Ce s-a întâmpiat? Cum este Charles? Doar l-am văzut săptămîna trecută. Arăta bine. Ce are?

Benedict avu nevoie de cîteva secunde ca să-și adune energia să poată răspunde.

- Are febră. Nu știu de ce. Sîmbătă s-a sculat bine, dar pe la prînz... Benedict se sprijini de zid, închizînd ochii în agonie.

- ... ardea tot. Nu știu ce să fac.

- Ce-a spus doctorul? întrebă Eloise.

- Nimic, spuse Benedict cu glas stins. Oricum, nimic folositor.

- Pot să-l văd?

Benedict înclină din cap, cu ochii închiși.

- Trebuie să te odihnești, spuse Eloise.

- Nu pot.

- Trebuie. Nu poți fi nimănui de folos în halul ăsta și sînt convinsă că nici Sophie nu este mai bine.

- Am convins-o să se ducă la culcare, acum o oră. Arăta ca moartea, spuse el.

- Dar nici tu nu arăți mai bine, îi spuse Eloise, vorbind special aspru și preocupat. Uneori de asta aveau oamenii nevoie, în asemenea situații - să li se dea ordine, să li se spună ce să facă. Compasiunea l-ar fi făcut doar să plîngă pe Benedict și nici unul dintre ei nu vroia să fie martor la așa ceva.

- Trebuie să te duci să te culci, îi porunci ea. *Acum.* Mă ocup eu de Charles. Chiar dacă dormi o oră doar, o să te simți mult mai bine.

Benedict nu-i răspunse; adormise din picioare.

Eloise preluă repede conducerea. îi spuse lui Graves să-l culce pe Benedict și ea preluă camera

bolnavului, impunându-și să nu ofteze cînd intră și îi văzu nepoțelul.

Arăta micuț și fragil în patul acela mare; Benedici și Sophie îl mutaseră în dormitorul lor, unde era mai mult spațiu pentru cei ce se îngrijeau de el. Avea pielea roșie, dar ochii, cînd îi deschise, erau sticloși și fără focalizare și cînd nu zăcea doar nefiresc de liniștit, se agita, spunînd incoerent ceva despre ponei și despre case în copaci și despre marțipan.

Asta o făcu pe Eloise să se întrebe ce-ar spune ea, incoerent, dacă ar fi vreodată prinsă de febră.

Îi tamponă fruntea și îl întoarse și le ajută pe subrete să-i schimbe cearșafurile și nu observă cînd soarele se strecură sub linia orizontului. Îi mulțumi doar Cerului că starea lui Charles nu se înrăutățise sub îngrijirea ei, pentru că, după spusele servitorilor, Benedict și Sophie stătuseră la căpățiul lui două zile fără întrerupere, iar Eloise nu vroia să fie nevoită să-i trezească cu vești proaste.

Stătea în scaunul de lîngă pat și-i citea povești din cartea lui favorită și-i povestea istorioare de pe vremea cînd tatăl lui era copil. Și se îndoia că el auzea vreun cuvînt, dar asta o făcea pe ea să se simtă mai bine, pentru că nu putea sta doar acolo, fără să facă nimic.

Și abia pe la ora opt cînd în sfîrșit se sculă Sophie din toropeala ei și o întrebă de Phillip, își dădu seama că ar fi trebuit să-i trimită un bilet, ca el să nu se îngrijoreze.

Așa că mîzgăli ceva scurt și în repezeală și-și reluă veghea. Phillip va înțelege.

Pe la opt seara, Phillip își spuse că soția lui pățise unul din două lucruri. Fie pierise într-un accident cu trăsura, fie îl părăsise.

Nici una dintre perspective nu era liniștitoare.

Nu *credea* că l-ar fi putut părăsi; ea părea fericită în căsnicia lor, în ciuda certei din dimineața asta. Și în plus, nu-și luase nimic cu ea, deși asta nu însemna prea mult; cea mai mare parte din lucrurile ei trebuiau încă să-i sosească de la Londra. Așa că nu ar fi lăsat prea multe în urma ei, la Romney Hali.

Doar un soț și doi copii.

Dumnezeule Mare, și el care tocmai le spusese, în după-amiaza asta - *Sînt convins că a venit aici ca să rămînă.*

Nu, își spuse el sălbatic, Eloise nu l-ar părăsi. N-ar face niciodată așa ceva. Nu era o lașă și niciodată n-ar șterge-o, abandonîndu-și căsnicia. Dacă era nemulțumită în vreun fel, i-ar spune-o direct în față, fără vorbe afectate.

Ceea ce însemna, își dădu el seama trăgîndu-și haina pe el în timp ce se repezea afară pe ușă, că zăcea moartă undeva pe drumul Wiltshire. Plouase într-una în cursul după-amiezii și drumurile între casa lui și casa lui Benedict nu erau prea bine întreținute.

La naiba, aproape c-ar fi fost mai bine dacă l-ar fi părăsit.

Dar în drum spre *Cabana Mea*, casa lui Benedict Bridgerton, absurd denumită astfel, ud learcă și înnebunit, lui Phillip începu să i se pară tot mai plauzibil ca Eloise să fi decis să-l părăsească.

Pentru că nu zăcea în vreun șanț la marginea drumului și nu exista nici urmă de accident de trăsură

și mai mult, nu fusese transportată la nici unul dinii hanurile aflate de-a lungul drumului.

Și cum nu exista decît un singur drum între el și Benedict, era imposibil ca ea să se afle în vreun alt han, de pe un alt drum și toată farsa asta putea li rezumată la doar două cuvinte: o uriașă neînțelegere

- Fii calm, își spuse el în barbă, urcînd în goana treptele de la intrare. Fii calm.

Pentru că nu fusese niciodată atît șle aproape de a și-l pierde.

Poate că exista o explicație logică. Poate că ea nu vroise să se întoarcă acasă pe ploaie. Nu ploua chiar așa de rău, dar era mai mult decît o burniță și presupuse că poate Eloise nu a vrut să călătorească pe ploaie.

Ridică ciocănelul și-l lăsă cu putere înapoi pe ușă. Tare.

Poate că se rupsese o roată de la trăsură.

Bătu din nou cu ciocanul.

Nu, asta nu putea explica situația. Benedict o putea trimite ușor acasă, cu trăsura lui.

Poate ...

Poate ...

Mintea lui căuta fără succes o a altă explicație pentru prezența ei aici, la fratele ei și nu acasă, la soțul ei. Nu-i venea nimic în minte. Înjurătura pe care o trase printre dinți era una la care nu mai apelase de ani de zile. Ridică din nou mîna după ciocan, de data asta decis să-l smulgă și să-l arunce prin fereastră, dar chiar atunci se deschise ușa și Phillip se pomeni

uitîndu-se la Graves, pe care-i cunoscuse în urmă cu nici paisprezece zile, în timpul farsei de curtare.

- Soția mea? urlă aproape Phillip.
- Sir Phillip! reuși să spună majordomul.

Phillip nu se mișcă, deși ploaia se prelingea în jos pe fața lui. Casă nenorocită, fără un portic. Dar cine a auzit de așa ceva, în Anglia?

- Soția mea, repetă el.
- Este aici, intrați.

Phillip intră.

- îmi vreau soția. Acum.
- Dați-mi haina, spuse Graves.
- Dă-o-n-colo de haină. îmi vreau soția, se rățoi

Phillip.

Graves îngheță, cu mâinile încă întinse după haina lui Phillip.

- Ați primit biletul pe care vi l-a trimis Lady Crane?
- Nu, nu am primit nimic.

- M-am gândit eu, pentru că ați ajuns prea de vreme. Înseamnă că v-ați intersectat cu mesagerul. Dar mai bine intrați.

- Am intrat deja, îi aminti Phillip.

Graves expiră adînc, aproape oftînd, ceea ce era remarcabil pentru un majordom format să nu-și manifeste nici urmă de emoție.

- Cred că o să stați ceva vreme aici, spuse el încet. Scoteti-vă haina. Uscați-vă. O să vreți să fiți confortabil.

Furia lui Phillip se transformă brusc într-o groază pînă în măduva oaselor. Se întîmplase ceva cu Eloise? Doamne, Dumnezeule, dacă...

- Ce se întîmplă? întrebă el șoptit.

Abia își regăsise copiii. Nu era pregătit să-și pian la soția.

Majordomul se întoarse doar spre scară, cu ochi triști.

- Veniți cu mine, spuse el cu blîndețe.

Phillip îl urmă, fiecare treaptă umplîndu-l cu tot mni multă groază.

Evident, Eloise mersese la biserică aproape în fiecare duminică a vieții ei. Era ceea ce se aștepta de la ea și era ceea ce făceau oamenii buni, cinstiți, dar adevărul era că ea nu fusese niciodată genul acela cu frica de Dumnezeu, sau excesiv de religios. Minteia ei avea tendința să bîntuie în timpul predicilor și cînta imnurile împreună cu ceilalți nu pentru că ar fi simțit o elevație spirituală deosebită, ci pentru că îi plăcea muzica și biserica era singurul loc acceptabil pentru o ureche nemuzicală ca a ei, să-și înalțe vocea în cîntec.

Dar acum, în noaptea asta, uitîndu-se în jos la nepoțelul ei, se rugă.

Starea lui Charles nu se înrăutățise dar nici nu se îmbunătățise și doctorul, care venise și plecase pentru a doua oară în ziua aceea, pronunțase acel „în mîinile Domnului.”

Eloise ura expresia aceasta, ura felul în care doctorii recurgeau la ea cînd erau confrunțați cu o boală care îi depășea, dar dacă medicul fusese corect și evoluția bolii era cu adevărat „în mîinile Domnului”, însemna că Lui trebuia să i se adreseze.

Asta cînd nu punea cîrpe reci pe fruntea lui Charles sau nu îi turna încet pe gît, cu ligurița, o supă

călduță. Din păcate însă, mai mult nu putea face și majoritatea timpului ei la căpățîiul bolnavului nu consta decît într-o veghe neputincioasă.

Așa că stătea acolo, cu mîinile în poală, strînse tare și șoptea.

- Te rog. *Te rog.*

Și apoi, ca și cum ar fi primit răspuns la o altă rugăciune, Eloise auzi zgomot la ușă și acolo stătea Phillip, deși ea trimisese mesagerul abia acum o oră. Era learcă de ploaie, cu părul lipit de frunte, neelegant, dar era cea mai scumpă priveliște pe care o avusese vreodată și pînă să-și dea seama ce făcea, traversă în fugă încăperea și se duse în brațele lui.

- Ah, Phillip, suspină ea, în sfîrșit permițîndu-și să plîngă. Fusese atît de puternică toată ziua, forțîndu-se să fie stîncă de care aveau nevoie fratele și cumnata ei. Dar Phillip era acum aici și în timp ce el o învăluia cu brațele, îl simți atît de puternic și de bun și o dată își permise ca altcineva să fie puternic pentru ea.

- Am crezut că erai tu, șopti Phillip.

- Poftim? îl întrebă ea derutată.

- Majordomul - nu mi-a explicat pînă nu am urcat scara.. Am crezut că tu... Dar lasă asta, spuse el, scuturînd din cap.

Eloise nu spuse nimic, se uita doar la el, cu un zîmbet mic, slab, pe fața ei.

- Cum se simte?

Eloise scutură din cap.

- Nu bine.

Phillip se uită la Benedict și la Sophie, care se ridicaseră să îl salute.

- De cînd este așa? întrebă Phillip.

- De două zile, spuse Benedict.

- De două zile și jumătate. De sîmbătă dimineața, îl corectă Sophie.

- Trebuie să te usuci, spuse Eloise îndepărtîndu-se de el. Iar acum, și eu, adăugă ea.

Se uită în jos la rochia ei, udă în față de la hainelo lui Phillip.

- Altfel o să sfîrșești mai rău ca Charles.

- N-am nimic, spuse Phillip trecînd pe lîngă ea ca să se apropie de patul băiețelului. Îi ^use mîna pe frunte, apoi scutură din cap și se uită înapoi la părinții lui.

- Nu știu ce să zic. Sînt prea rece încă, de la ploaie.

- Are febră, confirmă Benedict negru.

- Ce i-ați dat? întrebă Phillip.

- Te pricepi puțin la medicină? întrebă Sophie, ochii umplîndu-i-se de o disperată speranță.

- Doctorul i-a luat sînge, dar se pare că nu i-a folosit la nimic, spuse Benedict.

- Îi dăm supă și îl răcorim cînd devine prea fierbinte, spuse Sophie.

- Și îl încălzim cînd devine prea rece, termină Eloise nefericită.

- Dar se pare că nimic nu-l ajută, șopti Sophie. Și apoi, sub ochii celorlalți, pur și simplu se chirci, căzînd la marginea patului și hohotînd de plîns.

- Sophie, spuse Benedict cu un nod în gît.-Se lăsă în genunchi lîngă ea și o ținu în timp ce ea plîngea, iar Phillip și Eloise se uitară amîndoi în altă parte, dîndu-și seama că și el plîngea.

- Ceai din scoarță de salcie, îi spuse Phillip Eloisei. I-a dat cineva așa ceva?

- Nu cred. De ce?

- Este ceva ce am învățat la Cambridge. Se dădea înainte pentru dureri, pînă să se fi descoperit laudanumul. Unul dintre profesorii mei insista că ajută și la scăderea febrei.

- Tu i-ai dat ceai Marinei? întrebă Eloise.

Phillip se uită la ea surprins, apoi își aminti că ea tot mai credea că Marina murise de aprindere la plămîni, ceeace, de fapt, era cît se poate de adevărat.

- Am încercat, dar nu i-am putut băga prea mult pe gît. Și în plus, era într-o stare mult mai gravă decît Charles. În multe privințe, adăugă el, înghițind greu, amintindu-și.

Eloise se uită o clipă la fața lui, apoi se întoarse repede spre Benedict și Sophie, care se linișteseră acum, dar rămăseseră în continuare îngenuchiați împreună pe podea, pierduți în momentul, lor de intimitate.

Dar Eloise, fiind Eloise, nu prea avea respect pentru momentele de intimitate în astfel de clipe, așa că își înșfăcă fratele de umăr și-l întoarse spre ea.

- Ai cumva ceai din scoarță de saicie? îl întrebă ea.

Benedict se uită doar la ea, clipind și spunînd în final:

- Nu știu.

- S-ar putea să aibă doamna Crabtree, spuse Sophie referindu-se la jumătatea cuplului care avusesese în grijă *Cabana Mea* înainte de a se căsători

Benedict, cînd locul nu fusese decît un refugiu ocazional pentru el.

- Ea are întotdeauna lucruri dintr-astea. Doar că n-ai plecat împreună cu soțul ei, în vizită la fiica lor. Nu so-
întorc mai devreme de cîteva zile.

- Puteți intra la ei? întrebă Phillip. Dacă are, îl recunosc imediat. Nu va fi chiar un ceai. Doar coaja, pe care o înmuiem în apă fierbinte. Poate că o să-l ajute să-i scadă febra.

- Coajă de salcie? Vrei să zici că-mi vindeci băiatul cu coajă de *copaci* întrebă Sophie gînditoare.

- Oricum, nu îi poate face mai rău decît este acum, spuse Benedict aspru, pornind spre ușă. Vino, Crane. Avem o cheie de la cabănă. Te conduc eu acolo.

Dar ajungînd la ușă, se întoarse spre Phillip și-l întrebă:

- Știi ce faci?

Phillip răspunse în singurul mod pe care-l știa.

- Nu știu. Dar sper.

Benedict îl privi în ochi și Phillip știa că bărbatul mai în vîrstă îl măsura. Una era să-i permită să se însoare cu sora lui. Dar era cu totul altceva să-l lase să bage pe gîtul fiului său poțiuni ciudate.

Dar Phillip înțelese. Doar avea și el copii.

- Foarte bine. Să mergem, spuse Benedict.

Și în timp ce Phillip ieșea grăbit din casă, singurul lucru pe care-l făcu era să se roage să nu-i dezamăgească încrederea lui Benedict Bridgerton.

Pînă la urmă nu puteai spune dacă au fost rugăciunile șoptite ale Eloisei sau coaja de salcie sau

pur și simplu șansa, dar a doua zi dimineața, lui Charles îi dispăruse febra și cu toate că băiatul era încă slăbit și apatic, era, indubitabil, pe cale de vindecare. Pe la prînz, era limpede că nu mai era nevoie de Eloise și de Phillip și că de fapt le stăteau în drum, așa încît se urcară în trăsura lor și plecară acasă, amîndoi abia așteptînd să se trîntească în patul lor mare, solid și pentru o singură dată șă nu facă nimic altceva decît să doarmă.

Primele zece minute din drum le petrecură în tăcere. În mod uluitor, Eloise descoperi că era prea obosită ca să vorbească. Dar chiar și în starea ei de epuizare era prea neliniștită, prea încordată încă, din cauza stresului și a grijilor din noaptea trecută, ca să poată adormi. Așa încît se mulțumi să privească afară pe fereastră, la peisajul de țară, mustind de ploaie. Încetase să plouă cam odată cu dispariția febrei lui Charles, sugerînd o intervenție divină care putea arăta spre rugăciunile Eioisei ca salvatoare a băiatului, dar uitîndu-se la soțul ei care stătea alături, cu ochii închiși (deși, era convinsă ea, nu dormea) știu că salvarea fusese coaja de salcie.

Nu știa cum știa asta și era conștientă că nu va putea niciodată dovedi, dar viața nepotului ei fusese salvată de o ceașcă cu ceai.

Și cînd te gîndești ce întîmplare neobișnuită a fost ca Phillip să se afle aseară în casa fratelui ei. Fusese de fapt un lanț de întîmplări, cu totul special. Dacă ea nu ar fi urcat să-i vadă pe gemeni, nu s-ar fi dus să-i spună lui Phillip că nu-i plăcea de bonă și dacă nu s-ar fi certat...

Privind astfel, micuțul Charles Bridgerton era col
mai norocos băiețel din toată Anglia.

- Mulțumesc, spuse ea nedîndu-și seama că in-
tenționase să vorbească, pînă cînd nu-i ieșiseră
cuvintele de pe buze.

- Pentru ce? murmură Phillip somnoros, fără să
deschidă ochii.

- Charles, spuse ea simplu.

La asta, Phillip deschise ochii și se întoarse spre
ea. ^

- Poate că nu a fost opera mea. Niciodată nu o să
știm dacă într-adevăr a fost scoarța de salcie.

- *Eu* știu, spuse ea ferm.

Buzele lui Phillip se curbară într-un zîmbet vag.

- Tu știi întotdeauna.

Și Eloise se gîndi în sinea ei - oare asta așteptase
ea o viață întreagă? Nu pasiune, nu gemetele de
plăcere cînd era cu el în pat, ci *asta*.

Acest sentiment de confort, de simplă companie,
de stat într-o trăsură unul lîngă celălalt și să simtă cu
fiecare fibră a corpului că aici era locul ei.

Își puse mîna pe mîna lui.

- A fost groaznic, spuse ea, surprinsă de lacrimile
care-i înțepau ochii. Nu cred să mai fi fost vreodată
atît de speriată, în viața mea'. Nu-mi pot imagina cum
trebuie să fi fost pentru Benedict și Sophie.

- Nici eu, spuse Phillip încetșor.

- Dacă ar fi fost unul dintre copiii noștri... spuse
ea, apoi își dădu seama că spusese pentru prima
oară *asta*. Copiii *noștri*.

Phillip rămase multă vreme tăcut. Cînd vorbi, se
uita afară pe fereastră.

- Tot timpul cît l-am vegheat pe Charles, spuse el cu o voce dubios de răgușită, nu-mi spuneam în gînd decît Slavă Domnului că nu erau Oliver sau Amanda.

Apoi se întoarse spre ea, cu chipul marcat de vinovăție.

- Dar nu trebuia să fie copilul nimănui.

Eloise îi strînse mîna.

- Nu cred că e ceva rău că ai simțit așa. Doar nu ești un sfînt. Nu ești decît un tată. Și unul foarte bun, cred eu.

O privi cu o expresie ciudată și apoi scutură din cap.

- Nu, nu sînt. Dar sper să fiu, spuse el grav.

- Phillip?

Phillip spuse, cu gura strîngîndu-i-se într-o linie cruntă:

- Ai avut dreptate. Cu bona. Eu nu am vrut să fac vreo greșeală și atunci nu am fost atent, dar tu ai avut dreptate. Îi bătea.

-Ce?!

- Cu o carte, continuă el cu o voce aproape golită de sentimente, ca și cum și-ar fi tocit deja toate emoțiile. Am intrat la ei și ea o bătea pe Amanda cu o carte. Terminase deja cu Oliver.

- Ah, nu, spuse Eloise, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu aș fi crezut niciodată asta. Sigur, nu mi-a plăcut de ea. Și îi bătuse cu linia peste degete, dar... și eu am fost bătută peste degete. Cu toții am fost bătuți peste degete. Eloise se prăvăli pe locul ei, vinovăția apăsîndu-i umerii.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să văd.

Phillip pufni.

- Ești aici de abia paisprezece zile. Eu locuiesc cu ticăloasa asta de luni de zile. Dacă nu am văzut eu, de ce ar fi trebuit să vezi tu?

Eloise nu avea ce răspunde la asta, cel puțin nimic care să nu-l facă pe soțul ei, deja copleșit de sentimentul vinovăției, să nu se simtă și mai rău.

- Presupun că ai concediat-o, spuse ea.

Phillip confirmă din cap.

- Le-am spus copiilor că o să mă ajuți să găsesc o înlocuitoare.

- Bineînțeles, spuse ea repede.

- Iar eu... Phillip se opri, își drese glasul și se uită afară pe fereastră înainte de a continua.

-Eu ...

- Ce este, Phillip? îl întrebă ea încetisor.

Nu se întoarse spre ea, când spuse:

- Eu o să devin un tată mai bun. I-am ținut prea mult departe de mine. Mi-a fost atît de frică să nu devin ca tatăl meu, să nu fiu ca el, încît...

- Phillip, murmură Eloise punîndu-și mîna pe mîna lui. Tu nu ești ca tatăl tău. Niciodată n-ai putea fi.

- Nu, dar am crezut că aș putea. Odată am pus mîna pe bici. M-am dus la grajduri și am înșfăcat un bici. Eram atît de furios. Atît de al naibii de furios, spuse el lăsîndu-și capul în mîini.

- Dar nu l-ai folosit, șopti ea, știind că vorbele ei erau adevărate. Trebuiă să fie.

Phillip scutură din cap.

- Dar am vrut să-l folosesc.

- Dar nu l-ai folosit, spuse ea din nou, păstrîndu-și vocea cît mai fermă cu putință.

- Eram atît de furios, spuse el din nou și ea nici măcar nu era sigură că o auzise, atît de pierdut era în propria lui amintire. Dar apoi Phillip se întoarse spre ea, sfredelind-o cu privirea.

- Înțelegi cum este să fii terifiat de propria ta furie?

Eloise scutură din cap.

- Eloise, eu nu sînt un bărbat mic. Ți putea face rău cuiva.

- Ca și mine, replică ea. Apoi, văzîndu-i privirea uscată, adăugă:

- Mă rog, poate nu chiar ție, dar sînt suficient de mare ca să pot face rău unui copil.

-Tu n-ai face niciodată așa ceva, decise el întorcîndu-se.

- Nici tu, repetă ea.

Phillip rămase tăcut.

Și apoi, brusc, Eloise înțelese.

- Phillip, ai spus că erai furios, dar... *pe cine* erai furios?

Phillip o privi, parcă neînțelegînd.

- I-au lipit părul guvernantei de pat, Eloise.

- Știu, spuse ea cu un gest din mîină. Sînt sigură că și mie mi-ar fi venit să-i pedepsesc pe amîndoi, dacă aș fi fost acolo. Dar nu asta te-am întreat.

Eloise îl așteptă să-i răspundă ceva. Dar cum el continua să tacă, adăugă:

- Erai furios pe ei din cauza cleiului sau erai furios pe tine, pentru că nu știai cum să-i stăpînești?

El nu spuse nimic, dar amîndoi cunoșteau răspunsul.

Eloise îi atinse mîina.

- Nu semeni deloc cu tatăl tău. Deloc, repetă ea.

Phillip spuse încet:

- Acum știi asta. Habar n-ai cît de tare mi-am dorit s-o sfișii pe afurisita aia de bonă, bucățiță cu bucățiță.

- Îmi pot imagina, spuse Eloise cu un început de rîs, în timp ce se lăsa pe speteaza banchetei.

Phillip își simți buzele arcuindu-se. Nu știa de ce, dar în tonul soției sale era ceva aproape nostim, ceva încurajator, chiar. Într-un fel descoperiseră umorul într-o situație în care acesta nu aveai ce căuta. Și asta îl făcea să se simtă bine.

- Nu merita îndurare, adăugă Eloise ridicînd din umeri. Apoi se întoarse și se uită la el.

- Dar nu te-ai atins de ea, nu?

Phillip scutură din cap.

- Nu. Și dacă am reușit să-mi păstrez cumpătul cu ea, atunci sînt al naibii de sigur că nu mi-l voi pierde niciodată cu copiii mei.

- Bineînțeles că nu, spuse Eloise, convingător. Îl mîngîie pe mîină, apoi se uită afară pe fereastră, vădit neîngrijorată.

Cîtă încredere în el, înțelese Phillip. Cîtă încredere în bunătatea lui interioară, în calitatea sufletului său, cînd el fusese sfișiat de îndoieli, atîția și atîția ani.

Și atunci simți că trebuia să fie onest, trebuia să vină curat în întîmpinarea ei și înainte să-și dea seama ce făcea, izbucni.

- Am crezut că m-ai părăsit.

- Aseară? De ce ai crezut asta? spuse Eloise întorcîndu-se șocată spre el.

Phillip ridică din umeri, autodezaprobîndu-se.

- Ah, nu știu. Poate pentru că ai plecat la fratele tău și nu te-ai mai întors.

- Hîm. Acum știi de ce am fost reținută acolo și în plus, nu te-aș părăsi niciodată. Ar trebui să știi asta.

Phillip ridică dintr-o sprinceană.

- Oare?

- Bineînțeles, spuse ea pîrînd ușor iritată. Am făcut un jurămînt în biserică și te asigur că eu nu iau ușor asemenea lucruri.- în plus, le-am făcut o promisiune lui Oliver și Amandei că voi fi mama lor și niciodată nu o să îmi iau vorbele înapoi.

Phillip o privi intens, apoi șopti:

- Nu. Nu, nu ai face asta. Prostul de mine, să nu mă fi gîndit ia asta.

Și atunci, cum el nu mai spuse nimic, Eloise adăugă:

- Bieții copii. Și-au pierdut deja o mamă, fără să fi fost ei de vină în vreun fel. Sînt convinsă că nu voi pleca niciodată, ca să nu-i fac să mai treacă prin ce au trecut.

Se întoarse spre el cu o expresie teribil de iritată.

- Nu pot crede că ai gîndit măcar așa ceva despre mine.

Phillip începea să se întrebe și el același lucru. Nu o cunoștea pe Eloise decît de - Dumnezeu, numai de două săptămîni? în multe privințe avea senzația că o cunoștea de o viață. Pentru că simțea într-adevăr că o cunoaște, pe dinăuntru și pe dinafară. Sigur, va avea întotdeauna secretele ei, ca toată lumea și el era cît se poate de sigur că *nu le va înțelege* niciodată, de vreme ce nu se putea imagina înțelegînd vreodată o femeie.

Dar pe ea o cunoștea. Era convins că o cunoști*
Și ar fi trebuit să știe mai bine decît să-și fi făcut grîl
că-și abandonase căsnicia.

Probabil că panica fusese de vină, pur și simplu.
Și, presupuse el, poate pentru că era mai bine să
creadă că îl părăsise, decît că zăcea moartă într-un
șanț de la marginea drumului. Așa putea cel puțin să
întoarcă pe dos casa fratelui ei și să o tîrască înapoi,
acasă.

Dar dacă ar fi murit...

^

Nu era pregătit pentru durerea pe care o simți în
rărunchii lui *doar* la gîndul acesta.

Cînd ajunsese ea să însemne atît de mult pentru
el? Și ce va trebui el să facă, pentru ca ea să fie
mereu fericită?

Pentru că avea nevoie ca ea să fie fericită. Nu
doar, așa cum își spusese el, pentru că o Eloise
fericită însemna că viața lui se va depăna lin. Avea
nevoie ca ea să fie fericită pentru că doar gîndul la
nefericirea ei era ca un cuțit împlîntat în inimă.

Ironia era, desigur, bine țintită. Își tot spusese că
se însurase cu ea ca să le fie mamă copiilor lui, dar
chiar adineauri, cînd ea declarase că nu și-ar fi
abandonat căsnicia - pentru că angajamentul ei față
de gemeni era prea puternic ...

Ei bine, el simțise gelozie.

Fusese efectiv gelos pe proprii lui copii. Ar fi vrut
ca ea să menționeze cuvîntul *soție* și tot ce auzise el
era cuvîntul mamă.

Vroia ca ea să-l vrea pe el. Pe el. Nu doar pentru
că făcuse un jurămînt în biserică, ci pentru că era

convinsă că nu putea trăi fără el. Poate chiar pentru ca îl iubea.

îl iubea.

Dumnezeule Mare, când se întâmplase asta? Când începuse el să dorească atît de mult de la o căsătorie? Se căsătorise cu ea ca să le fie mamă copiilor lui, amîndoi știau asta.

Și apoi, mai era pasiunea. El era bărbat, ce naiba, și nu se mai culcase cu o femeie de opt ani de zile. Cum putea să nu se îmbete simțînd pielea Eloisei alături, auzindu-i gemetele, cînd exploda în jurul lui?

La simpla intensitate a propriei lui plăceri, de fiecare dată cînd pătrundea în ea?

Găsise tot ce-și dorise vreodată de la o căsnicie. Eloise îi conducea la perfecțiune viața în timpul zii și îi încălzea patul, cu îndemînarea unei curtezane, noaptea. îi îndeplinea atît de bine orice dorință, încît nu observase că ea mai făcuse și altceva.

îi găsisese inima, l-o atinsese, i-o schimbase, l-o schimbase.

O iubea. El nu căutase dragostea, nici măcar nu se gîndise la așa ceva, dar iat-o acolo, cel mai de neprețuit lucru imaginabil.

Se afla la începuturile unei noi zile, la prima pagină a unui nou capitol din viața lui. Era înnebunitor. Și terifiant. Pentru că nu vroia să rateze. Nu acum, nu cînd găsisese în sfîrșit tot de ce avea nevoie. Pe Eloise. Pe copiii lui. Pe el însuși.

Trecuseră ani de cînd nu se mai simțise bine în pielea lui, de cînd nu se mai bazase pe instinctele lui, de cînd se uita în oglindă fără. să-și evite propria privire.

Se uită afară pe fereastră. Trăsura încetini, intrînd pe aleea de la Romney Hali. Totul arăta cenușiu – cerul, piatra casei, ferestrele care reflectau norii. Pînă și iarba părea parcă mai puțin verde fără soarele cam să-i lumineze culoarea.

Se potrivea perfect dispoziției lui contemplative.

Veni un valet să o ajute pe Eloise să coboare și în clipa în care Phillip sări jos, lîngă ea, Eloise spuse:

- Sînt terminată și tu pari la fel. Mergem să tragem un pui de somn?

Era gata să aprobe, de vreme ce și el era terminat, dar apoi, chiar în clipa în care cuvintele erau gata să-i plece de pe buze, scutură din cap și spuse:

- O să te duci fără mine.

Eloise deschise gura să-l întrebe, dar el o făcu să tacă, strîngînd-o ușor de umăr și spunînd:

- Mă întorc imediat. Dar în clipa asta cred că vreau să-mi îmbrățișez copiii.

CAPITOLUL 18

...nu pot să-ți spun atît de des cît aş vrea, dragă mamă, cît sînt de recunoscătoare că sînt a ta. Sînt rari părinții care le acordă copiilor lor atîta libertate și înțelegere. Și este și mai rar părintele care să-și numească fiica, prietenă.

Te iubesc, draga mea Mamă.

...din scrisoarea Eioisei Bridgerton către mama ei, după ce refuzase cea de a șasea cerere în căsătorie.

Cînd se trezi din puiul ei de somn, Eloise fu surprinsă să constate că așternuturile din cealaltă parte a patului erau la locul lor, neșifonate. Phillip era ia fel de obosit ca și ea, poate chiar mai obosit, de vreme ce călărise noaptea trecută pînă acasă la Benedict, prin vînt și ploaie.

După ce se aranjă, începu să-l caute dar nu-l găsi nicăieri. Își spuse să nu se neliniștească, că avuseseră cîteva zile grele, că probabil avea și el nevoie de puțin timp al lui, să se gîndească.

Doar pentru că ea avea tendința să nu suportă singurătatea, asta nu însemna că toată lumea simțea felul ei.

Eloise rîse cu umor de ea însăși. Asta era o lecție pe care încercase - fără succes - toată viața să o învețe.

Așa că se obligă să înceteze să-l mai caute. Era măritată acum și brusc, înțelese ce dorise atît de mult să-i spună mama ei, în ziua nunții. În căsnicie era vorba despre compromis, iar ea și Phillip erau doi oameni foarte diferiți. Puteau fi perfecți unul pentru celălalt, dar asta nu însemna că erau la fel. Și dacă ea vroia să-l schimbe în anumite privințe, pentru ea, ei bine, atunci va trebui și ea să facă același lucru, pentru el.

Nu îl văzu în tot restul zilei, nici la ceaiul de după-amiază, nici cînd urcă să le spună gemenilor noaptea bună și nici la cina pe care trebuia să o ia de una singură, simțindu-se foarte mică și foarte singură la masa aceea mare, din mahon. Cină în tăcere, conștientă tot timpul de ochii atenți ai valeților, care îi zîmbeau amîndoi cu înțelegere, în timp ce o serveau.

Eloise le zîmbea și ea, pentru că ea credea în politețe, dar în sinea ei ofta resemnată. Era trist că valeților (*bărbați*, Dumnezeule Mare, care în mod obișnuit nu-și dădeau seama de tristețea altcuiva) le părea rău pentru ea.

Dar totuși, la numai o săptămînă de la nuntă, cina singură. Cui nu i-ar fi fost milă de ea?

Doar că servitorii nu știau că Sir Phillip se năpustise afară pe ușă ca să-și recupereze nevasta care fugise probabil la fratele ei, după o ceartă oribilă.

Privite astfel lucrurile, își spuse Eloise cu un oftat, nu era chiar atît de surprinzător faptul că Phillip s-a putut gîndi că îl părăsise.

Mîncă frugal, nedorind să-și prelungească masa mai mult decît era nevoie și cînd își termină și cele două obligatorii înghițituri de budincă, se ridică, ferm decisă să se ducă direct în pat unde, se gîndea ea, își va petrece timpul așa cum și-l petrecuse toată ziua - singură.

Dar ieșind în hol, își dădu seama că nu avea stare, că nu putea efectiv să se retragă. Și începu să se plimbe, oarecum fără țel, prin casă. Era o noapte rece de sfîrșit de mai și era fericită că își pusese un șal. Eloise petrecuse mult timp în conace mari de țară, unde șemineurile ardeau toată noaptea, învăluind casa într-o boare de lumină și căldură, dar Romney Hali, deși plăcut și confortabil, nu se dădea așa de mare și majoritatea camerelor erau închise peste noapte, cu șemineurile aprinse doar cînd era nevoie.

Și la naiba, chiar era *frig*.

Își trase mai strîns șalul pe umeri și merse mai departe, încîntată să-și găsească drumul doar cu lumina slabă a lunii, care să o ghideze. Dar, apropiindu-se de galerie, văzu inconfundabila lumină a unui felinar.

Era cineva acolo și ea știu, înainte de a mai face un pas înainte, că era Phillip.

Se apropie încetișor, bucuroasă că era încălțată cu papucii ei cu talpă moale și se uită prin ușă.

Priveliștea aproape că îi sfîșie inima.

Phillip stătea acolo, încremenit ca o stîncă, în fata portretului Marinei. Nu se mișca deloc, doar cît sîi clipească din cînd în cînd. Stătea acolo, uitîndu-se la soția lui moartă și expresia de pe chipul lui era atît do pustiită și de plină de tristețe, încît Eloisei îi veni aproape să ofteze.

O mînjise cînd îi spusese că nu o iubise pe Marina? Cînd îi spusese că nu simțise pasiune pentru ea?

Dar oare conta asta? Marina era moartă. Nu însemna o competiție reală pentru sentimentele lui Phillip. Dar chiar dacă era, conta oare? Pentru că el nu o iubea pe Eloise și nici ea nu ...

Sau poate că da, avu ea o străfulgerare care-i tăie respirația.

Era greu să-și dea seama cînd se întîmplase sau chiar cum se întîmplase, dar sentimentul acesta pe care-l avea pentru el, această afecțiune și respect, crescuseră, transformîndu-se în ceva mai profund. Și ah, cît își dorea să simtă și el la fel.

El avea nevoie de ea. De asta era cît se poate de sigură. Poate că avea nevoie de ea chiar mai mult decît avea nevoie ea de el, dar nu asta era. Ei îi plăcea să aibă cineva nevoie de ea, să fie dorită, să fie indispensabilă chiar, dar în sentimentele ei se afla ceva mai mult.

Îi plăcea felul în care zîmbea el, ușor într-o parte, ușor băiețeșe și cu o mică urmă de surpriză, ca și cum nu ar fi crezut cu adevărat în propria lui fericire.

Îi plăcea felul în care se uita la ea ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă femeie din lume, cînd ea știa clar că nu era deloc așa.

lubea felul în care el asculta la tot ce avea ea să-i spună și felul în care nu îi permitea să îl intimideze. îi plăcea chiar felul în care îi spunea că vorbește prea mult, pentru că o făcea aproape întotdeauna cu zîmbetul pe buze și pentru că, da, era adevărat.

Și îi plăcea felul în care continua totuși să o asculte, chiar și după ce-i spunea că vorbea prea mult.

îi plăceau onorabilitatea lui, onestitatea lui și finul lui simț al umorului.

Și îi plăcea felul în care se potrivea ea în viața lui și felul în care se potrivea el, într-a ei.

Era confortabil. Era așa cum trebuia să fie.

Și aici, înțelese ea în sfîrșit, era locul căruia îi aparținea.

Dar el stătea acolo, uitîndu-se la portretul soției lui moarte și după cît stătea de nemișcat și de tăcut... în sfîrșit, Dumnezeu singur știa de cînd se afla acolo. Și dacă încă o mai iubea ...

își înghiți un val de vinovăție. Cine era ea să simtă altceva decît tristețe pentru Marina? Murise atît de tînără, atît de neașteptat. Și își pierduse ceea ce Eloise considera să fie dreptul dat de Dumnezeu, acela de a-și vedea copiii crescînd.

Să fie geloasă pe o femeie ca ea era un lucru lipsit de conștiință.

Și totuși...

Și totuși, înseamnă că Eloise nu era persoana aceea bună care ar fi trebuit să fie, pentru că nu putea privi scena aceasta, nu se putea uita la Phillip care nu-și lua ochii de la portretul primei lui soții, fără ca invidia să nu-i strîngă inima. Tocmai înțelesese

că-l iubea, că-l va iubi pînă la sfîrșitul vieții ei. *tu* avea nevoie de el, nu o femeie moartă.

Nu, își spuse ea cu forță. Nu o mai iubea po Marina. Poate că nu o iubise niciodată. îi spusese, dimineața trecută, că nu mai fusese cu o femeie do opt ani.

De opt *ani*?

În sfîrșit, percepuse grozăvia.

Dumnezeule Mare.

Își petrecuse ultimele două zile într-un iureș de emoții atît de puternice, încît nu sâ oprise să se gîndească - să se gîndească cu adevărat - la ce-i spusese el.

Opt ani.

Nu s-ar fi așteptat niciodată la așa ceva. Nu din partea unui bărbat ca Phillip, căruia îi plăcea în mod clar - nu, care avea *nevoie* în mod clar de - aspectele fizice ale iubirii maritale.

Marina nu murise decît de cincisprezece luni. Dacă Phillip nu mai avusese o femeie de opt ani, înseamnă că nu mai împărțiseră dormitorul de la conceperea gemenilor.

Eloise făcu repede un calcul în minte. Nu, trebuie să fi fost după nașterea copiilor. Puțin după.

Sigur, probabil că Phillip avusese întîlniri extra-conjugale, sau poate că exagerase, dar într-un fel Eloise știa că nu era așa. își spuse mai curînd că știa exact cînd se culcase el ultima oară cu Marina și se temea, mai ales acum că stabilise data, că fusese, desigur, o ocazie teribilă.

Dar el nu o trădase. îi rămăsese fidel unei femei din patul căreia fusese izgonit. Eloise nu era

surprinsă, considerînd înăscutul lui simț al onoarei și demnității, dar nu credea că ar fi avut o părere mai proastă despre el dacă și-ar fi găsit confortul în altă parte.

Și faptul că ei nu ...

O făcu să îl iubească și mai mult.

Dar dacă acea dată cu Marina fusese atît de dificilă și de tulburătoare, de ce venise el aici, în seara asta?

De ce se uita la portretul ei, stînd acolo ca și cum nu s-ar fi putut desprinde din loc? Uitîndu-se la ea ca și cum ar fi pledat cu ea, ar fi implorat-o ceva.

Implorînd favorurile unei femei moarte.

Eloise nu mai putea suporta. Făcu un pas mai în față și-și drese glasul.

Phillip o surprinse întorcîndu-se instantaneu; Eloise crezuse că era atît de total pierdut în propria lui lume, încît nu o auzise. Phillip nu spuse nimic, nu-i pronunță nici măcar numele, dar apoi...

întinse mîna spre ea.

Eloise înaintă și i-o luă, neștiind ce altceva să facă, neștiind nici măcar - oricît ar fi părut de ciudat - ce să spună. Așa încît rămase doar acolo, alături de el, uitîndu-se la portretul Marinei.

- Ai iubit-o? îl întrebă ea, deși îl mai întrebuse și înainte.

- Nu, spuse el și Eloise își dădu seama că o mică părțică din ea trebuie să fi fost în continuare îngrijorată, pentru că ușurarea pe care o simți la negarea lui, fu surprinzător de puternică.

- Îți este dor de ea?

Vocea lui era mai caldă, dar tot fermă.

- Nu.

- Ai urît-o? șopti ea.

Phillip scutură din cap și părul foarte trist când spuse:

-Nu.

Eloise nu mai știa ce să-l întrebe, nu era sigură ce *ar trebui* să-l întrebe, așa că așteptă doar, sperînd ca el să spună ceva.

Și după foarte mult timp, vorbi.

- Era atît de tristă. Era tristă tot timpul, spuse el.

Eloise se uită la el, dar Phillip'nu îi întoarse privirea. Ochii lui erau fixați pe portretul Marinei, ca și cum ar fi trebuit să se uite la ea, în timp ce vorbea despre ea. Poate, ca și cum i-ar fi datorat asta.

- Era întotdeauna tristă, întotdeauna puțin prea detașată, iar după nașterea gemenilor, a fost și mai rău. Nu știu ce s-a întîmplat. Moașa zicea că este normal pentru o femeie să plîngă după naștere, dar că nu trebuia să-mi fac griji, că în cîteva săptămîni se va liniști.

- Dar n-a fost așa, spuse încet Eloise.

Phillip scutură din cap, apoi își îndepărtă repede o șuviță de păr negru care-i căzuse pe frunte.

- A fost și mai rău. Nu știu cum să explic asta. Era aproape ca și cum... Phillip ridică neajutorat din umeri, căutîndu-și cuvintele și cînd continuă, continuă în șoaptă:

- Era ca și cum dispăruse... Rareori se dădea jos din pat... Nu am văzut-o niciodată zîbind... Plîngea mult. Foarte mult.

Propozițiile ieșeau nu grăbit, ci una cîte una, ca și cum fiecare informație era scoasă de memoria lui

într-o lentă succesiune. Eloise nu spunea nimic, simțea că nu trebuia să-l întrerupă sau să încerce să-și injecteze sentimentele într-o chestiune despre care nu știa nimic.

Și atunci, în sfârșit, Phillip își întoarse capul de la Marina spre Eloise și o privi drept în ochi.

- Am încercat totul ca să o fac fericită. Tot ce mi-a stat în puteri. Tot ce am știut. Dar nu a fost suficient.

Eloise deschise gura, scoase un sunet mic, începutul unui murmur care să-l asigure că într-adevăr făcuse totul, dar el o întrerupse.

- Înțelegi, Eloise? Nu a fost suficient, spuse el cu o voce tot mai puternică, mai imperioasă.

- Nu a fost vina ta, spuse ea încetișor, pentru că deși nu o cunoscuse pe Marina ca adult, îl știa pe Phillip și știa că acesta trebuia să fie adevărul.

- În final am renunțat, spuse el cu o voce plată. Am încetat să mai încerc să o ajut. Eram atât de bolnav și de obosit să dau mereu cu capul în zid, când era vorba despre ea. Și tot ce am încercat să fac, a fost să-mi protejiez copiii și să-i țin departe, când ea se afla într-o stare cu adevărat foarte rea. Pentru că ei o iubeau atât de mult.

Phillip se uită la ea ca și cum ar fi implorat-o, poate pentru înțelegere, poate pentru altceva, ceva ce Eloise nu înțelegea.

- Era mama lor.
- Știu, spuse ea încetișor.
- Era mama lor și nu a... nu a putut...
- Dar *tu* erai acolo. Tu erai acolo, spuse ea cu fervoare.

Phillip rîse sarcastic.

- Da, și mult ce i-a ajutat asta. Este una să te naști cu un singur părinte cumplit și alta este să te naști cu doi, da? Niciodată nu mi-aș fi dorit asta pentru copiii mei și totuși... aici am ajuns.

- Tu nu ești un tată rău, spuse Eloise, incapabilă să-și controleze tonul dojenitor din voce.

El ridică doar din umeri și se întoarse înapoi spre portret, în mod clar imun la cuvintele ei.

- Ai idee cât de mult doare? spuse el șoptit. Ai idee?

Eloise scutură din cap, deși el nu o putea vedea.

- Să încerci din răspuțeri, atît de al naibii din răspuțeri și să nu reușești niciodată? La naiba... Phillip rîse scurt, plin de dispreț față de sine.

- La naiba. Nici măcar nu mi-a plăcut de ea și totuși m-a durut atît de mult.

- Nu ți-a plăcut de ea? întrebă Eloise, surpriza făcînd-o să pronunțe cuvintele în alt registru, mai înalt.

Buzele lui rînjiră ironic.

- Poți plăcea pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoști? Eu nu am cunoscut-o, Eloise. Eram însurat de opt ani cu ea și nu am reușit să o cunosc.

- Poate că ea nu te-a lăsat să o cunoști.

- Poate că eu ar fi trebuit să încerc și mai mult.

- Poate că - spuse Eloise conferind vocii ei toată siguranța și convingerea de care era în stare - nu mai era nimic altceva ce ai mai fi putut face. Phillip, unii oameni se nasc melancolici. Eu nu știu de ce și mă îndoiesc că cineva știe de ce, dar așa sînt ei.

Phillip se uită batjocoritor la ea, ochii lui negri negîndu-i clar opinia și atunci ea adăugă:

- Nu uita, și eu am cunoscut-o. Copil fiind, cu mult timp în urmă, cînd tu nici măcar nu știai de existența ei.

Expresia lui Phillip se schimbă și intensitatea privirii lui deveni atît de mare, încît aproape că se făcu mică sub presiunea ei.

Eloise spuse încet:

- Niciodată nu am auzit-o rîzînd. Nici măcar o dată. Am încercat să-mi amintesc mai bine de ea, de cînd te-am cunoscut, încercînd să-mi dau seama de ce amintirile mele despre ea păreau întotdeauna atît de ciudate și de stranii și eu cred că asta este. Faptul că nu rîdea niciodată. Cine a mai auzit vreodată de un copil care să nu rîdă?

Phillip rămase tăcut cîteva momente, apoi spuse:

- Nici eu nu cred că am auzit-o vreodată rîzînd. Poate că mai zîmbea uneori, de obicei cînd veneau copiii la ea să o vadă, dar de rîs, nu a rîs niciodată.

Eloise dădu din cap și spuse:

- Eu nu sînt Marina, Phillip.
- Știu. Crede-mă, știu. De aceea m-am însurat cu tine.

Nu era tocmai ce și-ar fi dorit ea să audă, dar își ascunse dezamăgirea, lăsîndu-l să continue.

Cutele de pe fruntea lui se adînciră și Phillip le frecă tare. Arăta atît de copleșit, atît de obosit de responsabilități.

- Mi-am dorit pur și simplu pe cineva care să nu devină tristă. Cineva care să fie prezentă pentru copii, cineva care să nu...

Se întrerupse, întorcîndu-se în altă parte.

- Cineva care să nu, ce? întrebă ea imperios, simțind că era ceva important.

O vreme nesfîrșită a crezut că el nu o să-i răspundă dar apoi, exact cînd ea renunțase, Phillip spuse:

- A murit de gripă. Știi asta, da?

- Da, spuse ea, de vreme ce Phillip stătea cu spatele și nu ar fi văzut-o dacă doar dădea din cap.

- A murit de gripă - repetă el - as[^]ta am spus la toată lumea...

Eloise se simți brusc foarte rău, pentru că știa, da, știa ce urma el să-i spună.

- Mă rog, a fost adevărat, spuse el cu sarcasm, surprinzînd-o cu cuvintele. Era sigură că el avea să-i spună că mințiseră tot timpul.

Phillip repetă din nou:

- Este adevărul. Dar nu tot adevărul. Da, a murit de gripă, dar nu am spus niciodată, nimănui, cum s-a îmbolnăvit.

- Lacul, șopti Eloise, cuvîntul ieșindu-i nedorit. Nici măcar nu își dăduse seama că se gîndise la el, înainte de a-l pronunța.

Phillip confirmă funest din cap.

- Nu a căzut accidental în lac.

Mîna îi zbură singură la gură. Nici o mirare că Phillip fusese atît de furios că-i dusesese pe copii acolo. Se simți groaznic. Sigur, nu știuse nimic, nu avea cum să fi știut, dar totuși....

- Am ajuns la timp. La timp ca să o salvez de la înec, adică. Dar nu la timp ca să o salvez de aprinderea de plămîni, trei zile mai tîrziu. Phillip își înghiți

rîsul. Nici măcar faimoasa mea coajă de salcie nu a ajutat-o pe ea.

- Îmi pare rău, șopti Eloise și chiar îi părea, deși moartea Marinei îi făcuse, în atîtea feluri, posibilă propria ei fericire.

- Nu poți înțelege. Pur și simplu nu poți înțelege, spuse Phillip fără să se uite la ea.

- Nu am cunoscut niciodată pe cineva care să-și ia propria viață; spuse Eloise prudentă, neștiind dacă acestea erau cuvintele pe care vroia cineva să le audă într-o astfel de situație.

- Nu asta am vrut să spun, aproape că izbucni Phillip. Nu știi ce înseamnă să te simți blocat, fără speranță. Să încerci atît de mult și niciodată, *niciodată* - acum se întoarse spre ea, cu ochii numai scînteii - să nu reușești să străpungi. Eu am încercat. Am încercat zi de zi. Am încercat pentru mine și am încercat pentru Marina, dar mai ales pentru Oliver și Amanda. Am făcut tot ce-am știut eu, tot ce mi-au spus ceilalți să fac, dar nimic, nimic nu a mers. Am încercat iar ea plîngea și atunci am încercat din nou și din nou dar tot ce făcea ea era să se afunde mai mult în patul ei blestemat și să-și tragă păturile peste cap. Trăia în întuneric, cu draperiile trase și cu luminările stinse, pentru ca apoi să aleagă o afurisită de zi cu soare ca să se sinucidă.

Ochii Eloisei se făcură mari.

- O zi cu soare. Am avut o lună întregă nenorocită, cu cerul acoperit și cînd în sfîrșit a apărut soarele, ea a trebuit să se sinucidă. Phillip rîse, dar sunetul fu scurt și amar. După tot ce a făcut, a trebuit să-mi distrugă și zilele cu soare.

- Phillip, spuse Eloise punându-și mîna pe brațul lui.

Dar el se scutură.

- Și ca și cum asta nu ar fi fost suficient, nici măcar nu a putut să se sinucidă ca lumea. În sfîrșit, nu - spuse el aspru - presupun că asta a fost vina mea. Ar fi fost moartă dacă nu aș fi apărut eu și nu aș fi obligat-o să ne mai tortureze pe toți încă trei zile, întrebîndu-ne dacă o să trăiască sau nu.

Phillip își încrucișă brațele și pufăi, ^ezgustat.

- Dar sigur că a murit. Nici nu știu de ce am mai sperat noi. Nu s-a luptat cîtuși de puțin, nu și-a folosit nici măcar un gram de energie ca să lupte cu boala. Zăcea doar acolo, lăsîndu-se cotropită de ea, ca și cum ar fi fost în sfîrșit fericită că reușise în singurul lucru pe care și-l dorise vreodată. Iar eu continuam să aștept să-mi zîmbească.

- Ah, Dumnezeuule. Și a zîmbit? șopti Eloise, simțînd cum i se face rău imaginîndu-și momentul.

Phillip scutură din cap.

- Nu. Nici măcar pentru asta nu a mai avut energie. A murit doar, cu aceeași expresie pe chipul ei, dintotdeauna. Goală.

- îmi pare rău - spuse Eloise, deși știa că vorbele ei nu ar fi fost niciodată îndeajuns - nimeni nu ar trebui să treacă prin așa ceva.

Phillip se uită îndelung la ea, căutîndu-i ochii, căutînd ceva, căutînd un răspuns pe care ea nu era sigură că îl avea. Apoi se întoarse brusc și se îndreptă spre fereastră, uitîndu-se afară, la cerul de cerneală al nopții. Spuse apoi, cu o voce resemnată, plină de regret:

- Am încercat din greu și totuși, în fiecare zi îmi doream să mă fi căsătorit cu altcineva. Cu oricine altcineva.

Capul i se lăsă în față, pînă cînd fruntea i se sprijini de geam.

Rămase tăcut multă vreme. Prea multă, își spuse Eloise și se apropie de el, șoptindu-i numele, doar ca să-i audă răspunsul. Doar ca să știe că totul era în regulă.

- Ieri, spuse el cu o voce abruptă, ai spus că avem o problemă ...

- Nu, îl întrerupse ea cît putu de repede. Nu am vrut să ...

- Ai spus că avem o problemă, repetă el cu o voce atît de joasă și de hotărîtă, încît Eloise își spuse că și dacă ar mai fi încercat, el tot nu ar fi auzit-o.

Și Phillip continuă:

- Dar pînă cînd nu o să treci prin ce am trecut eu, pînă cînd nu o să te simți prinsă ca într-o capcană într-o căsnicie fără speranță, cu un soț fără speranță, pînă cînd nu o să te culci singură, ani la rînd, nedorindu-ți altceva decît atingerea unei alte ființe umane...

Phillip se întoarse, veni spre ea, cu ochii aprinși de un foc care o făcu smerită.

- Pînă cînd nu vei trece prin toate astea, să nu te mai plîngi *niciodată* pentru ceea ce avem noi. Pentru că pentru mine... pentru mine... Phillip se înecă, dar nu se opri, continuînd:

- Asta - noi - înseamnă paradisul. Și nu pot suporta să te aud spunînd altceva.

- Ah, Phillip, spuse ea și apoi făcu singurul lucru pe care știa să-l facă. Scurtă distanța dintre ei și îl aruncă brațele pe după el și îl îmbrățișă strâmt. Spuse, în timp ce lacrimile îi udau lui Phillip căma „i

- îmi pare atît de rău. îmi pare atît de rău.

- Nu vreau să mai ratez o dată, spuse el îneciindu-se, îngropîndu-și fața în gîtul ei. Nu pot... Nu aș putea să ...

- Nu se va întîmpla asta. *Nu* se va întîmpla, îi jură ea.

- Trebuie să fii fericită. Trebuie să fii. Te rog, spune-mi...

- *Sînt* fericită. Sînt. Crede-mă,

Phillip se retrase puțin în spate, îi luă capul în mîini, obligînd-o să se uite adînc în ochii lui. Părea că încerca să caute ceva în expresia ei, avînd disperată nevoie de o confirmare, sau poate de un angajament, sau poate doar de o simplă promisiune.

- *Sînt* fericită, șopti ea, acoperindu-i mîinile cu ale ei. Mai mult decît am visat vreodată că va fi posibil. Și sînt mîndră că sînt soția ta.

Fața lui păru că se întărește și buza de jos începu să-i tremure. Eloise își ținu respirația. Nu văzuse încă niciodată un bărbat plîngînd, de fapt nici nu crezuse că era posibil așa ceva, dar apoi o lacrimă începu să i se rostogolească încet pe obraz, fixîndu-se în gropița din colțul gurii, pînă cînd ea întinse mîna și i-o înlătură.

Phillip spuse, cu vorbe gîtuite:

- Te iubesc. Nici măcar nu-mi pasă dacă simți și tu la fel. Te iubesc și... și...

- Ah, Phillip, și eu te iubesc, șopti Eloise întinzînd mîna și atingîndu-i lacrimile de pe obraz.

Buzele lui se mișcară ca și cum ar fi încercat să formeze cuvinte, apoi renunță și Phillip o cuprinse în brațe, strîngînd-o cu o forță și o intensitate care o terminară. Își îngropă fața în gîtul ei, șoptindu-i numele iară și iară și apoi cuvintele lui deveniră săruturi și își plimbă buzele pe pielea ei pînă cînd îi găsi gura.

Eloise nu o să știe niciodată cît au stat acolo, sărutîndu-se ca și cum lumea avea să se sfîrșească în noaptea aceea. Apoi Phillip o luă în brațe și o purtă afară din galeria cu portrete și în sus pe scări și pînă să se dumirească ea, era în pat, cu el deasupra ei.

Iar buzele lui nu le părăsiseră nici o clipă pe ale ei.

Phillip începu să-i scoată rochia cu degete tremurînde, spunîndu-i cu o voce răgușită:

- Am nevoie de tine. Am nevoie de tine așa cum am nevoie să respir. Am nevoie de tine ca de mîncare, ca de apă.

Eloise încercă să-i spună că și ea avea nevoie de el, dar nu putu, nu, cînd gura lui se închisese în jurul sfîrcului ei, nu cînd o sugea astfel încît simți jos, în pîntece, o căldură, o fierbințeală înceată care creștea și creștea, făcînd-o ostatică, pînă cînd nu mai putu face altceva decît să se întindă după bărbatul acesta, soțul ei și să i se ofere cu tot ce avea ea.

Phillip se ridică doar atît cît să-și smulgă hainele de pe el și reveni, de data asta întinzîndu-se lîngă ea. O trase spre el pînă cînd ajunseră unul lipit de altul și atunci el îi mîngîie părul, încet, cu delicatețe, ducîndu-și cealaltă mînă spre mijlocul spinării ei.

- Te iubesc, șopti el. Nu vreau nimic mai mult docil să te am și... Phillip înghiți... Nu știi cât de mult 1« doresc în clipa asta.

Buzele ei se curbară în zîmbet.

- Cred că o idee aș avea eu.

Asta îl făcu să rîdă.

- Corpul meu moare. Este ceva ce n-am simții niciodată și totuși...

Se apropie mai mult și-i mîngîie buzele cu buzelo lui.

- Totuși, trebuie să mă opresc. Trebuie să-ți spun.

Eloise nu putea vorbi, abia putea respira. Și simți cum îi vin lacrimile, arzîndu-i ochii, revărsîndu-se, inundîndu-i mîinile lui.

- Nu plînge, șopti el.

- Nu mă pot abține, spuse ea cu glas tremurat. Te iubesc atîtde mult. Nu am crezut - întotdeauna am sperat, dar cred că nu am crezut niciodată cu adevărat...

- Nici eu nu am crezut vreodată, spuse el, amîndoi știind la ce se gîndeau ...

Nu am crezut niciodată că mi se va întîmpla mie.

- Sînt atît de fericit, spuse el și mîinile îi coborîră în jos pe coșul pieptului, peste pîntecele ei și apoi o cuprinsēră, poposind pe spinarea ei. Cred că toată viața mea, pe tine te-am așteptat.

- Eu știu că pe tine te-am așteptat, spuse Eloise.

Phillip o strînse și o trase spre el, arzînd-o aproape cu atingerea lui.

- Nu cred că o să reușesc să o iau încet, spuse el cu voce tremurîndă. Cred de fapt că tocmai mi-am epuizat toată rezerva mea de voință.

- Să nu o iei încet, spuse Eloise alunecînd de pe el, pe spate și trăgîndu-l desupra ei. Își desfăcu picioarele, ținîndu-le așa pînă cînd el se așeză între ele, sexul lui oprindu-se exact la deschizătura feminității ei. Mîinile ei îi găsiră părul și se afundară în el, trăgîndu-i capul în jos, pînă cînd gura lui se află exact deasupra gurii ei.

- Nu vreau încet, spuse ea.

Și atunci, într-o singură mișcare fluidă, atît de rapidă încît îi tăie respirația, el era în ea, învăluit în căldura ei, izbind în vintrele ei cu suficientă forță ca să-i scoată un oftat surprins.

Phillip zîmbi poznaș.

- Tu ai spus că vrei repede.

Eloise îi răspunse cuprinzîndu-l cu picioarele, ferecîndu-l. Își ridică fesele, ceea ce îl împinse pe el și mai adînc și îi întoarse zîmbetul.

- Nu faci nimic, îi spuse ea.

Și atunci el făcu.

Orice cuvînt se pierdu în mișcările lor. Nu erau grațioși și nu se mișcau ca unul. Trupurile lor nu erau armonizate și sunetele lor nu erau deloc muzicale.

Se mișcau doar, cu nevoie și foc și abandon total, întinzîndu-se unul spre celălalt, întinzîndu-se spre culme. Nu trebuiră să aștepte prea mult. Eloise încercă să facă să dureze, încercă să amîne, dar nu reuși. Cu fiecare lovitură, Phillip dezlănțuia un foc în ea, care nu putea fi negat. Și atunci, în sfîrșit, cînd nu se mai putu abține nici o clipă mai mult, Eloise strigă și se arcui sub el, ridicîndu-i pe amîndoi de pe pat cu forța împlinirii ei. Trupul îi tremura și se zguduia și ea gîfîia după aer și nu mai putu decît să se prindă de

spatele lui, lăsându-i cu degetele urme roșii pe piele, în timp ce se agăța de el.

Și atunci, înainte ca ea să apuce să revină înapoi pe pământ, Phillip strigă și o lovi cu putere odată și încă o dată, golindu-se în ea pînă cînd se prăbuși, greutatea lui totală țintuind-o de saltea.

Dar ei nu-i păsa. Iubea senzația lui pe ea, iubea greutatea lui, iubea mirosul și gustul transpirației de pe pielea lui.

Îl iubea pe el.

Era cît se poate de simplu. 1

Îl iubea pe el și el o iubea pe ea și dacă mai exista și altceva, altceva important în lumea ei, efectiv nu mai conta. Nu atunci, nu acolo, *i*

- Te iubesc, șopti el rostogolindu-se în sfîrșit de pe ea și permițînd plămînilor ei să se umple cu aer.

Te iubesc.

Asta era tot ce avea ea nevoie.

CAPITOLUL 19

...zilele sînt pline cu nesfîrșite distracții. Merg la cumpărături și merg la prînzuri și fac vizite (și mie mi se fac vizite). Serile merg de obicei la un bal sau la o seară muzicală, sau poate la cîte o petrecere mai mică. Uneori rămîn acasă, singură, doar cu o carte. Sincer, este o existență plină, vie; nu am motive să mă plîng. Ce altceva, mă întreb adesea, își poate dori o doamnă?

...din scrisoarea Eioisei Bridgerton către Sir Phillip Crane, la șase luni după începerea neobișnuitei ior corespondențe.

Pentru tot restul zilelor ei, Eloise își va aminti de săptămîna care a urmat, ca fiind cea mai plină de magie din toată viața ei. Nu au existat evenimente extraordinare, nu izbucniri de vreme minunată, nu daruri extravagante sau vizitatori neașteptați.

Dar totuși, chiar dacă din afară cel puțin, totul părea cît se poate de obișnuit...

... Totul se schimbase.

Nu erau lucruri care să te lovească așa ca un trăznet, sau ca o ușă trântită sau ca o acută, la operă. Era o schimbare lentă, genul de lucruri care încep fără să-ți dai seama și sfârșesc înainte chiar să știi că au început.

A început la câteva dimineți după ce dăduse peste Phillip, în galeria de tablouri. Când se trezi, el stătea complet îmbrăcat la picioarele patului, uitându-se la ea cu un zîmbet indulgent pe buze.

- Ce faci aici? îl întrebă Eloise, vîndu-și așternuturile sub brațe, în timp ce se ridica în poziție șezîndă.

- Te privesc.

Buzele ei se despărțiră a surpriză și Eloise nu se putu abține să nu zîmbească.

- Nu poate fi chiar atît de interesant.

- Dimpotrivă. Nu pot să-mi amintesc de altceva care să-mi capteze atenția atîta vreme.

Eloise se înroși, mormăind ceva că asta-i o prostie, dar în realitate cuvintele lui o făcură să-i vină să-l tragă lîngă ea în pat. Avea sentimentul că el nu va rezista - niciodată nu rezista - dar puse stop dorinței ei, în fond ei era complet îmbrăcat și-și spuse că era așa, nu fără motiv.

- Ți-am adus o brioșă, spuse el întinzîndu-i tava.

Eloise îi mulțumi și luă farfuria întinsă de el. În timp ce mesteca (și dorindu-și ca el să se fi gîndit să-i aducă și ceva de băut) Phillip spuse:

- M-am gîndit c-am putea ieși undeva, astăzi.

- Tu și cu mine?

- De fapt, spuse el, m-am gîndit la noi patru.

Eloise rămasa uimită, cu dinții în brioșă și se uită la el. Aceasta era prima dată, după știința ei, că se gândise la copiii lui în loc să-i lase deoparte, sperînd că altcineva se va ocupa de ei.

- Cred că este o idee bună, spuse ea încet.

- Bine. Te las acum pentru rutina ta de dimineață și mă duc să o anunț pe biata subretă pe care ai avansat-o la gradul de bonă, că o să-i luăm copiii de pe cap, astăzi.

- Sînt sigură că o să se simtă ușurată. Mary nu dorise cu adevărat să preia funcția de bonă, nici chiar pentru o perioadă scurtă. Nici unul dintre servitori nu a vrut; îi cunoșteau prea bine pe gemeni, cu toții. Și biata Mary, cu părul ei lung, își amintea că trebuise să ardă așternuturile după ce nu mai putuseră fi dezlipite de părul cu lipici al guvernantei.

Dar cum altă variantă nu exista, Eloise smulsese de la gemeni promisiunea de a o trata pe Mary cu respectul convenit unei regine, da, și pînă acum își respectaseră cuvîntul. Eloise își ținea chiar degetele încrucișate, în speranța că Mary se va răzgîndi și va accepta poziția de guvernantă pentru totdeauna. În fond, o poziție mai bină plătită decît datul cu mătura.

Eloise se uită la ușă și fu surprinsă să-l vadă pe Phillip stînd acolo, încrunțat.

- Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea.

Phillip clipi, apoi se uită în altă direcție, în continuare preocupat.

- Nu prea știu ce să facem. În sat nu există nici tîrguri și nici alte evenimente. Ce-o să facem cu ei?

- Orice, spuse Eloise zîbindu-i cu toată dragostea inimii ei. Sau absolut nimic. De fapt, nu asta

contează. Tot ce vor ei ești tu, Phillip. Tot ce vor, ești tu.

Două ore mai târziu, Phillip și Oliver stăteau afara, în fața atelierului de croitorie fină, pentru domni și doamne, *Larkin*, din satul Tetbury, așteptînd destul do nerăbdători ca Eloise și Amanda să-și termine cumpărăturile.

- Chiar a trebuit să mergem la târguieli? bombăni Oliver ca și cum i s-ar fi cerut să pparte codiță de porc și rochie.

Phillip ridică din umeri.

- Asta a dorit să facă mama ța.

- Data viitoare este rîndul bărbaților să aleagă, bombăni Oliver. Dacă aș fi știut că o să am o mamă care să vrea *asta*...

Phillip trebui să-și impună să nu zîmbească.

- Bărbații trebuie să facă sacrificii pentru femeile pe care le iubesc. Mă tem că asta este regula vieții, spuse Phillip pe un ton serios, bătîndu-și băiatul pe umăr.

Oliver oftă prelung, a suferință, ca și cum ar fi făcut zilnic asemenea sacrificii. -

Phillip se uită prin fereastră. Eloise și Amanda nu dădeau semne că ar fi gata.

- Dar cît despre mersul la târguieli și cine va decide pentru data viitoare, sînt total de acord cu tine. Chiar atunci Eloise scoase capul afară pe ușă.

- Oliver? Vrei să intri puțin? îl întrebă ea.

- Nu, răspunse Oliver scuturînd emfatic din cap.

Eloise își strînse gura.

- Atunci permite-mi să reformulez. Oliver, mi-aș face plăcere să intri puțin aici.

Oliver se uită la tatăl lui, cu ochii rugători.

- Mă tem că trebuie să faci ce te-a rugat, spuse Phillip.

- Cîte sacrificii, bombăni Oliver scuturînd din cap în timp ce urca treptele.

Phillip tuși ca să-și acopere rîsul.

- Vii și tu? îl întrebă Oliver.

La naiba, nu, aproape că spuse Phillip, dar reuși să se oprească la timp, ca să spună:

- Eu trebuie să rămîn afară, să păzesc trăsura.

Oliver făcu ochii mici.

- De ce trebuie să păzești trăsura?

- Să nu se tensioneze roțile. Cu atîtea cumpărături...

Nu reuși să audă ce spusese Eloise încet, dar tonul nu era măgulitor.

- Fugi, Oliver, spuse el bătîndu-și fiul pe spate. Mama ta are nevoie de tine.

- Și de tine - spuse dulce Eloise, desigur doar ca să-l tortureze - și tu ai nevoie de cămăși noi.

Phillip bombăni.

- Nu-i putem spune croitorului să vină acasă?

- Nu vrei să-ți alegi materialele?

- Am totală încredere în tine, spuse Phillip scuturînd din cap.

- Cred că trebuie să păzească trăsura, spuse Oliver, din prag.

- Eu cred c-o să trebuiască să-și păzească spinarea, mormăi Eloise, dacă nu ...

- Ah, bine, hai că vin. Dar numai pentru o clipă, spuse Phillip.

După care se pomeni stînd în jumătatea magazinului rezervată doamnelor, un loc feminin, plin cu zorzoane și se cutremură.

- Încă puțin și cred că o să mor de claustrofobie.

- Un bărbat puternic ca tine? Prostii, spuse Eloise cu voce mieroasă, apoi se uită în sus la el și îi făcu semn cu bărbia să vină spre ea.

- Da?

Eloise îi spuse în șoaptă, făcînd semn cu capul spre o ușă din spatele încăperii și-i spuse:

- Amanda. Cînd iese de acolo, mînunează-te.

Philip se uită îndoit prin magazin. Putea foarte bine să se afle în China, atît de neobișnuit i se părea locul.

- Nu prea mă pricep la așa ceva.

- Învață, îi ordonă ea, apoi își întoarse atenția spre Oliver.

- Acum e rîndul tău, Domnișorule Crane. Doamna Larkin ...

Oftatul lui Oliver fu mai mult decît elocvent.

- Eu vreau la Domnul Larkin. Ca tata, protestă el.

- Vrei la croitor? îl întrebă Eloise.

Oliver încuviință viguros din cap.

- Serios?

Oliver dădu din nou din cap, deși nu chiar cu aceeași convingere.

- Ca să vezi, nici n-a trecut o oră de cînd jurai că n-o să intri într-un magazin dacă nu are puști sau soldați de lemn în vitrină! Eloise spusese asta cu

ațitea inflexiuni, încît ar fi putui urca direct pe scena teatrului *DruryLane*.

Oliver căscă gura dar dădu totuși din cap. Vag.

- Ești mare, îi șopti Phillip Eloisei, în timp ce îl privea pe Oliver tîrîndu-se prin ușa care separa jumătatea domnului Larkin de magazinul doamnei Larkin.

- Totul este să îi arăți cît de rea poate fi alternativa. Este plictisitor să stai să-ți ia măsurile.

Un urlet indignat tăie aerul și Oliver reveni în goană - repezindu-se direct spre Eloise, ceea ce îl făcu pe Phillip să se simtă puțin nedreptățit. Își dădu seamă că ar fi dorit ca gemenii să alerge spre el.

- M-a înțepat cu un ac! declară Oliver.

- Te zvîrcoleai? îl întrebă Eloise fără măcar să-și agite genele.

- Nu!

- Nici măcar puțin?

- Doar foarte, foarte puțin.

- Ei, atunci asta e. Să nu te mai miști deloc. Te asigur că domnul Larkin este foarte bun în meseria lui. Dacă nu te miști, nu vei mai fi înțepat. Este cît se poate de simplu.

Oliver digeră chestia asta, apoi se întoarse spre Phillip cu o privire rugătoare. Era foarte plăcut să fii perceput ca un aliat, dar Phillip nu avea de gînd să o contrazică pe Eloise și să-i submineze autoritatea. Cu atît mai mult cu cît era total de acord cu ea.

Dar apoi Oliver îl surprinse. El nu îl rugă să-l elibereze din ghearele domnului Larkin și nici nu spuse ceva îngrozitor despre Eloise, așa cum ar fi făcut

doar cu cîteva săptămîni în urmă, cu orice adult care i-ar fi contrazis dorințele.

Oliver se uită în sus la el și îl întrebă:

- Tată, vrei să vii cu mine? Te rog.

Phillip deschise gura să răspundă dar apoi, în mod inexplicabil, se opri. Lacrimile începură să-i întepe ochii și își dădu seama că de fapt se simțea copleșit.

Nu era doar momentul, faptul că fiul lui îi dorea compania într-un ritual masculin. Oliver îi mai implorase și altădată compania.

Dar acum era pentru prima oară că Phillip se simțea sincer în stare să spună da, convins că dacă mergea cu el, avea să facă exact ce trebuia să facă și să spună exact ce trebuia să spună.

Și chiar dacă nu, nu conta. El nu era ca tatăl iui, nici o dată nu va fi - nu *putea* niciodată fi ca el. El nu-și putea permite să fie un laș, să-i tot împingă pe copii spre alții, de teamă să nu facă o greșeală.

O să *facă* greșeli. Era inevitabil. Dar nu vor fi niște greșeli uriașe, iar cu Eloise alături era cît se poate de încrezător că va putea face orice.

Chiar să se descurce cu gemenii.

Își puse mîna pe umărul lui Oliver.

- Aș fi încîntat să te însoțesc, fiule.

Phillip își drese glasul, care devenise cam răgușit la ultimul cuvînt. Apoi se aplecă și șopti:

- Ultimul lucru pe care-l vrem, sînt femeii care să ne stea în ceafă.

Oliver își exprimă totalul lui acord, cu o mișcare viguroasă din cap.

Phillip se îndreptă, pregătindu-se să-și urmeze fiul înapoi în jumătatea domnului Larkin. Dar o auzi pe

Eloise care-și dregea glasul în spatele lui. Se întoarse și ea îi făcu semn cu capul spre fundul încăperii.

Amanda. Arătând foarte crescută în noua ei rochie de culoarea lavandei, trădând doar o idee din femeia care va deveni odată.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, ochii lui Phillip începură să-l ardă.

Asta era ceea ce pierduse el: în groaza lui, în teama lui de sine, pierduse asta.

Copiii lui crescuseră fără el.

Phillip își bătu fiul pe umăr ca să-i semnaleze că se va întoarce imediat și traversă apoi încăperea, spre fiica lui. Fără un cuvânt, îi luă mâna și i-o sărută.

- Tu, Amanda Crane - spuse el cu inima în ochi, în voce, în zîmbet - ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Ochii Amandei se făcură mari și buzele ei formară un minuscul O, de pură încântare.

- Dar Dom... Mama? șopti ea înnebunită.

Phillip se uită la soția lui, care avea și ea ochii în lacrimi și apoi se întoarse din nou spre Amanda, aplecându-se să-i șoptească la ureche:

- Haide să facem o înțelegere, noi doi. Tu poți să crezi că mama ta este cea mai frumoasă femeie în viață. Dar eu o să spun că tu ești.

Și, mai târziu în seara aceea, după ce-i vîrîse în pat și-i sărutase pe frunte, în timp ce se întorcea spre ușă, fetița lui îl strigă în șoaptă.

- Tată?

Phillip se întoarse.

- Amanda?

- Asta a fost cea mai frumoasă zi din viața mea, spuse ea șoptit.

- Cea mai frumoasă, conveni și Oliver.

Phillip dădu din cap.

- Și din viața mea - spuse Phillip încetișor.

A început cu un bilet.

Târziu în aceeași seară, pe când Eloise își termina cina și i se lua farfuria din fața ei, văzu că sub farfurie fusese ascunsă o bucată de hîrtiă, împăturită de două ori, ca să formeze un mic dreptunghi.

Soțul ei se scuzase, pretinzînd că trebuia neapărat să găsească o carte care conținea o poezie despre care discutaseră la budincă și atunci, fără să o vadă cineva, nici măcar valetul care era ocupat să ducă vasele la bucătărie, Eloise desfăcu biletul.

Niciodată nu m-am priceput la cuvinte,

Scrisa în bilet, cu caligrafia inconfundabilă a lui Phillip. Și apoi, mai mic, într-un colț:

Du-te în biroul tău.

Intrigată, Eloise se ridică și ieși din sufragerie. Peste un minut intra în biroul ei.

Și acolo, în mijlocul biroului ei, se afla o altă bucată de hîrtie.

Dar totul a început cu o scrisoare, nu?

Urmau instrucțiuni care o îndreptau spre salon. Eloise se conformă, de data aceasta trebuind să se concentreze destul de tare ca să nu o ia efectiv la fugă.

Pe o pernă roșie, pusă chiar în mijlocul canapelei, se afla o bucată de hîrtie din nou împăturită în două.

Și dacă a a început cu cuvinte, ar trebui să continue cu ele.

De data aceasta era direcționată spre holul de la intrare.

Dar nu există cuvinte ca să-ți mulțumesc pentru tot ce mi-ai dăruit, așa încît voi recurge la singurele pe care le am la îndemîină și îți voi spune în singurul fel pe care-l cunosc.

Și în josul biletului, era direcționată spre dormitor.

Eloise urcă încet scara, cu inima bătîndu-i cu putere, de anticipare. Aceasta era destinația finală, era sigură. Phillip o va aștepta acolo, o va aștepta să-i ia mîna, să o conducă spre viitorul lor împreună.

Ajunse în holul de sus și se îndreptă cu pași tăcuți spre ușa dormitorului. Era ușor întredeschisă, doar un centimetru sau doi și Eloise o deschise de tot, cu mîna tremurătoare...

Și rămase fără suflu.

Pentru că acolo, pe pat, se aflau flori. Sute și sute de flori, unele în mod sigur din afara sezonului, culese din prețioasa colecție din sera lui Phillip. Și pe un pat de petale albe și roz scria, cu flori roșii:

TE IUBESC

- Cuvintele nu sînt suficiente, spuse Phillip încotîșor, ieșind din umbră.

Eloise se întoarse spre el, abia văzîndu-l printru lacrimile care-i șiroiau pe față.

- Cînd ai făcut asta?

Phillip zîmbi.

- Sper că-mi permiți să am și eu cîteva secrete.

-Eu... Eu...

Phillip îi luă mîna și o trase spre el.

- Ai rămas fără cuvinte? Tu? înseamnă că mă pricep mai bine la treburile astea decît am crezut.

- Te iubesc. Te iubesc atît de mult, spuse ea înecîndu-se cu cuvintele.

O cuprinse în brațe și în timp ce-și punea obrazul pe pieptul lui, bărbia lui coborî să se odihnească pe capul ei. Și Phillip spuse încet:

- Astăzi, gemenii mi-au spus că a fost cea mai frumoasă zi din viața lor. Și aveau dreptate.

Eloise dădu din cap, fără cuvinte.

- Dar apoi - continuă el - mi-am dat seama că nu aveau dreptate.

Eloise se uită în sus spre el, întrebîndu-l din priviri.

- Eu nu am putut alege o zi, care a fost cea mai frumoasă, mărturisi el. Orice zi cu tine, Eloise. Orice zi cu tine, a fost cea mai frumoasă.

Îi atinse bărbia și își apropie buzele de ale ei, șoptind:

- Orice săptămîină, orice lună, orice oră.

Și o sărută, ușor, dar cu toată dragostea din
sufletul lui, șoptindu-i:

- Orice moment, cîtă vreme sînt cu tine.

EPILOG

Sînt atîtea lucruri pe care sper să te învăț, micuța mea. Sper să pot face asta prin exemplu, dar simt nevoia să-mi aștern cuvintele și pe hîrtie. Este un tertip al meu, unul pe care mă aștept să-l recunoști și să-l găsești amuzant, la vremea cînd vei citi această scrisoare.

Fii tare.

Fii hotărîtă. Nu există nimic ce se poate obține folosind calea ușoară. (Desigur, doar dacă drumul în sine este unul ușor. Drumurile sînt uneori așa. Și atunci nu căuta altul, mai greu. Numai martirii aleargă după necazuri.)

lubește-ți frații. Ai deja doi și cu voia Domnului, vor fi mai mulți, lubește-i cu toată inima, pentru că sînt sîngele tău și cînd nu ești sigură pe tine, sau cînd treci prin perioade dificile, ei vor fi aceia care îți vor sta alături.

Rîzi. Rîzi tare și rîzi cît poți de des. Și cînd circumstanțele vor cere liniște, transformă-ți rîsul în zîmbet.

Nu te resemna. Află ce vrei și întinde mîna să-l apuci. Iar dacă nu știi ce vrei, ai răbdare. Răspunsurile vor veni spre tine la timp și vei descoperi că dorințele inimii tale s-au aflat tot timpul sub nasul tău.

Și nu uita, nu uita niciodată că ai o mamă și un tată care se iubesc și care te iubesc.

Simt că devii tot mai nerăbdătoare. Tatăl tău a început deja să ofteze și precis se va enerva dacă nu mă scol de la masa mea de scris și nu mă urc în pat.

Fii binevenită în lumea asta, micuța mea. Sîntem cu toții atît de încîntați să te cunoaștem.

...din scrisoarea Eioisei, Lady Crane, către fiica ei Peneiope, cu ocazia nașterii acesteia.

SFÎRȘIT

Sir Phillip Crane știa că Eloise Bridgerton era fată vreodată. Spera să fie modestă și o bună stăpînă a locului, dar femeia frumoasă din pragul ușii lui era orice, numai tăcută nu și cînd se opri din vorbit suficient de mult ca să-și închidă gura, singurul lucru pe care și l-a dorit el, a fost să o sărute....

Eloise Bridgerton nu se putea mărita cu un bărbat pe care nu-l văzuse în viața ei. Dar apoi începu să se gîndească... și să se întrebe... și iat-o în drum spre bărbatul despre care spera că ar putea fi perechea potrivită pentru ea.

Doar că el nu era așa cum se așteptase. Soțul ei nu putea fi atît de ursuz și de nemanierat, complet altfel decît domnii eleganți din Londra, care aspirau la mina ei. Dar cînd zimbea... și cînd o săruta... restul lumii pili-și simplu nu mai exista... Putea oare să fie el bărbatul perfect la care visase?

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

